

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARANLIK RUHLAR-I

ATEŞE DOKUNMAK

VICTORIA LIM

KARANLIK RUHLAR - I

ATEŞE DOKUNMAK

VICTORIA LIM

KAKTÜS
SANAT

Ateşe Dokunmak
Victoria Lim

Kaktüs Sanat #18
Roman #10

Genel Yayın Yönetmeni: Ağâh Ensar Can
Yayın Koordinatörü: Çağla Fulya

Editör: Deniz Ardiç
Son Okuma: Servet Eren
Kapak Tasarım: Çağla Fulya
İç Tasarım: Ağâh Ensar Can

1. Baskı, Mayıs 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-96025-9-2

© **Victoria Lim, 2025**
© **Kaktüs Sanat, 2025**

Kaktüs Sanat
Üniversite Mahallesi, Civan Sokak, Allure Tower, 1/271, Avcılar/İstanbul.
editor@kaktussanat.com
Sertifika No: 78258

Matbaa: Uzunist Matbaa
Akçaburgaz Mahallesi, 1584 Sokak, No 21. Esenyurt/İstanbul
Sertifika No: 68922

*

Bu eserin tüm hakları anlaşmalı olarak Kaktüs Sanat Yayınevi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

K A R A N L I K R U H L A R - I

ATEŞE DOKUNMAK

V I C T O R I A L I M

VICTORIA LIM

Victoria Lim, 1996 yılında doğmuştur ve doğum haritasının çıkarılmaması için doğumuna dair diğer detayları paylaşmaktadır. Farklı ülkelerden yola çıkıp birbirine tutkuyla âşık olan bir çiftin ilk ve tek çocuğudur. Aşk dolu bir evde büyüdüğü için olsa gerek, iflah olmaz bir romantiktir ama romantizm anlayışı anne ve babasının aksine biraz daha karmaşıktır. Eğitimini mimarlık üzerine almıştır ancak bu alanda çalışmak eşsiz ruhunu yaraladığı için T cetveline veda ederek kendini el sanatlarına adanmıştır. Şimdilerde stüdyo dairesinin aydınlık kısmında kendini seramik hamuru, akrilik boya, tuval ve şövale ile çevrelerken, dairesinin karanlık kısmında kitaplarını yazmaktadır.

Karanlığı arzulayan ve orada çiçek açanlara...

İnsan, dizlerinin üzerine düştüğünde hâlâ çocuktur.

***Ayağa tek başına kalktığında çocukluğunu
geride bırakmıştır.***

***Tekrar düştüğünde ve ayağa kalkmaya
gerek duymadığında artık büyümüştür.***

Birinci Bölüm

Lidia

Cosa Nostra'nın¹ içinde büyürken her şeye alışmıştım; ölümler, savaşlar ya da ailenin her şeyin üstünde olması... Bu yüzden bir Don'un² kızı ve Cosa Nostra'nın prenseslerinden biri olarak bana verilen göreve şaşırma-mıştım. Babam, kendimi bildim bileli Catania Bölgesi'nin Don'uydu ve ben de bunun gereklilikleri çerçevesinde büyütülmüştüm. Aile her şeyden önce gelirdi.

Yine de bazen yalnızca kendim için yaşadığım bir an olması için saçma dileklerde bulunurdum. Kendimi keşfetmek, gerçekten *yaşamak* isterdim. Ancak bizim dünyamızda bu pek de mümkün değildi.

Yerdeki kahverengi halının kaç kez değiştiğini düşünürken babamın çalışma odasının bilindik kokusunu içime çektim.

Burada kaç kişi öldürülmüştür? Ya da kaç kişi yaşarken ölece-

1- Cosa Nostra, Sicilya kökenli, hiyerarşik yapıya sahip bir mafya örgütüdür.

2- Don, Cosa Nostra'da, bir mafya ailesinin lideridir.

gi şeylere kurban gitmiştir?

“Beni anladın mı Lidia?”

Başımı olumlu anlamda solladım. “Evet, baba.”

Laura tiz bir sesle, “Hayır!” dedi. “Hayır Lidia, bunu kabul edemezsin.”

Babam, ilgisini kız kardeşime yönelterek, “Laura, odana git!” diye bağırdı.

Laura öfkesini kusmayı sürdürerek, “Bunu ona yapamazsın baba!” dedi. “Hiç tanımadığı bir adamla evlendiremezsin!”

Babam ayağa kalkarak, “Saçmalamayı kes Laura!” diye gürledi. Yılların izlerini taşıyan yüzünün çizgilerinin arasına saklanmış hayal kırıklığı öylesine barizdi ki bu durum canımı yakıyordu. Sanki buna hakkı varmış gibi, sanki tüm hayatımızı suistimal etmemiş gibi, sanki bu görevimizmiş gibi... Ama öyleydi, değil mi? “Alessandro Capello, Copo dei Capi³ oldu ve Palermo bölgesinde bir ittifaka ihtiyacımız var. Sadece Palermo değil, tüm Sicilya ayaklarımızın altına serilecek.” Koltuğundan kalkarak yanımda dikilmekte olan kız kardeşimin çenesini sertçe kavradı. “Büyük olan sensin. Aslında senin sıran olmalıydı ama uysal bir kız olmayı beceremediğin ve defolu olduğun için ne yazık ki kardeşin seçildi. Sen onun kadar şanslı olmayacaksın.” Laura’yı iterek geriye doğru sendelemesine sebep olsa da kız kardeşim hızlıca toparlandı.

“Sorun yok Laura,” dedim.

“Şimdi ikiniz de odanıza gidin,” dedi babam.

3- Capo dei Capi, Cosa Nostra’da tüm mafya örgütünün en yüksek lideridir, “Patronların Patronu” olarak, tüm aileleri yönetir ve en yüksek otoriteye sahiptir.

“Yarın sabah Alessandro’yu görmeye gideceğim.”

Babamın çalışma odasından çıkıp odamıza geçtiğimizde sessizce yatağıma oturup az önce olanları sindirmeye çalıştım. Laura söylenip duruyordu.

“Kabul edemezsin,” dedi öfkeyle. “Babamla konuşup bir yolunu bulmalıyız. Tanımadığın bir adamla evlenemezsin. Adamın nasıl bir canavar olduğunu bile bilmiyoruz. Muhtemelen yaşlı ve iktidarsızdır. Bu yüzden tek yaptığı hırslanıp seni dövmek olacak.” Koşarak yanıma gelip ayaklarımın dibine, yere çöktü. “Lidia, yalvarırım kabul etme!”

“Ne yapmamı bekliyorsun?” diye sordum. Omuzlarım düşmüştü. Kendimi hiç olmadığım kadar güçsüz hissediyordum. “Biz buyuz Laura. Ailede evlilikler böyle olur. Dışarıdan kimseyi almayız ya da kimse ölmeden önce ayrılamaz. En yakın örnek her zaman Eva olmadı mı?”

Tam da bu esnada kapı açıldı ve Eva, elinde bir tabak çilekle odamıza girdi. “Kızlar! Size çilek getirdim!” dedi. Neşesi, bizim halimizi görünce ve odadaki ağırlığı fark edince son buldu. “Neler oluyor?” Çilekleri başucumdaki komodinin üzerine bırakarak yanıma geldi. “Lidia?”

Laura, ayağa kalkarak odada dolanmaya başladı. “Babam Lidia’yı sattı.”

Eva kaşlarını çatarak, “Ne demek sattı?” dedi.

“Senin gibi işte,” dedi öfkeyle. “Alessandro Capello ile evlenecek. Henüz anlaşma imzalanmadı ama olmaması için hiçbir sebep yok! Yaşlı bir bunak Cosa Nostra’nın en güzel ve en genç prensesini almalı elbette!”

Bakışlarımı Eva’ya çevirdiğimde yeşil gözlerindeki an-

layış ve hüznü gördüm. Henüz otuz iki yaşındaydı ve ne yazık ki on iki yıl önce babama satılmıştı. Üvey annemizle çok iyi anlaşmayı biz de beklememiştik. Annemizi çok küçükken kaybetmiştik. Sonra babam, bir gün Eva ile çıkagelmmişti. Benimle arasında dokuz, Laura ile yedi yaş vardı. Bize önce iyi bir abla olmuştu, şimdi de en iyi arkadaşımızdı. Babamın eziyetlerine nasıl katlanabildiğini ya da kendisinin iki katı bir adamın eşi olmanın zorluklarına nasıl göğüs gerdiğini hiçbir zaman anlamasam da bencil bir şekilde varlığına daima şükrediyordum. Eva olmasaydı akıl sağlığımızı çoktan kaybetmiştik. Gerçi ne kadar sağlıklı olduğumuz da tartışılırdı.

“Ben... Çok üzgünüm Lidia. İstersen İgnazio ile konuşabilirim.”

Başımı hızla iki yana salladım. “Hayır Eva, neler olacağını biliyorsun. Babamın sende yeni morluklar oluşturmasını izlemeye katlanamıyorum.”

Eva’nın elmacık kemiğinin hemen üzerindeki yeşillik, iyileşmeye yüz tutmuş bir morluğun habercisiydi. Bir kez daha gerçeklerle yüzleşmek canımı acıtmıştı. Ona daha iyi bir hayat sunmak isterdim ama daha kendi hayatımı bile kontrol edemiyordum ki.

“Sanadeğer,” dedi pürüzlü bir sesle. “Şansımı deneyebilirim.”

Laura, “Her ne kadar yapmanı istesem de işe yaramayacağını biliyorum,” dedi. O bile pes etmişti.

“Alessandro nasıl birisi?” diye sordum Eva’ya. Don’un kızı olarak toplantılara sık sık gitmek zorunda kalıyordu, muhakkak onu görmüş olmalıydı.

“Hiç görmedim,” dedi Eva. Bakışları dalgındı. “Önceki

Capo dei Capi, toplantılara tek katılırdı. Yanında yalnızca alt kademe aile üyeleri olurdu. Bir tek Palermo Don'unu gördüm ama o da ölünce koltuğu oğlu Salvatore devralmış. Öte yandan Alessandro hiçbir zaman Don olmadı, direkt babasının yerine geçti.”

Ağzında altın kaşıkla doğanlardan biriydi. Ya da bizim durumumuzda, elinde tırpanla doğan.

Laura çıldırmasını sürdürerek, “Hayır,” dedi. “Buna izin veremeyiz.”

Ayağa kalkarak yanına gidip onu durdurdum ve ellerini tutarak, “Bunu her zaman bekliyordum,” dedim. “Sadece daha geç olmasını umuyordum ama olacağını biliyordum. Cosa Nostra böyle bir yer Laura, bunu çok iyi biliyorsun.”

“Daha çok gençsin!” dedi akmaya başlayan gözyaşları çenesine ulaşırken. “Küçüksün.”

“Senden çok da küçük sayılmam, aramızda yalnızca iki yaş var.”

“Henüz yirmi üç yaşındasın Lidia!”

“Eva, babamla evlendiğinde yirmi yaşına yeni girmişti. Hayatta kalmayı başardı.”

Bahsi geçen kadın yanımıza gelip ikimize birden sarıldı. “Sana hayatta kalmaya dair birkaç taktik verebilirim Lidia.”

İstemsizce güldüm. “Sanırım buna ihtiyacım var.”

***Birden fazla kimliğe büründüğünde birden fazla
yolun olur ve sen hangisinden başlaman gerektiğini,
hangisini bitireceğini kestiremezsin. Tek yaptığın,
bu labirentte sonsuza dek koşmak olur.***

İkinci Bölüm

Alessandro

Kamera görüntülerini izlerken dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Ailede ihanete yer yoktu. Alt tabaka askerlere ise hiç acıma yoktu. Sevkiyatlarda eksik çıktığında elbette şüpheye düşmüştüm ve Pietro zaafları olan bir adamdı. Babam hayattayken onu defalarca uyarsam da öngörümü ciddiye almamıştı. Bakışlarımı ekrandan ayırıp masamın hemen önünde diz çökmüş adama baktım. Salvatore başında dikiliyor ve ona gerekli uyarıyı tavrıyla yapıyordu. Kalkarsa, öldürdü. Kaçmaya çalışırsa, öldürdü. İzin almadan konuşursa bile öldürdü.

“Evet, Pietro. Bir açıklaman var mı?”

Salvatore adamı ayağıyla dürttü. “Konuş.”

“Ben sıradan bir Soldato’yum.⁴ Lütfen beni affedin. Yalnızca... Yalnızca daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden çaldım.”

4- Soldato, bir diğer deyişle “Asker” mafya ailesinin resmi üyesidir, saha operasyonlarında yer alır.

“Açıklaman bitti mi?” diye sordum sıkılarak.

Tam da bu sırada odanın içinde bir titreşim sesi duyuldu. Salvatore, cebinden telefonu çıkarıp ekrana bakarak, “Don İgnazio, Catania’da gelmiş,” dedi.

Geriye yaslanıp Pietro’ya bakarak, “Kural basitti,” dedim. “İhanete yer yok. Söyle bakalım Pietro, ihanet edenlere ne yapılır?”

Adam titreyerek, “Be-be-ben özür dilerim!” dedi. “Yalvarırım beni bağışlayın. Ben yalnızca... Ço-ço-çok pişmanım!”

Masanın üzerinde duran silahımı hızla kaparak Pietro’nun başını hedef aldım. Beyni dağılıp Salvatore’nin pantolonuna saçılırken Salvatore bir adım geriye gitti. Bakışlarındaki öfkeyi önemsemedim, gidip üzerini değiştirebilirdi.

“Yalnızca mermi çalmış,” dedi Salvatore. “Herkesi öldüremezsin.”

“İhanet ihanettir. İgnazio gelsin.”

Salvatore, öfkesini saklamaya çalışarak odadan çıktı. Birkaç dakika sonra yeniden içeri geldiğinde peşinde İgnazio da vardı. Yaşlı Don İgnazio Marchetti, babamın en sevmediği Donlar Listesi’nde başı çekerdi ama Catania’nın kontrolü ondaydı ve ailede saygı görüyordu. Öte yandan ilginç bağlantılara sahipti. Kârlı bir iş olacaktı. Neden geldiğini ve babamla yaptığı anlaşmayı elbette biliyordum. Bugünü bekliyordum. Yalnızca Marchetti’nin ne kadar alçalacağını görmek istiyordum. Bir de bu isteğinin altında yatan esas sebebi... Derdi yalnızca Palermo olamazdı, burada istediği bir şey vardı ama ne? Bir süredir bana ulaşma girişimlerini savuştururken bu sorunun cevabını aramış ancak bulamamıştım. Onunla görüşmek kaçınılmaz bir

hale gelmişti.

İgnazio, yerde bir ceset yokmuş gibi masamın önündeki koltuklardan birine oturdu. Yaptığı ilk hata keyfimi kaçırsa da bugün birini daha öldürürsem Salvatore çıldırabilirdi ve çıldırmış bir Don işime yaramazdı.

“Cosa Nostra’nın en yüksek makamında izin almadan oturmak kabalıktır Marchetti,” dedim. “Ama bu kabalığını bir defaya mahsus görmezden geleceğim.”

Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi geriye yaslanarak bacak bacak üstüne attı. “Alıştın mı?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Neye?”

“Bu kadar genç birinin Capo dei Capi olması ilk kez görülüyor. Bu sorumluluk seni yoruyor mu?”

Geriye yaslanıp yüzünü inceledim. “Salvatore daha çok yoruluyor ama hallediyoruz.”

Gülerek başını salladı. “Herkes şaşkın Alessandro, anlayışla karşıla. Baban seni tüm Cosa Nostra’dan sakladı. Şimdi hepimiz tanımadığımız birinden emir alıyoruz. Kabalığım için üzgünüm. Ben sadece... Üzgünüm.”

“Ne için geldin?” diye sordum.

“Babanla, ölmeden önce bir anlaşma planlamıştık. Palermo’daki sevkiyatlara dahil olmak istiyordum ama Antonia ölünce her şey askıda kaldı. Düşündüm ki...”

“Ne düşündün?” diyerek ayağa kalktım. Masamın çevresinden dolaşıp Marchetti’nin karşısındaki koltuğa oturdum. “Kalitesiz silahlarını Palermo’ya sokamazsın.”

“Ruslarla bağlantı kurabilirim.”

Marchetti’nin dudaklarından dökülen bu sözler ilgimi çekmişti. “Ruslarla savaştayız.”

“Olmak zorunda değiliz.”

“Palermo’ya girmek bu kadar kolay değil.”

“Bir teklifim daha var,” dedi sınırları zorlayarak. Diliyle alt dudağını ıslatıp heyecanla konuştu. “Biriyle evlenme niyetinde olduğunu biliyorum. Senin konumunda birinin soyunun devam etmesi, ailenin güveni ve saygısı açısından önemlidir. Olabilecek en uygun eş de ancak Cosa Nostra Prensesi olabilir. Kızımın evlen.”

Öne doğru eğilip Marchetti’nin gözlerine baktım. “Palermo için kızını becermeme izin mi veriyorsun?”

Marchetti’nin bakışlarında öfke kırıntısı aradım. Bir baba olarak kızını korumak adına bir his aradım ama yoktu. Yalnızca soğukluk vardı. “Kızım güzeldir.”

Öfke kanımı kaynatsa da sakinliğimi korudum. “Bu bulunmaz bir şey değil. Öte yandan, bildiğin üzere Salvatore Palermo’nun Don’u. Buradaki koltuk çoktan doldu. Hem liman sana yeter Marchetti.” Tüm argümanlardan sıyrılarak zihnimin berrak zeminine ulaşan tahminlerimi sıraladım. “Ama Ruslarla bağlantı sağlama ihtimalin yok, zaten Ruslarla çalışıyorsun. Tek yapman gereken bu sahte savaş sona erdirmek. Zaten bunlar da senin başının altından çıkmadı mı?” İgnazio bariz bir şekilde gerilince, “Henüz seni ortadan kaldırmaya niyetim yok,” diyerek devam ettim. Kabul etmek istemesem de Catania için en uygun Don oydu ve şu an ailede yeterince köklü değişiklik vardı, daha fazla saygınlık kaybedemezdim. “Çıkardığın iç

savaşları Rusların girişimi gibi göstermeyi bırakıp işini yap, ben de Palermo'ya girmene izin vereyim. Ama yalnızca sevkiyat için. Teminat olarak da kızını alacağım.” Ayağa kalkarak konuşmanın sona erdiğini vurgulamak üzere çıkışa yöneldim. “Kızın yarın burada olsun. Evlilik olana kadar benim korumam altında olacak. İmzaladığım sözleşmeyi Salvatore sana verecek.”

Çalışma odasından ayrıldığımda merdivenlere yönelerek üst kata çıktım ve odama girip üzerimi değiştirdim. Pietro'nun kan kokusu üzerime sinmişti ve bu pek de hoş değildi.

Odamın kapısı tıklatılınca, “Gir,” diye seslendim.

Salvatore içeri girdiği gibi, “Kızı almak zorunda değildin,” dedi. “İgnazio zaten istediğimizi verecek.”

“Evlenmek zorundayım Tore ve her ne kadar kabul etmek istemesem de İgnazio haklı, sıradan biriyle evlenemem. Hem ne derler bilirsin, *dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın.*”

Salvatore başını sallayarak, “Yandaki odanın hazırlanmasını söyleyeceğim,” dedi. “Sonra da mekânları teftişe çıkacağım. Benden istediğin bir şey var mı?”

“Kızın dosyasını bana gönder.”

Bir baş selamıyla odadan ayrıldı. Pencerenin önündeki koltuklardan birine oturup bir süre düşündüm. Marchetti'nin kızı yarın geliyordu ve yeni bir düzen olacaktı. Nasıl biriydi? Kelimenin tam anlamıyla bir prenses miydi yoksa Sicilya'nın en kirli yerinde olmanın hakkını veriyor muydu? Önemi yoktu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Bana güç verecekti, ben de yoluma bakacaktım.

Birden odamın kapısı açıldı ve Bianca içeri girdi. Yaramaz

bakışlarıyla bana doğru yaklaşıırken, “Biraz vaktin var mı?” dedi.

“Ne zamandır buradasın?”

“Chiara kahve içmeye çağırdı, birkaç saat önce geldim. Evde olduğunu öğrenince seni görmeden gitmeyeyim dedim.”

Annem ve Bianca arasındaki iletişim ne olursa olsun kopmuyordu. Bianca’nın sürekli burada olması pek hoşuma gitmese de sesimi çıkarmıyordum çünkü annem, Bianca buradayken mutluydu ve annem nadiren mutlu olurdu.

“Pekâlâ, teşekkürler. Seni tutmayayım.”

Bianca alt dudağını ısırarak biraz daha yaklaştı ve önümde diz çökerek itaatkâr bir şekilde bileklerini bana doğru uzattı. “Seni rahatlatmama izin ve Alessandro.”

Saate baktım. Sonraki toplantıya bir saat vardı ve o vakte kadar yapacak pek de bir şeyim yoktu. Kemerimi çözüp onunla Bianca’nın bileklerini bağladım. Ayağa kalkarak pantolonumu dizlerime kadar indirdim. Kirpiklerinin altından aç bir şekilde bana bakıyordu.

“Ağzını aç, Bianca.”

*Karanlığın içinden sıyrılmak için birilerinin ışığı
açmasını bekleme. Gerekirse üzerindikileri ateşe ver
ama bir şekilde orada kurtul. Tüm çıplaklığınla
savaş meydanına adım atmak,
bilinmezlik denizinde kaybolmaktan iyidir.*

Üçüncü Bölüm

Lidia

Sorunsuz bir vedaydı. İçimde bir şeyler kopuyordu ama tepki veremiyordum. Sanki tüm duygularım bir paspasın altına süpürülmüş gibiydi. Babam, hiç tanımadığım biriyle evlenmem gerektiğini söylediği andan beri içimde bir şeyler ölüyordu ve ben bunu durduramıyordum. Kimliğimi kaybetmiş gibiydim. Hiçbir zaman baskın yönümü ortaya sermemiştim ya da kendimi insanların dikkatini çekecek kadar sivriltmemiştim. Her ne yaşıyorsam içimde yaşamıştım. İtaatkâr, boyun eğen, babasının sözünden çıkmayan uslu bir kızdım. Ama bu maskeler içimdeki yangınları söndürmüyordu. Karakterime bu kadar zıt davranmak ve kendime sırt çevirmek içimde derin yaralar açıyordu. Tek yaptığım kabullenmekti. En azından Laura gibi isyan etmeliydim. Elimden bir şey gelmiyorsa bile en azından bunu yapmalıydım ama hayır, yapamamıştım. İçi boş bir kabuk gibi davranmıştım.

Laura ve Eva ile vedalaştıktan sonra babamın beni araba-

ya bindirerek uzaklara götürmesine izin verdim. Palermo'ya vardığımızda öğlen olmuştu. Babam kahvaltı bile yapmama izin vermediği için açtım ama açlığımın tek sebebi bu sabahki kahvaltıdan mahrum kalmış olmam değil, son iki gündür pek de bir şey yememiştim.

“Neden evlenmeden önce onunla yaşamama izin veriyorsun?” diye sordum, bir malikânenin bahçesine arabayla giriş yaptığımız sırada.

“Çünkü Alessandro böyle istedi. Bunu evlilik öncesi cilleşme gibi düşün. Birbirinizi tanımanız ve kaynaşmanız için iyi bir fırsat.”

Arabanın camından üç katlı malikâneye bakarken, “Birbirimizi tanımamızın ne önemi var?” diye sordum. “Zaten her halükârda evlenmeyecek miyiz?”

Hemen yanımda oturmakta olan babam sıkıntıyla iç çekti. “Lidia...”

Sesimi kesmem gerektiğini bilerek oturuşumu dikleştirdim. Araba durdu. Motorun sesi kesildi. Şoför koltuğunda oturan Lorenzo -babamın Soldato ordusunun bir üyesi ve Eva'nın erkek kardeşiydi- arabadan inerek önce babamın kapısını, sonra da benim olduğum tarafa gelerek benim kapımı açtı. Ben arabadan inerken aç bakışlarını üzerimde dolaştırmayı ihmal etmedi. Ondan nefret ediyordum. Bana olan saplantısı küçük-lüğümden beri sürüyordu. Sapkın fikirlerini her fırsatta dile getiriyordu. Neden mi babama söylemiyordum? Söylemiştim. Bana inanmayı reddetmişti. Bence zaten farkındaydı ama görmezden geliyordu. Sebebini hiçbir zaman anlayamamıştım.

“Ne dersin Lidia?” diye fısıldadı Lorenzo. “Sence müstakbel kocanı üçlü bir deneyime ikna edebilir miyim?”

Midem bulanarak ondan uzaklaştım ve babamı takip ederek malikânenin girişine yaklaştım. Kapıyı bize genç bir adam açtı. Biraz ürkütücü bir görünüşü vardı. Onun olduğu bir ortamda gerilmek kaçınılmazdı. Uzun boylu, buz mavisi gözlerle sahip, sol kaşının üzerinde derin yara izi olan bir adamdı. Uzun saçları ensesinde toplanmıştı. Sağ kulağında bir küpe olması ise enteresandı. Cosa Nostra’da adamlar böyle mi görünürdü? Gerçi ben ne bilirdim ki? Ev denilen bir cehennemde büyümüş ve çok nadir dışarı çıkmıştım. Alessandro’yu daha önce görmemiş olsam da bu adamın Alessandro olmadığına emin gibiydim. Zaten onun bu kadar genç olmasını da beklemiyordum.

Adam babama elini uzatarak, “İgnazio,” diye selamladı.

Babam adamın elini sıktı. “Salvatore.”

İki Don’un karşılaşması olduğunu anlayarak sessizliğimi korudum. Salvatore benimle göz teması kurduğunda, “Hoş geldiniz Bayan Marchetti,” dedi.

Kayda değer bir karşılama her zaman başıma gelen bir şey olmadığı için hafifçe gülümsedim. “Hoş buldum.”

Babam içeri doğru hareket ettiğinde, Salvatore iri cüssesiyle kapının önünü tamamen kapattı. “Alessandro şu an müsait değil,” dedi. “Bayan Marchetti’ye ben eşlik edeceğim. Sen gidebilirsin İgnazio.”

Babam bozulduysa da belli etmedi. “Eşyaları...”

“Ona yenileri alınacak,” diyerek babamın sözünü kesti Salvatore. Bakışlarını bana çevirdi. “Bugün alışverişe çıkmanız için gerekli ayarlamalar yapıldı Bayan Marchetti.”

“Bazı kişisel eşyalarımın yanımda olmasını isterim,” dedim.

Bu cesur hamlemin babam tarafından kötü karşılanmaması için dua ediyordum.

Salvatore saygılı bir şekilde hafifçe başını eğdi. “Elbette.”

Arabadan cep telefonumu ve çantamı alıp onların yanına geri döndüm. Lorenzo’nun peşimden ayrılmayışı can sıkıcıydı. Arabanın yanına gittiğimde beni yine sözlü tacizlerine maruz bırakmış ve omzuma dokunacak kadar ileri gitmişti. Telaşla ondan uzaklaşmıştım.

Salvatore beni içeri davet edip bugüne kadar aile olarak gördüğüm herkesi arkamızda bırakarak kapıyı onların yüzüne çarpmıştı. Vedalaşma yoktu. Gözyaşı yoktu. Unutulmaz bir son söz yoktu. Sadece babamın saygınlığı ciddiye alınmadığı için yüzüne yansıyan iç sıkıntısı vardı.

Ana girişi geçerek büyük bir alana geldiğimizde Salvatore beni evin çalışanlarıyla tanıştırdı. Çok kalabalık değillerdi ama isimlerini öğrenmem zaman alacaktı. Sonra beraber en üst kata çıktık.

“Burası bir kale gibi korunur,” diyerek koridorda ilerlemeyi sürdürdü. “Daha önce olmadıgı kadar güvende olacaksınız.”

Peki beni evin içindeki tehlikeden kim koruyacaktı?

“Bu katta yalnızca üç oda var,” diyerek koridorun başındaki odanın kapısını açtı. “Burası sizin odanız. Hemen yan odada Capo dei Capo kalıyor. Diğer oda ise onun çalışma odası, oraya girmeniz yasak.”

Başımı salladım. Önemli değildi. Sınırlar nedir bilirdim ve saygı duyardım.

Odanın içine girdiğimde açıkçası şaşırmıştım. Ferah, büyük

bir odaydı. Sağ tarafta büyük bir yatak vardı. İki yanında da komodin vardı tabii. Duvarlarda soyut sanatın öncüsü olabilecek tablolar asılıydı. Pencere, beyaz tül ve bej rengi perdelerle çevriliyken sol tarafta büyük bir gardırop ve şifonyer vardı. Gardırobun yanındaki kapının banyoya açıldığını düşünerek bakmak için oraya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda bir banyo görmeyi bekliyordum ama gördüğüm şey... Karanlık bir yatak odasıydı.

“Alessandro’nun odasına buradan kolaylıkla geçiş sağlayabilirsiniz,” dedi Salvatore.

Ona doğru dönerek ağzımdan çıkanlara engel olamadım. “Bu evde güvende olacağımı söylemiştin ama mahremiyet bile şüpheli.”

“Bayan Marchetti...” demişti ki, onu bölerek, “Lidia,” dedim. “Resmiyete gerek yok.”

Başını salladı. “Lidia, Alessandro’nun müstakbel eşi sıradan bir misafir odasında kalamaz. Ama merak etme, o sandığın gibi biri değildir.”

İstemsizce güldüm. “Cosa Nostra’da hiç kimse sandığımız gibi değildir Salvatore.”

Kısa süren sessizliğin ardından, “Sen yerleş,” dedi. “Alessandro seni birazdan salonda ağırlayacak. Kapının önünde sana eşlik etmesi için Luca bekliyor.”

“Pekâlâ.”

Biraz oyalandım. Yatağa oturup bekledim. Yerleştirecek hiçbir eşyam olmadığı için bu deyiimi gerçekleştiremezdim. Çantamı ve telefonumu komodinin üzerine bırakıp büyük pencereye yaklaştım. Terasa açılan bir kapı olduğunu fark ederek

Çift kanatlı kapıyı açıp dışarı çıktım. Geniş teras bomboştu, sanırım kullanılmıyordu. Yan taraftaki odadan da buraya çıkış olduğunu görünce keyfim biraz kaçmıştı, kendime ait bir alan olur diye düşünmüştüm ama olmamıştı. Belki ileride burayı dekore etmeme izin verilirdi. Bu minik umut parçası beni hafif de olsa heyecanlandırmıştı.

Terastan çevremdeki manzarayı izledim. Etrafta tek tük müstakil evler vardı ama genel anlamda bu geniş arazi pek bir sakindi. Yeşilliklerin içinde, ormana kıyısı olan gizemli bir yerdi. Hiçbir mafya lideri şehrin göbeğinde yaşamazdı zaten.

Odaya geri döndüm. Biraz daha oyalandıktan sonra odadan çıktım. Salvatore'nin söylediği gibi kapının önünde biri bekliyordu. Luca olduğunu düşündüğüm adam saygıyla başını eğerek koridorda yürümeye başladı. Ben de peşine takılarak onunla zemin kata indim.

Salonun kapısına geldiğimizde Luca, “Capo dei Capi sizi içeride bekliyor,” dedi ve yine bir baş selamıyla benden uzaklaşarak ortadan kayboldu.

Salona girdiğimde pencerenin önünde arkası dönük bir adam vardı. Dik ve heybetli duruşu etkileyiciydi. Geniş omuzları ceketinin içini layığıyla dolduruyordu. Boğazımı temizleyerek dikkatini çekmeyi umdum ama bana doğru dönmek yerine pencereden dışarı bakmayı sürdürdü. Saygısızca bir hareketti ama ne bekliyordum ki? Tek umduğum babam gibi kadınlara şiddet uygulamayı sevmemesi ve beni rahat bırakmasıydı. Ona verebileceğim hiçbir şey yokken benden bir şeyler almasına da müsaade edemezdim. Evet, her şeyi sorgusuzca kabul etmiştim çünkü başka şansım yoktu ama daha fazlasıyla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Sonunda bana döndüğünde hayatım boyunca ilk kez bu kadar şaşırmıştım. Karşımda genç bir adam vardı, en fazla otuz yaşında görünüyordu. Siyah saçları geriye doğru taranmıştı ama bir tutam saç özgürlüğünü ilan ederek yüzüne doğru düşmüştü. Kirli sakalı güçlü ve sert çenesini vurguluyordu. Gözleri ise... farklıydı. Sağ gözü dipsiz bir kuyu gibi karanlıkken, sol gözü buz mavisiydi. Bu mesafeden bile rahatlıkla seçilebilen gür kirpikleri kıskanılacak cinstendi. Vücudu yapılıydı. Yanında minicik kalırdım. Çok güzel bir adamdı ve bu durum beni rahatsız etmişti. Ne beklediğimi tam olarak bilemesem de beklediğim asla bu değildi.

Bana doğru birkaç adım attı. Hareketleri ölçülü ve netti. İyi-ce yağlanmış bir kayış gibi kusursuzdu. “Hoş geldin, Lidia.”

Ses tonu ağırdı. Kadife gibiydi. Bir topluluğun önünde konuşsa herkesi etkisi altına alacak gibi hipnoz ediciydi.

“Hoş buldum.”

“Don İgnazio’nun sana gerekli bilgileri verdiğini tahmin ediyorum.”

Başımı sallayarak, “Evet. Evlenene kadar burada misafir olacağımı biliyorum.”

Bana doğru birkaç adım daha atarak aramızdaki mesafeyi azalttı. “Lorenzo seni taciz mi ediyor?”

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Bundan nasıl haberdar olduğunu bilmediğim gibi ne cevap vermem gerektiğini de kestiremiyordum. Lorenzo’ya bir şey olması Eva’yı üzer miydi?

“Hayır.”

“O halde bir ilişkiniz mi var?”

Kaşlarımı çatarak bir kez daha, “Hayır,” dedim.

Alessandro bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Dolgun dudaklarını sıkıca birbirine bastırması gerginliğini vurguluyordu. Öfkelenmiş gibiydi. “Bana söylediğin son yalan olsun Lidia.”

“Lorenzo ile bir ilişkim yok,” diyerek başımı dikleştirdim. Benden o kadar uzundu ki ona bakmak bile vücudumu yoruyordu.

“Bahsettiğim yalan bu değil.”

Sessizliğimi koruyarak ona bakmayı sürdürdüm. Birbirinden farklı olan gözleri arasında gidip geliyor ve hangisinin daha güzel olduğuna karar veremiyordum.

“Bir hafta sonra düğünümüz olacak. O zamana kadar benim korumam altındasın ama burada esir değilsin. Gece olduğunda eve döndüğün müddetçe istediğin yere gidebilirsin, Luca senin şoförün olacak. Araba sürme tutkun varsa da seni başka bir arabayla takip edecek. Eve bir misafir davet edeceğin zaman önceden haber vermen gerekiyor, öncesinde misafiri araştırmalıyız ve eve geldiğinde de üstünü aramalıyız. Gittiğin her yerde korunacaksın ama rahatsız edilmeyeceksin, onların varlığını bile hissetmeyeceksin. Sana istediğin tüm konforu, refahı ve zenginliği sunabilirim. Misafir odalarından birinde kalmak istersen bunu anlayabilirim ama kabul edemem çünkü en güvende olduğun yer bana yakın olduğun yer olacak. Yine de bilmeni isterim ki mahremiyetine müdahale etmeyeceğim. Aramızda bir kapı olsa da o kapıyı izinsiz açıp içeri girmeyeceğim. Terası seveceğini düşünüyorum, istediğin gibi dekore edebilirsin. Aynı şey odan için de geçerli. Evin geri kalanına müdahale etmeni annem pek hoş karşılamayabilir ama kendine ait bir alan istersen başka bir ev de ayarlanabilir, burada

kalmak zorunda değiliz.”

Alessandro, konuşmasını bitirdiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Ömrüm boyunca sahip olmadığım bir özgürlüğe açılan kapının anahtarını avuçlarıma bırakmıştı. Babam bizi evden çıkarmazdı. Yediğimizden giydiğimiz kadar her şeye başkaları karar verirdi. Elbette etrafımızda her zaman korumalar vardı ama evin içinde kimin korumaya ihtiyacı olurdu ki? Tek arkadaşım Eva’ydı ve Laura da zaten ablamdı. Kimseyle iletişim kurmamıza izin verilmezdi. Eğitimimizi bile evde görmüştük. Ben hiç parkta oynayan bir kız çocuğu olmamıştım ya da mağaza mağaza dolaşıp alışveriş yapmamıştım.

Alessandro, “Biliyorum,” diyerek sessizliği bozdu. “Bu tam bir özgürlük değil ve çok fazla kısıtlama var ama bunların içinde büyüyen biri olarak tüm bunlara aşina olduğunu var sayıyorum.”

İstemsizce güldüm. “Belki de ilk kez özgürüm.”

Kaşlarını çattığında yüzünde anlaşılmaz bir ifade oluştu. “Baban çok mu korumacıydı?”

Hafifçe omuz silkerek, “Bence korumacı değil otoriterdi,” dedim.

Alessandro, bir adım daha yaklaşarak özel alanımı bütünüyle işgal etmişti. Nazikçe çenemi okşadı. Çok minik bir temastı. “Kaç yaşındasın Lidia?”

“Zaten bilmiyor musun?”

“Seninle tanışmaya çalışıyorum.”

“Yirmi üç yaşımdayım. Ya sen?”

“Otuz iki yaşımdayım. Bu senin için sorun olur mu?”

Fikrimi sorması ilginçti. Ne önemi vardı ki? “Açıkçası daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm ama yine de fark etmez.”

Alessandro hafifçe geri çekilerek aramızdaki etkileşime son verdi. Geride bıraktığı kokusu onu bulmak için bir yol gösterici gibiydi.

“Özel bir hobin var mı Lidia?”

“Aslında pek yok. Yani ben... bilemiyorum. Keşfetmek için pek şansım olmadı ama küçükken annem bize puzzle aldığında çok sevdiğimi hatırlıyorum.”

Bakışlarında bir duygu belirdi, neydi? Acıma mı? Anlayış mı? Her ne ise bilmiyordum ama burada hiçbir şey beklediğim gibi değildi. En azından şu ana dek. Capo de Capi, kısa sürede akıllara durgunluk veren bir üne sahip olmuştu ama o korku masallarındaki kötü adam maskesini çıkarıp bana nezaket gösterisi sunuyordu.

“Her ne istiyorsan al. Akşam yemeğinde evde ol, yemeği birlikte yiyeceğiz. Kız kardeşim ve annemle o zaman tanışacaksın.”

“Her zaman böyle misin?”

Yine kaşlarını çatarak, “Nasıl?” diye sordu.

“Nazik.”

İlk kez gülümseyerek beni bu gülüşle hipnotize etti. “Naziklikle uzaktan yakından bir alakam yok Lidia. Yalnızca insani şartlar sunmaya çalışıyorum ki evliliğimiz ikimiz için de daha katlanılır olsun.”

Başka ne sebebi olacaktı ki?

“Anladım.”

“İstersen alışveriş için şimdi çıkabilirsin. Luca seni dışarıda bekliyor. Araba mı şoför mü?”

Mahcup bir şekilde, “Ehliyetim yok,” dedim.

Başını salladı. “Bu halledilebilir. Araba sürmeyeceksen bile ehliyetin olmalı. Kendini korumak adına bir şeyler öğretilmi mi?”

İşte babamın bize verdiği o minik alana gelmiştik. “Silah kullanmayı biliyorum. Aslında bu konuda oldukça iyiyim.”

Alessandro şaşırmış görünüyordu. Yüzünde eğlendiğini hissettiren minik bir ifade vardı. “En kısa zamanda buna akalım. Yakın mesafe için de kendini korumayı öğrenmen için bir şeyler düşüneceğim.”

Konuşmanın sona erdiğini hissederek, “O halde ben odama çıkıp çantamı ve telefonumu alayım,” dedim.

“Eşyaların Luca’da, odana çıkmaya gerek yok.”

Vay canına, hızlıydı.

“O halde hoşça kal,” diyerek geri çekildim.

“Hoşça kal Lidia.”

Onu arkamda bırakıp salondan çıktığımda üzerimdeki ağırlığın kalktığını fark ettim. Alessandro’nun varlığı öylesine güçlüydü ki beni soluksuz bırakmıştı. Dışarı çıktığımda Luca, kapının önünde bir arabanın yanında dikiliyordu. Yanına yaklaştığımda arka tarafın kapısını açarak ben oturana kadar bekledi ve yerleştiğimde kapıyı kapattı. Şoför koltuğuna geçip

arabayı çalıştırarak dikiz aynasından bana baktı. Sanırım bir emir bekliyordu.

“Luca, sanırım seninle çok fazla vakit geçireceğiz.”

Luka saygıyla başını eğdi. “Evet efendim.”

Bir süre düşündüm. “Açıkçası Palermo’ya hiç gelmedim ve buraları bilmiyorum. Nereye gitmemizi önerirsin?”

“Yakınlarda bir alışveriş merkezi var, orada ihtiyacınız olabilecek her şeyi bulacağınızı düşünüyorum.”

Gülümsedim. “Tamamdır o halde, oraya gidelim. Bu arada, bana ismimle hitap edebilirsin.”

“Bu yasak, efendim.”

“Pekâlâ, sen nasıl istersen. Benim sana adınla hitap etmemde bir sakınca var mı?”

“Hayır efendim.”

Malikânedен ayrılıp yola çıktığımızda Alessandro’nun beni korumak için peşime kaç kişi taktığını görmek niyetiyle arabanın camlarından dışarı baktım. Arkamıza baktığımda ise üç tane siyah arabanın bizi takip ettiğini gördüm.

Gözlerim irileşmiş bir şekilde önüme döndüğümde Luca, dikiz aynasından kısacık bir an bana bakarak, “Yirmi kişiyiz efendim,” dedi. “Önümüzdeki iki araç da koruma sağlıyor.”

Güçlkle yutkundum Alessandro varlıklarını hissetmeyeceğimi söylemişti ama yirmi kişilik mini bir koruma ordusunu görmezden gelmek biraz zordu.

“Bu fazla değil mi?” diye sordum.

“İzninizle dürüst olabilir miyim?” diye sordu Luca. “Ve biraz da kaba?”

“Lütfen.”

“Capo dei Capi’nin müstakbel eşi olmak başınızda bir hedef tahtasıyla gezmeniz anlamına gelir. Bu noktada yirmi az bir sayı. Alışveriş merkezinde bizi bekleyen başka bir ekip daha var.”

Başımı sallayarak koltuğa iyice gömüldüm. Sırf dışarı çıkabilmem için girilen bunca zahmet beni bir hayli germiştir. Pencereden dışarı bakarken otoyolun kenarında silik bir şekilde görünen sıra sıra ağaçları izledim. Neye bulaştığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Tesadüf diye bir Şey yoktur.
Bulandığın o saçmalığı sen istedin
ve Şimdi ona saçmalık diyemezsin.

Dördüncü Bölüm

Alessandro

Pencereden Lidia'nın arabaya binmesini izlerken ürkek tavırları karşısında bir kez daha afallamıştım. Hiç beklediğim gibi değildi. Bir Cosa Nostra prensesi nasıl olurdu? Belirli parametrelere sahip değildim ama Lidia gibi olmadığı da kesindi.

Salvatore salona girdiğinde, “Çıkalım mı?” diye sordu.

Ona doğru döndüm. “Lidia hakkında ne düşünüyorsun?”

Hafifçe kıpırdandı. “Bir düşüncem yok.”

Ellerimi ceplerime yerleştirerek, “Hadi Tore, burada biz biziz,” dedim.

“O çok... bilemiyorum, farklı biri. Armut dibine düşmüş mü zamanla göreceğiz.”

Başımı salladım. “Hadi gidelim.”

Birlikte malikânedan ayrılp Palermo'daki mekânlarımız-

dan biri olan Notte'ye gitmek üzere yola çıktık. Yolda sürekli olarak Lidia'yı düşünüyordum. Beni bozguna uğrattığı kesindi. Aklımı bu denli kurcalaması çok ilginçti. Dosyasında gördüğüm hiçbir şey beni bugüne hazırlamamıştı. Bir kutunun içinde büyütülmüştü. Her şeyden uzak, tıpkı bir esir muamelesi görmüştü. Dosyadaki fotoğrafları bile hep uzaktan çekilmiş karelerdi. Ama bugün karşımda duran genç kadınla uzaktan yakından alakası yoktu. O çok... masumdu. Çok duru bir güzelliği vardı. Kocaman kahverengi gözleri merak ışıltılarına sahipti. Siyah ve gür saçları beline dek uzanıyordu. Minyon bedeni tatlı kıvrımlara sahipti. Kolay kolay bir kadının kıyafetlerinin içinde ne sakladığını merak etmezdim ama etmiştim. Ona dokunmak gibi bir niyetim de yoktu ama kendimi engelleyememiş ve çenesine dokunmuştum. Teni ipek gibiydi.

Notte'nin önüne geldiğimizde arabadan inerken telefonum çalmaya başladı. Telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktığımda Luca'nın aradığını gördüm. Luca, resmi olarak ailede önemli bir konuma sahip olmasa da benim için değerliydi ama beni hiç direkt olarak aramamıştı. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüğümde telaşlı sesi bana ulaştı.

“Efendim, Bayan Marchetti bayıldı. Şu anda hastanedeyiz.”

Hastaneye vardığımda endişeliydim. Lidia, sahibi olduğum hastanelerden birine getirildiği için bir noktada içim rahattı ama yine de endişeliydim.

Salvatore'yi Notte'de bırakıp doğruca buraya gelmiştim. Lidia'nın odasını bulduğumda kapının önünde beş adam olduğunu fark ettim. Luca beni gördüğü gibi yanıma geldi.

“Efendim, şu an iyi.”

“Sorun ne?”

Tam da bu esnada odadan doktor çıktı. Bir baş selamıyla, “Bay Capello,” dedi.

“Lidia iyi mi?”

“Evet, şu anda dinleniyor.”

“Neden baygınlık geçirmiş?”

Doktor, ellerini önlüğünün ceplerine yerleştirdiği sırada, “Birçok etken var,” dedi. “Stres, gerginlik... ama asıl sebep açlık.”

Merakla kaşlarını çatmış. “Açlık mı?”

Başını salladı. “Son birkaç günde iyi beslenmemiş. Şimdi gerekli takviyeler yapılıyor ama önümüzdeki süreçte iyi beslenmesi gerekiyor.”

“Tamam, teşekkürler.”

“Bir şey daha var Bay Capello,” dedi.

“Nedir?”

“Bayan Marchetti bayıldığında merdivenlerden çıkıyormuş. Düştüğünde ayak bileğini ve kolunu incitmiş. Çok ağır bir durum değil ama önlem olarak atel takıldı ve kol askısı kullanmasını da tavsiye ederim. Bir haftaya kadar daha iyi olacaktır.”

Bakışlarını doktorun hemen arkasındaki Luca’ya çevirdim. Kendi hatasını anladığı her halinden belli olsa da Lidia daha kötü durumda olabilirdi ve Luca’nın hatasını anlamış olması bir şey ifade etmiyordu.

Doktor, kısa bir baş selamı ve geçmiş olsun dilekleriyle yanımdan ayrılırken Luca'ya yaklaştım. "Tek bir görevin vardı."

Başını önüne eğerek, "Efendim..." derken onu böldüm. "Tek bir görev, Luca. Arkanızdan bir ordu gönderdim ve sen başarısız oldun." Üzerine doğru yürüyerek, "Sana ne yapsak?" diye sordum.

Kabullenişle omuzları çöktü. "Ne isterseniz efendim."

Bir süre suçlulukla gölgelenmiş yüzüne baktım. Ona karşı öfke doluydum ama kararımı şimdi vermek ya da şu an harekete geçmek istemiyordum. Önce Lidia'yı görmeliydim.

Odanın kapısını açıp içeri girdiğimde Lidia'yı beyaz örtülerin altında huzursuzca yatarken buldum. Ayağında mavi bir atel takılıydı ve kolu da sargılıydı. Bir kol askısı temin etmeliydim ve yürüyebilmesi için de değneklere ihtiyacı olacaktı.

Gözlerini yavaşça odada dolaştırdı. Kahverengi gözleri benimkileri bulduğunda yatakta doğrulmaya çalıştı ama yüzü acıyla buruşunca hızla yanına gidip ona yardımcı oldum. "İyi misin?"

Gözleri odağını bulamıyor gibi çehremde dolandı. "Ben... Çok üzgünüm. Gelmene gerek yoktu. Seni istemeden işlerinden alıkoydum."

Kaşlarımı çatarak, "Elbette gelmeliydim," dedim. "Sen bu haldeyken başka bir yerde olmamı bekleyemezsin. Çok yakında eşim olacaksın, benim sorumluluğumdasın." Pencerenin önündeki koltuğu yatağa yaklaştırarak oturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ağrılarım var ama iyi olacağım. Bu tür durumlarda çabuk

toparlarım.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu tür durumlar?”

Lidia bakışlarını kaçırarak sağlam eliyle saçlarını omzundan geriye attı. “Çabuk iyileşirim işte.”

“Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Doktor merdivenlerdeyken bayıldığını ve yaralandığını söyledi. Merdivenleri kullanmanın özel bir sebebi var mı?”

Lidia cevap vermek yerine pencereden dışarı bakarak sessiz kalmayı tercih etti. Sanki konuşmak istiyor ama bir türlü dikkatini toplayamıyor gibiydi. Uzanıp çenesini nazikçe utarak onu bana bakmaya zorladım. “Lidia?”

Tutuşumdan kurtulmaya çalışmadı ya da herhangi bir tepki vermedi. Dolgun dudakları aralandı. Bakışlarım oraya odaklanmıştı. Dudaklarının yumuşak olup olmadığını merak ederken buldum kendimi. Dokunmak istedim. Öpmek istedim. Dilimi o dudakların üzerinde kaydırmak istedim. Huzursuz hissederek elimi geri çekip bu hisleri savuşturdum. Hasta bir kadına karşı bu tür hisler beslemem hoş değildi.

“Benimle konuşur musun Lidia? Neden yürüyen merdiven ya da daha iyisi asansör kullanmak yerine merdivenleri tercih ettin?”

Uzun süren sessizliğini bozarak nihayet konuştu. “Asansörlerden korkuyorum ve ben daha önce hiç... Hiç...”

“Evet?”

Utaniyordu. Bir şeylerden çekiniyordu ve rahatsız görünüyordu.

“Yürüyen merdivene binmedim. Düşmekten korktuğum

için de bugün binmek istemedim. Luca'nın hiçbir suçu yok. Adamlar çok fazlaydı ve ben çok gergindim. Luca'nın uzak takibe geçmesini ben istedim. Çocukluk edip kendimi ihmal etmeseydim bugün olanların hiçbirisi olmazdı. Hepsi benim suçum.”

Nereden başlasam bilemiyordum. Luca'yı savunması zaten sinirlerimi bozmuştu ama kendine yüklenmesi her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Üstelik asansör ve yürüyen merdiven sorunları vardı. Bunlar üzerine gidilmesi gereken şeylerdi ama ilk olarak kendini aç bırakmasından başlayacaktık.

“Bu sabah bir şeyler yedin mi?”

Başını iki yana salladı. “Birkaç gündür pek iştahım yoktu.”

Dirseklerimi dizlerime yaslayarak ellerimi kavuşturdum ve çenemi destekledim. Bir süre yüzünü izledim. Masum güzelliği her saniye beni büyüliyordu. Ona bakmak çok zordu. Ona bakarak Capo dei Capi olmaya devam etmek çok zordu. Şimdiden nezaketin altın kurallarını yazacak kadar çizgimin dışına çıkmıştım.

“Duruma bir açıklık getirelim,” diyerek arkama yaslandım. “Benim eşim olacaksın, bu doğru ve bana karşı daima sorumlulukların olacak ama ben canavar değilim Lidia.” Biraz dürüstlük katmam gerektiğini düşünerek, “En azından sana karşı olmayacağım,” dedim. “Özgür bir kadınsın. Senden tek istediğim güvenliğini sağlamama izin vermen.”

Başını sallayarak yine pencereden dışarı bakmaya başladı. Sonra başını önüne eğdi. Saçları yüzünü gölgelediği için neler döndüğünü tam olarak anlayamadım ama bir şeyler ters gidiyor gibiydi. Sonra birden omuzları sarsılmaya başladı. Çok geçmeden kısık bir hıçkırık sesi kulaklarıma ulaştı. Ne yap-

cağımı bilemedim. O ağlıyordu ve ben adeta taş kesilmiştim.

“Özür dilerim,” diyerek gözyaşlarını hızlıca silmeye çalıştı. “Ağlamak istemedim. Ben... Zor bir gün geçirdim. Biliyorum, çocukluk ediyorum. Söz veriyorum toparlayacağım ve bir daha sorun çıkarmayacağım.” Ağlaması şiddetini arttırırken, “Lütfen bana kızma,” dedi. “Bazen duygularıma engel olamıyorum ama tekrarı olmayacak.”

Hayatım boyunca çok fazla şey görmüştüm ama ilk kez ne yapacağımı bilmediğim bir an yaşıyordum. Lidia başını kaldırıp ağlamaktan kızarmış gözlerini bana sunduğunda düşünmeden hareket ederek yerimden kalktım ve onun korkuyla sıçramasına sebep oldum. Neler olduğunu çözemiordum. Elimi ona doğru uzatınca başını birden yana çevirdi. Ama durmadım, nazikçe yanağını okşayarak gözyaşlarını sildim. Gözleri tekrar benimkilere odaklanmıştı. Şaşkındı.

“Sana vuracağımı mı sandın Lidia?” diye sordum.

Cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu zaten.

“Sana asla zarar vermem.” Yatakta yanına oturdum. Sessiz emrimi hissederek yana kaydı ve bana biraz yer açtı. Yüzünü nazikçe kavradım. Ona bu kadar yakından bakmak beni sarsmıştı. Çok kırılgan görünüyordu. “Ağlamak ister misin?”

Gözyaşları sorumu cevaplayarak özgürlüklerini ilan etti. Düşünmeden hareket ederek ona sarıldım. Hıçkırıkları odayı doldurdu. Gözyaşları gömleğimi ıslattı. İçim hüznün ve öfkeyle doluydu. Onu bu kırılgan kadına kim dönüştürmüştü? Buna ne sebep olmuştu? Öğrenecektim. Ve Lidia bir daha asla bu denli güçsüz olmayacaktı.

Dakikalar geçip gitti. Lidia’nın ağlaması yavaş yavaş din-

di. Göğsüme başını yaslayarak sakinleşti. Nefes alıp verişleri düzenli bir hale geldiğinde uyuduğunu anladım. İyi hissetmiyordum. Göğsümün içine sığmayan bir şeyler vardı. Onu rahatsız etmeden yanından kalktım ve başını yastığın üzerine bıraktım. Tekrar koltuğa oturup onu izlemeye başladım.

Saatlerce onu izledim. Gün, geceye kavuşurken gözlerimi bir an olsun üzerinden ayırmadım. Onu koruma ihtiyacım öyle yoğundu ki bu his boğulmama sebep oluyordu.

Lidia tüm gece uyudu. Sabah olduğunda ben hâlâ saplantılı bir şekilde onu izliyordum.

Bazen, kabullenmek de bir başkaldırıdır.

Beşinci Bölüm

Lidia

Taburcu işlemleri başlatıldığında hastaneden ve onun soğuk hissiyatından kurtulacağım için sevinmişim ancak evime gidemeyecek olmak, hiç ait olmadığım bir eve gidecek olmak beni üzüyordu. Alessandro'nun aileme haber verip vermediğini bilmiyordum, Laura ile Eva bir şey yapamazdı ve babam da sanırım pek önemsemezdi. Bu durumda kimseyi telaşlandırmamak ve bu süreci sessiz sedasız geride bırakmak en doğrusu olabilirdi.

Yeni kol değneğim, atelim ve kol askımla çok şirin görünüyor olmalıydım. Üzerime binen ağırlık beni yoruyordu, sorun çıkaran taraf olmak ve insanların huzurunu kaçırmak beni yoruyordu. Alessandro, Sicilya'nın sahibiydi ama dün gecedен beri tıklandığı bu hastane odasında benimle ilgileniyordu. Üstelik ilgisi sıradan bir ilgi de değildi. Bütün gece bakışlarını üzerimde hissetmişim. Bana sarıldığı anın şokunu hâlâ atlata-mamışım ama sabaha kadar beni izlemesi hafızamdan asla çı-

karamayacağım bir şeydi. Amacı neydi? Müstakbel karısı onu türlü saçmalıklara bulaştırdığı için cinayetini mi planlıyordu? Sanırım bizim durumumuzda bu iyi bir ihtimaldi zira planları işkenceyle ilgili de olabilirdi.

Ben ağır ağır hastane koridorunda yürümeye çalışırken ve koltuk değneğim bana hiç de filmlerde görüldüğü kadar yardımcı olmazken hemen yanımda olan Alessandro'dan sıkıntılı sesler geliyordu. Abuk sabuk hırlamaların arasına küfürler serpiştiriyordu.

Umarım Luca iyi durumdadır...

Alessandro en sonunda önüme geçip bana doğru dönerek beni durdurdu. "Bu kadarı yeter."

Ah... Sanırım yolun sonuna gelmiştik.

"Pekâlâ," dedim bitkince.

Kaşları havaya kalktı. "Neye pekâlâ Lidia? Neyden bahsettiğimi bile bilmiyorsun."

Başımı önüme eğdim. Birbirine tezat gözlerine bakarken bir şeye odaklanmak çok zor olduğundan, yere bakmak en iyi seçenektir. "Ben... Bilemiyorum. Sanırım benim için uygun bir planın vardır. Çok başını ağrıtmış olmalıyım."

Alessandro, birkaç sessiz küfür savurup beni birden kucağına aldı. Koltuk değneğim elimden kayıp düşerken şaşkınlıkla çılgılık attım. Askıda olan kolumda hareketten dolayı bir ağrı olduğu için de çılgılık atmış olabilirim tabii ama sorun değildi.

Alessandro beni koridorda taşıırken çevremizdeki tüm bakışları üzerimize toplamıştı. Soldato ordusu arkamızdan yürürken kendimi çok tuhaf hissettiğim için yüzümü Alessand-

ro'nun boynuna gömdüm ve onun kokusunu aldım... Güçlü, baskın, baharatsı bir kokuydu. Bu kokuyu duyumsayacak kadar yakın olmak istemsizce hoşuma gitmişti. Alessandro boğazını temizlediğinde büyümlü an bozuldu ve başımı kaldırdım. Hastanenin çıkışına ulaştığımızı fark etmiştim.

Çok geçmeden bir arabanın arka koltuğuna yavaşça bırakıldığında Alessandro'nun kolunu nazikçe tuttum. Tam benden uzaklaşıp kapıyı kapatacağı bir andı, dokunuşumla öylece kalmıştı. Bakışlarında soru işaretleri vardı.

“Teşekkür ederim,” dedim gözlerine bakarak. Hangi rengin daha güzel olduğuna hâlâ karar veremiyordum. Sağ gözü dipsiz bir kuyu gibi içine çekiyordu, karanlığı vadediyordu. Sol gözü ise sanki gökyüzünü ve özgürlüğü vadediyordu.

Alessandro arabanın içine doğru eğildi. Yüzüne bu kadar yakından bakmak çok zordu. Onunla ilgili her şey çok zordu. Daha yeni tanışmıştık ve teknik olarak babamın beni sattığı adamdı ama yirmi üç yıllık hayatımda görmediğim saygıyı kısıtlı bir günde göstermişti. Oysa onunla evlenmek zorunda olduğumu öğrendiğimde tek istediğim hayatta kalabilmek için yeterli güce sahip olmaktı. Bir beklentim yoktu hayattan ama hiçbir şey yaşamadığınızda, umut yakanızı bırakmıyordu. Bir keresinde küçükken ağaçtan kiraz toplamıştım. İlk ve sondu. Hayatım boyunca unutmadığım bir andı. Ağaçların dallarına tırmanıyor, küçük ayaklarımla dengemi sağlıyor ve dalından aldığım kirazları afiyetle yiyordum. Kiraz dalları çok ince olduğu için hep gövdeye yakın duruyor ve her an düşme tehlikesiyle burun buruna geliyordum ama gerçekten yaşamayı hissettiğim sayılı andan biriydi. Küçüktüm ve bu bilince sahiptim, bu olgunluğa erişmiştim. Böyle bir an bir daha hiç olmamıştı. Annem gittikten sonra da ne istediğimi kimse sormadı.

Oysa ben tekrar kiraz toplamak istiyordum. Biri bana, “*Ağaca çıkıp istediğin meyveyi yiyebilirsin,*” demeden, bana komut vermeden, ben o an ne istiyorsam onu yapmak istiyordum.

Alessandro nazikçe çeneme dokundu. “Luca sana eşlik edecek.”

Dokunuşu geri çekilirken söylediklerine odaklandım. “Hâlâ yaşamasına sevindim.”

Kaşlarını çatarak, “Henüz hüküm vermedim,” dedi.

“Ama yine de benimle gelmesine izin veriyorsun.”

Tek kaşını havaya kaldırarak bir süre sessiz kaldı. Kararını gözden geçiriyor gibiydi. “Böyle hassas bir günde, seni hiç tanımadığın birileriyle eve gönderemem. Tamam, Luca da senin için yeni biri ama kısa bir tanışıklık olsa da şu anda en makul kişi.”

“Sen gelmiyor musun Alessandro?”

Yüzünden anlık bir duygu geçti, ne olduğunu yakalayamadım. Sanırım adını ilk defa sesli bir şekilde dile getirmiştım. Belki de ona ismiyle hitap etmemi istememişti. Belki de ona karşı daha resmi olmam gerekiyordu ama emin olamıyordum. Öyle tepkisizdi ki nasıl davranacağımı kestiremiyordum. Sonra Alessandro girdiği o boşluktan çıkarak geri çekildi.

“Anladım, gelmiyorsun,” diyerek gülümsemeye çalıştım. “Kolay gelsin o halde. İyi bir gün geçir.”

Arabanın kapısı kapatıldı ve Alessandro hastane otoparkında hazır halde bekleyen araçlardan birine yönelerek onun için açık tutulan kapıdan geçip arabaya bindi. Kısa süre sonra şoför koltuğuna Luca yerleşmişti. Dikiz aynasından göz göze geldi-

ğimizde yüzünde mahcup bir ifade olduğunu gördüm.

“Senin suçun değildi Luca,” diyerek onu teselli etmeye çalıştım.

“Benim suçumdu efendim,” dedi ağır ağır. “Sizi iyi bir şekilde koruyamadım.”

Tanrım! Bu adamlar her gün kan gölünde yüzüyorlardı. Bu kadar hassas olmaları biraz fazlaydı!

“Ben gayet iyiyim, olacağı varmış. Bu arada koltuk değneklerim hastanede kaldı sanırım.”

“Arabaya yerleştirildi efendim. Hem onlara ihtiyacınız olmayacak.”

“Neden?” diye sorarken gözüm Alessandro’nun bindiği arabadaydı.

“Çünkü Bay Capello, sizin zorlandığınızı düşünerek sizinle yakından ilgilenecek.”

Merakla, “O halde eve mi geliyor?” diye sordum.

Başını hafifçe eğdi. “Evet.”

“Neden başka arabada?”

Luca omzunu silkti. “Bilemiyorum efendim, bana yalnızca evin önünde sizi bekliyor olacağını söyledi.”

Yola çıktığımızda Alessandro’nun anlamsız tavrını anlamlandırmaya çalışarak uzun mesai harcadım. Eve vardığımızda gerçekten de Alessandro beni bekliyordu. Arabanın kapısını açmak için biri harekete geçtiğinde Alessandro bir el hareketiyle adamı ekarte edip öne geçti ve kapıyı açtı. İnmemeye yardımcı olurken kısık sesle teşekkür ettiğimdeyse dudaklarını

birbirine bastırıp sıkıntıyla nefes verdi. Ve yine kucağındaydım. Utanarak -ve belki de kokusunu tekrar içime çekmek istediğim içim- yüzümü boynuna gömmüştüm. Beni büyük bir sabırla ve hiç zorlanmadan odama çıkarıp nazikçe yatağıma bıraktığında nefesi teklememişti bile. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, sanki üç kat merdiven çıkmamış gibiydi.

“Neden benimle gelmedin?” diye sorarken buldum kendimi.

Alessandro yatağın ucuna oturdu. Bir süre yüzüme baktı. Sonra gergince konuşmaya başladı. “Sana birkaç soru soracağım Lidia. Yalan söylersen ne yazık ki sana sunduğum tüm ayrıcalıkları geri çekmek zorunda kalırım çünkü ihaneti ve yalanı affetmem mümkün değil.”

Güçlkle yutkunarak başımı eğdim. “Tamam.”

“Lorenzo seni taciz mi ediyor?”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Sessizliğim sürüp giderken Alessandro öfkeyle yataktan kalktı ve odada dolaşmaya başladı. “Tekrar sormayacağım!”

“Eva çok üzülür!” dedim korkuyla.

Ellerini saçlarından geçirdi. Siyah ceketini çıkarıp yatağın kenarına bıraktı ve bir süre daha odada dolandı. “Ne zamandan beri?” Ben tekrar sessiz kalınca öfkesi daha da artmış gibiydi. “Ne zamandan beri Lidia?”

Yerimde sıçramıştım. “Eva ve babam evlendikten sonra başladı, sanırım on ya da on bir yıldan beri.”

“Baban sana zarar verdi mi?”

Başımı kaldırıp onunla göz göze geldiğimde dudaklarımı araladım. Cevap veremedim. Konuşamadım. Ama Alessandro

yüzümde ne gördüyse artık cevap beklemiyor gibiydi. Hareket etmeyi kesti. Omuzları düştü. Sanki yitip gitmeye hazırlanan, üzerine savrulan rüzgarla parçalara ayrılacak bir savaşçı gibiydi.

“Peki sen hiç... Yani herhangi biri sana zorla...”

Hızla başımı iki yana salladım. “Hayır, kimse bana zorla dokunmadı.” Bakışlarımı kaçırdım. “Yani... O şekilde dokunmadı.”

“Lidia ben...” Arkasını dönüp yatağın ucuna oturdu. Geniş sırtına bakarken bedeninin ne kadar büyük olduğu gerçeğiyle bir kez daha yüzleşince şaşırmadan edemedim. Böyle bir adamla bir odada tek başıma kalmak beni korkutmalıydı ama korkmuyordum. Tamam, bazen tepkilerime engel olamıyordum ama Alessandro beni onunla tanıştığım andan beri hiç korkutmamıştı.

Kendime engel olamayarak, “Babam bana, Laura ve Eva’ya her zaman zarar verirdi,” dedim. “Ama bunlar normal, değil mi? Sonuçta bizler normal insanlar değiliz ve hayatlarımızın normal standardı da farklı. Kadına şiddet, taciz ya da benzeri şeyler bizim dünyamızda gayet normal karşılanmıyor mu?”

Alessandro başını sertçe iki yana oynatarak boynundan tuhaf kısırtı sesleri gelmesini sağladı. “Normal değil. Kız kardeşim kelimenin tam anlamıyla bir prenses gibi yetişti ve annem de gayet iyi durumda. Belki babam iyi bir eş değildi, görevleri her zaman ailesinden önce gelirdi ama kızına ya da karısına karşı her zaman nazikti.” Yatakta bana doğru döndü. “Her gün sayısız şey yapıyorum Lidia ve bundan zevk de alıyorum. Bu güç beni tatmin ediyor. İnsanların son nefesinin parmaklarımin ucunda olması yakıcı bir his. Ben kaosu severim, bundan

beslenirim. Çirkinlikleri severim ama şu an hissettiğim şey...” Başını iki yana salladı. “Beni hiç mutlu etmedi.”

“Onlara bir şey yapma,” dedim tedirgince.

“Hâlâ onları mı koruyorsun?”

“Bu korumak değil.”

“Ne öyleyse Lidia?” Kalkıp yanıma yaklaştı. Bir elini yatak başlığına yaslayarak üzerime doğru eğildi. “Yalnızca bir gün,” dedi fısıldayarak. “Yalnızca bir gündür hayatımdasın ve daha şimdiden her şey karmakarışık oldu. Sırada ne var Lidia? Sen babanın gönderdiği bir casus musun?”

Birbirinden farklı gözlerine bakarak, “Ben, babamın sana zorla sat...” demiştim ki, çenemi nazikçe kavrayıp baş parmağını dudaklarıma bastırdı. “Baban bana hiçbir şeyi zorla yaptırmadığı gibi anlaşmamız karşılığında ben seni almak zorunda değildim Lidia, zaten anlaşmıştık. Ama ben aç gözlülük ederek seni de aldım. Fikrini soracak vakte sahip olmadığım için üzgünüm ama seni öncesinde tanımış olsaydım zaten şu an burada olmazdın.”

Sözlerini anlamak zordu, nereye koyacağını bilemediğim parçalar gibiydi. Önce başımı hafifçe çevirerek tutuşundan kurtuldum. “Pişman gibisin. Henüz evlenmedik, beni geri göndermen çok zor değil.”

Alessandro birden geri çekildi. “Buradan çıkış biletini çoktan kaybettin.”

“Peki ya ben gitmek istersem?” Alayla güldüm. “Ah doğru ya, kimse bana fikrimi sormuyor!”

“Evet, sormayacağım ve bunun için üzgün değilim. Zaman-

la sen de bunun en iyi ihtimal olduğunu göreceksin.”

“Benim için fark etmiyor. Bir kafesten başka bir kafese geçtim yalnızca.”

Alessandro, tekrar üzerime eğildiğinde kendimi yatak başlığıyla bütünleşmiş halde buldum. Bakışları deliciydi. Kokusu her yerimi sararken anın gerginliğine odaklanmak çok zordu.

“Dün akşam omzumda ağlarken kendini kafeste mi hissettin Lidia?”

Kesik kesik başımı iki yana salladım.

“Ve o özgürlük bile değildi, değil mi?”

“Evet.”

“İyi o halde,” derken bakışları dudaklarıma indi. Bir süre orada oyalanarak dilini dolgun alt dudağında gezdirdi. Şimdi olmadık bir anda dudaklarına bakma sırası bendeydi. “Burada kalıyor ve hiçbir yere gitmiyorsun,” diye devam etti. “Ve bir hafta sonra değil, hemen yarın evleniyoruz.”

“Hayır!”

Kelime öyle hızlı özgür kalmıştı ki dudaklarımin arasından, dışarı fırlamasına engel olamamıştım.

Alessandro bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp biraz daha yaklaştı. “Üzgünüm Lidia ama hayır kelimesine alışkın değilim ve sen benim sistemimle oynamışken pek de sağlıklı düşünemiyorum.”

“Buna hazır değilim,” derken sesim titremişti.

“Zaten buradasın. Bir şey değişmeyecek, sadece resmiyete kavuşacak.”

“Bahsettiğim bu değil Alessandro!”

Kalbim teklemişti. Cosa Nostra’nın en tepesindeki adama sesimi yükseltmiştim. Önce onu reddetmiş, sonra da sesimi yükseltmiştim. Tanrım, bu sefer beni kesin öldürecekli!

“Sevişmekten mi korkuyorsun, Lidia?”

Ağzım açık kalmıştı. Bunu söylediği için ağzım açık kalmıştı. Öte yandan ben ölüm korkusu yaşarken o böyle bir saçmalığa takılmıştı. Yüzüm yanıyordu ve Alessandro’nun yüzüne bakamıyordum.

“Sence henüz evlenmediğimiz için mi seni becermiyorum?” diye sorduğunda, artık nefes alamıyordum. “Yani beni durdurran şey bir kâğıt parçası mı sanıyorsun? Ve evlenince üzerine mi atlayacağım?” Başını iki yana sallayıp güldü. “Başına her şey gelebilir, beni tanıımıyorsun ve buna rağmen korktuğun tek şey seni becerecek olmam mı?”

Bu konuşmaya daha fazla dayanamıyordum. Yakınlığına dayanamıyordum. Onu itmek için elimi göğsüne koyduğumda karşılaştığım sertlik beni sersemletmişti. Onu itmeyi beceremediğim gibi elimi oradan çekememiştim de. Siyah gömleğinin altından bana ulaşan vücut ısısı öyle cezbediciydi ki karşı koyamıyordum. Alessandro bir anlığına gözlerini kapattı. Tekrar gözlerini açtığında orada yalnızca öfke vardı ama o öfkenin hedefinde nedense ben yokmuşum gibi hissediyordum. Daha çok kendine kızıyor gibiydi.

“Ben... Uyumalıyım,” dedim.

“Önce bana bir cevap ver.”

Peşimi bırakmayacağını biliyordum bu yüzden daha fazla savaşamadım. “Evet, bundan korkuyorum.”

“O cümleyi duymak istiyorum Lidia.” Hâlâ göğsünde olan elimin üzerine kendi elini örttüğünde avcunun sıcaklığı beni şaşırtmıştı.

“Alessandro...”

“Tanrım!” diyerek nefesini serbest bıraktı. “Şunu yapmayı kes!”

Gözlerim irileşirken, “Neyi?” diye sordum.

“Cümle, Lidia, cümleyi kur!”

“Yapamam.”

Burnumun dibine kadar yaklaştı. “Söyle.”

Dudaklarımızın arasında yalnızca birkaç santim vardı. Oadaki ağırlık öyle güçlüydü ki, tüm yük omuzlarıma yüklenmiş gibi hissediyordum. Tüm gücüm çekilmişti sanki.

“Beni becermenden korkuyorum!”

Alessandro elini nazikçe yanağımda dolaştırdı. Sonra boynuma indi ve köprücük kemiğimde oyalandı. Tüm bu süre zarfında fark ettiğim iki şey vardı: Birincisi hiç korkmuyordum ve ikincisi bundan hoşlanıyordum.

“Sen de hissediyor musun?” diye sordu. “Öğretilerin ve hissettiklerin savaş halinde.” Derin bir nefes alıp verdi. “Tıpkı benim gibi...”

Birden benden uzaklaştı. Elim boşluğa düştü ve tüm sıcaklık kayboldu. Alessandro benim odamdan kendi odasına açılan kapıya yönelerek gözden kayboldu. Nefes nefese olduğumu fark etmem birkaç saniyemi almıştı. Az önce yaşadığım her şey birer saçmalıktı. Bu adamı tanıımıyordum bile. Bu adam

beni ben yapan her şeyin tam zıddıydı. Bana istemediğim şeyler söyletmiş ve hissetmek istemediğim duygular hissettirmişti!

Onun odasının kapısına bakarken ne yapacağımı bilememiştim. Üzerimi değiştirmem ve uyuyabilmek için yatakta daha rahat bir pozisyona gelmem gerekiyordu. Bir ara da telefonumu bulup Eva ve Laura'ya haber vermeliydim. Onlara yaşadığımı ve kalp krizi geçirmediğim müddetçe ölüm tehlikem olmadığını söylemeliydim. Kalp krizi konusu şüpheliydi çünkü daha geleli bir gün olmuşken ve bu bir günün yarısı alışveriş merkezinde -üstelik hiçbir şey alamadan kendimi hastanelik etmeyi başardığım alışveriş merkezi- bir kısmı da hastanede geçmişken, Alessandro'nun üzerime bıraktığı bombalar beni felakete sürükleyebilirdi.

Ben tüm bu düşüncelerimle sessiz bir savaş verirken odanın kapısı açıldı. Alessandro elinde birkaç parça kıyafetle odama kendi odasından geçiş yaparken gayet rahattı.

“Mahremiyetime saygı duyacağını söylemiştin,” diyerek başımı dikleştirdim.

“İnsanlar ne hızlı değişiyor bir bilsen şaşırırsın Lidia,” diyerek yanıma yaklaştı. “Ben de birden sapığın teki kesildim, ne tuhaf.”

“Neden geldin?”

“Üzerini değiştirmen lazım.”

Elindeki kıyafetleri yatağın üzerine bıraktı. Siyah bir tişört ve eşofman altıydı. İçinde kaybolacağımdan emindim çünkü bedenleri bir hayli büyük görünüyordu.

“Odamdan çıkarsan giyinebilirim.”

Alessandro huzursuzca kıpırdandı. “Tek başına halledebilecek misin?”

“Elbette.”

“O halde sana kolaylıklar dilerim. Bir sorun olursa bana seslenebilirsin.”

Tekrar odamdan çıkıp kendi odasına geçtiğinde beni kendimle baş başa bırakmıştı. Bir an beni giydirmesinden ölesiye korkmuştum ama neyse ki o kadar ileri gitmemişti. Zaten sınırlarımı yeterince ihlal etmişti, daha fazlasını kaldırmam pek de mümkün değildi.

***En tehlikeli şey, anlamadığın, tanımadığın
ve aşına olmadığın bir şeyi,
mantıklı hiçbir gerekçe olmaksızın arzulamaktır.***

Altıncı Bölüm

Alessandro

Bütün gece uyumamış ve gerekli tüm ayarlamaların yapılmasını sağlamıştım. Bu denli acele etmem herkesçe sorgulanıyordu ama umurumda değildi. Lidia'ya dair her şey tetikleyiciydi. İgnazio'nun lanet bir piç kurusu ve omurgasız bir baba figürü olması sürpriz değildi. Asıl sürpriz, benim tüm bunlara verdiğim tepkiydi ama bu da umurumda değildi. Tek düşünebildiğim Lidia'yı içinde bulunduğu cehennemden çıkarıp kendi potansiyeline ulaşması için gerekli her şeyi sağlamaktı. Saçmaydı, anlamsızdı bu değişkenliğim ama engel olamadığım da bir gerçektir. Evlendiğimizde daha iyi hissedecektim çünkü Lidia'yı korumam için hiçbir engel kalmayacaktı ve eski saçma hayatına geri dönme ihtimali ortadan kalkacaktı. Ben de kafamın sakinleşmesiyle birlikte yarım kalan tüm işlere geri dönebilirdim.

Kısa sürede yapılabilecek en iyi düğündü. Herkes biricik eşimi tanımak ve her şeyi ilk sıradan izlemek için malikânede

toplanmıştı. Lidia, beyazlar içerisindeki müstakbel eşim, yanımdaki sandalyede oturuyor ve ifadesiz bir yüzle nikâhımızın kıyılmasını bekliyordu. Hiç zorluk çıkarmadan tüm sürece katlanmış ve bu sabah erkenden gelen kuaförlerin onu bir süs bebek gibi hazırlamasına izin vermişti. Hiç ağlamamış ya da küçük çaplı da olsa bir öfke nöbeti geçirmemişti. Çok sakindi.

Ailelerimiz, yakınlarımız ve Cosa Nostra'nın önemli isimleri buradaydı. Kız kardeşim Alessia yeni bir arkadaş kazandığı için çok mutluydu. Annem ise her zamanki gibi sakin bir kabulleniş içindeydi ama buradaydı işte. Lidia'nın babasını burada görmek istemediğim için ona bu gecelik iptal edemeyeceği bir sevkیات işi verilmişti. Şans eseri kızının evlendiği geceye denk gelmişti, *tüh!* Sadece Lidia'nın kız kardeşi Laura ve İgnazio'nun eşi Eva buradaydı. Lidia, başka kimseyi davet etmemiştir. Başka kimsesi olmadığını söylemişti. Yalnızlığı beni bir kez daha aşına olmadığım duygular denizinde dibi boylamama sebep olurken sessizliğimi korumuştum.

Evliliğimiz ilan edildiğinde ayağa kalktık. Lidia masadan destek alıyordu, ayağındaki atel ona sorun çıkarıyordu ama bugünlük kol askısını takmamış ve uzun kollu bir gelinlik tercih etmişti. Lidia'ya doğru döndüm. Cosa Nostra'da romantizme, çiçeklere ya da kalplere yer yoktu ama sizin olanı işaretleme zorundaydınız. Aksi takdirde onu birileri çalabilir ya da saygısızlık edebilirdi. Bu yüzden Lidia'nın narin çenesini hafifçe yukarı kaldırarak bana bakmaya zorladım. Etrafımızdaki tüm nefesler tutulmuş gibiydi. Herkes ne olacağını biliyor ama sabırsızca bekliyordu. Lidia'nın bakışlarındaki kararlılık bana cesaret aşılamıştı. İlk nefesi dudaklarının arasından fırrar ediyordu. Rüzgârda kalmış bir çiçek gibiydi, titriyordu ama yine de sakinliğini koruyordu.

“Seni öpmem gerek,” dedim sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla.

Cevap vermedi. O kocaman gözleriyle bana bakmayı sürdürdü. Eğilerek ona yaklaştım. Daha önce kaç kez öpüşmüştüm? Kaç kez dudak uçuklatan geceler geçirmiştım? Bilemiyordum, sayısı karışıkta ama şu an hissettiğim hiçbir şeyi daha önce hissetmemiştim. Ben duyguları tarafından yönetilen bir adam değildim, hiçbir zaman olmamıştım. Belli başlı değerlerim vardı tabii ama bu karmaşaya aşına değildim.

Ona biraz daha yaklaştığımda Lidia gözlerini kapattı. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde her şey hiçliğe sürüklendi. Lidia karşılık vermiyor, öylece duruyordu. Öpüşmek değildi bu, yalnızca bir temastı ama dudaklarının yumuşaklığı, sıcaklığı ve bedeninden yayılan büyüleyici koku beni hazırlıksız yakalamıştı. Geri çekildiğimde yarım yamalak aldığım bu öpücüğün tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım.

Lidia gözlerini açtı. Önce mavi olan gözüme, sonra da diğerine baktı. Sağlam olan elini üst koluma yerleştirdi ve çenesini dikleştirdi. Sessiz ricasını kabul ederek onu bir kez daha öptüm ama bu sefer sıradan bir temas değildi. Bu gerçek bir öpüşmeydi. Acemi, telaşlı, masum ve çok... cezbedici.

Aletim pantolonumun içinde seğirdiğinde kendime küfürler ettim. On beş yaşında bir oğlan gibi tepki vermişim. Çevremizde alkış sesleri yükseliyordu ama umurumda değildi. Umursadığım tek şey Lidia’nın dudakları ve acemi öpücüyüydü. Bu acemi öpücüğüyle bile beni tahrik etmesi başka bir meseleydi. Dilim devreye girmeden hemen önce öpüşmemizi sonlandırarak geri çekildim. Bence yeterli bir işaretlemeydi. Daha fazla devam edersek onu masanın üzerine oturtup herkesin önünde içine girebilirdim. Ya da yapmazdım. Bu anı kim-

senin görmesine izin vermezdim. Onu omzuma atıp bir mağara adamı gibi bölgemi işaretledikten sonra kuytu bir yere gidip ona orada sahip olurdum. Durmam için yalvarana kadar, beyaz teni dokunuşumla kızarana kadar devam ederdim.

Birbirimizden uzaklaştığımızda Lidia sersemlemiş görünüyordu. Göz bebekleri irileşmiş, teni pembeleşmişti. Göğsü inip kalkarken kendini dizginlemeye çalıştığı çok açıktı. Anlaşılan yalnız değildim, bu hoşuma gitmişti.

Davetlilerle ilgilenirken ve genellikle iş konuşurken yanıma bir kadının yaklaştığını fark ettim. Lidia'nın kız kardeşi Laura öfkeli bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Söyleyecek bir şeyleri var gibiydi.

“Bay Capello, vaktiniz var mı?” diye sordu Laura.

Çevremdeki adamlara, “Beyler, izninizle,” diyerek yanlarından uzaklaştım ve Laura'ya yöneldim. “Bana Alessandro diyebilirsin Laura, artık akrabayız.”

“Benim için hiçbir zaman aileden olmayacaksınız Bay Capello. Saygısızlık etmek istemem ama size hiç saygı duymuyorum.”

Bakışlarımı çevremde dolaştırıp ona biraz daha yaklaştım. Ses tonumu düşürerek, “Bu söylediklerin için seni öldürebilirim Laura,” dedim.

Laura korkusuz gözlerle bana bakarak başını dikleştirdi. “İstedığınızı yapabilirsiniz. Söylemek istediğim tek şey, eğer kız kardeşimin saçının teline zarar verirseniz son nefesinizin elimden olacağı.”

Bir süre onu izledim. Kız kardeşi için gösterdiği cesaret beni bir hayli şaşırtmıştı ve Laura saygımı kazanmıştı. Evet, bel-

ki de kardeşini bir bilinmezliğe uğurlarken elinden hiçbir şey gelmemişti ama şu an burada, herkesin gözü önünde beni tehdit etmekten geri kalmıyordu. Lidia'nın çevresinde onu önemseyen birilerini görmek içimi biraz olsun rahatlatmıştı.

“Tek istediğim Lidia'nın iyi olması,” dediğimde söylediklerim onu şaşırtmışa benziyordu.

Laura tek kaşını kaldırdı. “Buraya daha dün geldi ama şu an kız kardeşim gelinliğinin altında bir atel saklıyor.”

İşte bu acıtmıştı. “Tekrarı olmayacak Laura. Eğer kız kardeşine evdeyken iyi baksaydın zaten bu yaşanmazdı. Lidia'nın sana detayları anlattığını varsayıyorum.”

Başını salladı. “Anlattı. Onu koca bir bilinmezliğe gönderirken de ihmal etme sırası sizde oluyor.”

“Yalnızca ona özgürlük vermek istemiştım.”

“Önce ona özgürlüğü öğretin Bay Capello. Onun için bir şeyler yapmak istiyorsanız buradan başlayabilirsiniz.”

Laura'yla aramızda geçen bu kısa sohbet çok verimliydi.

“Söylediklerini düşüneneğim Laura. Merak etme, Lidia hiç olmadığı kadar güvende. Ve sen de ne zaman istersen gelip kız kardeşini görebilirsin. Gelmek istediğinde bana ya da Lidia'ya söylemen yeterli, İgnazio'yu bu işe bulaştırma.”

Laura bu sefer fazlasıyla irileşen gözleriyle bir adım geri çekildi. Konuşmak için dudaklarını araladı ama sonra kapattı ve tek kelime daha etmeden arkasını dönüp uzaklaşarak kalabalığa karıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde davetlilerle ilgilendim. Lidia çoğunlukla oturdu. Kız kardeşinin ölümcül bakışlarını gör-

mezden gelmeye çalışarak bütün bir akşam geçirdim. Sürekli Lidia'dan kaçmışım. En sonunda herkes gittiğinde ve Lidia dinlenmek için odasına çıkmak istediğinde kaçışım son bulmuştu; onu kucağıma alarak yukarı taşıdım.

Eve çöken sessizlik, huzuru da yanında getirmişti. Lidia'nın odasına girdiğimizde onu nazıkçe yatağına bıraktım. Tam geri çekilecekken kolumdan tuttu ve uzaklaşmamı engelledi.

“Sorun nedir?” diye sordum merakla.

Göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Bakışları yüzümde dolanıyor, ara sıra boynuma iniyordu. Dudakları bir şey söyleyecek gibi aralandığında hipnotize olmuş gibi dudaklarını izlemeye başladım. O öpücük aklımdan çıkmamış, bütün bir akşam boyunca yakama yapışmıştı. Nasıl olduğunu anlayamıyordum. Böyle bir hissi nasıl hissedebildiğimi anlayamıyordum. Bir insanın, hem de benim gibi tek yaşam gayesi ölüm olan bir insanın, böylesine yaşam dolu bir hisle çalkalanacağını tahmin edemezdim.

“Lidia?”

Sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibi elini hızla kolumdan çekti. “Teşekkürler.”

Geri çekilerek ona tepeden baktım. “Üzerini çıkarmana yardım etmemi ister misin?”

“Elbette hayır!” Eğilerek dantel yığınının altındaki ayağına ulaşmaya çalıştı. “Ben hallederim. Önce şu ayakkabıyı çıkarayım.”

Atel olan ayağı yatağın üstündeydi ama diğerinin dantel yığını içinde kaybolduğunu fark etmek pek de zor değildi. Lidia yavaşça iki ayağını da yatağın yanına sarkıttığında nefes

nefese kalmıştı. Giydiği beyaz gelinlik biraz da olsa kabarık eteklere sahipti ve gayet normal bir şekilde alt kısma, giyen kişinin ulaşması zordu.

“Bak, şöyle yapalım Lidia,” diyerek bir adım geri çekildim. “Elbisenin fermuarını açacağım ve ayakkabını çıkarıp odama geçeceğim. Gerisini tek başına halledebilirsin.”

Tedirgince, “Sadece bu kadar mı?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet.” *Maalesef...*

Lidia çekingen bir tavırla ayağa kalktı ve arkasını döndü. Sırtının ortasına kadar inen dekoltesi bana güzel bir manzara sunmuştu. Dilimi sırtında gezdirip inleyişleriyle çevrelendiğim bir görüntü zihnimi bulandırdığında hızla kendime gelmeye çalıştım. Fermuarını, ona dokunmamaya gayret ederek yavaşça aşağı indirdim. Bu hareketim erdemli bir adam olduğum için değildi, zaten ben de erdemden yoksun bir adamdım şu an. Yalnızca kendimi düşünüyordum çünkü Lidia’ya dokunmak pek de sağlıklı bir karar olmayabilirdi. Ne kadar yakın olduğumuzu, vücudundan yayılan sıcaklıkla sarmalandığımda fark etmiştim. İstemsizce eğilip saçını kokladım. Çiçek bahçesi gibi kokuyordu. Temiz ve masum bir kokuydu. Oysa ben hiç öyle bir yerde bulunmamıştım ve ne masumdum ne de temiz.

Ona dokunmak için çıldıran ellerim, pantolonumu zorlayan aletim ve vücudumda dolanan arzuyla boğuşmak zordu. Lidia bana doğru dönüp tekrar yatağa oturduğunda vakit kaybetmeden diz çökerek dantel yığınının yukarı sıyırdım ve ayakkabısına ulaştım ancak ayakkabının ince bantıyla uğraşmak yerine ayak bileğini kavrayarak Lidia’nın gözlerine baktım. Elimi yukarı kaydırarak dizinin arkasına ulaştığımda elim elbisesinin içinde kaybolmuştu. Lidia cesur dokunuşumla birlikte çenesini kal-

dırmıştı ve dudakları aralıktı. Nefes alıp veriş hızlanmıştı. Bu görüntü öyle güzeldi ki saatlerce izleyebilirdim.

Elimi biraz daha yukarı çıkarıp bacağının iç tarafını kavradığımda Lidia iç çekti. Beni hâlâ durdurmayı ve bakışlarında dans eden arzu daha da cesaret veriyordu. Biraz daha ileri giderek çamaşırına ulaştığımda karşılaştığım nem beni hazırlıksız yakalamıştı. Islanmıştı. *Lidia, benim için ıslanmıştı.*

Elimi hafifçe hareket ettirdiğimde Lidia'nın aciz sesi kulaklarıma ulaştı. "Alessandro..."

Siktir... İsmimi söyleyiş şekline bayılıyordum ve bu beni sinirlendiriyordu ama şu anda, o bu şekilde dokunuşuma aç bir halde bekliyorken düşünebildiğim tek şey buna olan ihtiyacımdı.

"Adımı tekrar söyle, Lidia."

Sessizliğini koruduğunda elimi bir kez daha hareket ettirerek baskıyı arttırdım ve Lidia yeniden iç çekerek adımı fısıldadı. Tanrım! Beni çıldırtacaktı.

Külotunu yavaşça yana kaydırduğımda Lidia hâlâ durmamı söylememişti. Bir parmağımı klitorisinin üzerinden geçirdiğimde inleyerek kolumun üst tarafını sıkıca tuttu. "Lütfen dur, Alessandro."

"Sırılsıklamsın Lidia. Bırak da sana istediğini vereyim."

Başını iki yana salladı. Yüzü şimdi acı çeker gibi bir haldeydi. "İstemiyorum."

Ama istiyordu işte. Vücudu dokunuşuma açtı ama Lidia'nın kafasının içinde dönen çarklar bu anı gölgeliyordu.

Parmağımı bir kez daha hareket ettirdiğimde Lidia inleyerek

dengesini kaybetti ve yatağa yığıldı. “Ah Tanrım!”

Durmak yerine istilamı sürdürdüm. Parmağımla klitorisini okşamaya devam ettim. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı oraya yaydım ve inlemeleri arttığı bir anda parmağımı içine kaydırđım. Öyle sıkı, öyle dardı ki tek parmağımı bile inanılmaz kavırıyordu. Lidia yüksek sesle inlediğinde ve daracık amcığındaki duvarlar kasılmaya başladığında yaklaştığını anladım. Bu anı kaçıramazdım.

Ayağa kalkıp Lidia’nın üzerine eğildim. “Gözlerime bak, mia cara,⁵ seni görmeme izin ver.”

Lidia kocaman kahverengi gözleriyle bana bakarken inle-yişleri arttı. Daha hızlı hareket ederek diğer parmağımı da içi-ne soktuğumda dudaklarından bir çığlık yükseldi. Baş parma-ğımla bir yandan klitorisinde daireler çizmeye başladığımda çığlıkları arttı. Çıldır-mak üzereydim. Çıkardığı her ses, ver-diği her tepki beni mahvediyordu. Lidia’nın kasılmaları güç-lü bir hal aldığında göz bebekleri iyice büyüdü ve irislerini adeta yuttu. Adım dudaklarından döküldüğünde az kalsın pantolonumun içine boşalacaktım.

Kasılmaları son bulduğunda elimi yavaşça çektim. Külotu-nu tekrar eski haline getirdim. Ondan uzaklaşıp yeniden diz çökerek ayakkabısını çıkardım ve ayağa kalktım.

“İyi geceler, sevgili eşim,” diyerek ondan uzaklaştım ve onu arkamda bırakarak kendi odama geçtim.

Yatağa uzandığımda sabaha mor testislerle merhaba diyece-ğimi biliyordum. Evet, fiziksel olarak tatmin olmamıştım ve hatta sınırlarım bir hayli zorlanmıştı ama bunu ben istemiş-

5 Mia cara: İtalyanca, kadın için söylenen “sevgilim” anlamına gelen kelime.

tim, değil mi? Yine de mental açıdan harikaydım. Lidia'nın çığlıkları her an kulaklarımda yankılanıyordu. Adımı söyleyiş şekli bir kez daha kulaklarıma dolduğunda öylesine gerçekti ki sanki çok yakından geliyordu. Hızla doğruldum ama odamda yalnızdım. Ellerimle yüzümü kapatıp derin bir nefes aldım boş bulunarak. Elimin Lidia gibi koktuğunu fark edince küfrettim.

Cebimdeki telefonumun çalmasıyla doğrulup telefonu cebimden çıkardım ve ekrana baktım, arayan Salvatore'ydi. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Evet?"

"Seni dün gecende rahatsız etmek istemezdim ama bilmen gerekir, İgnazio işi baltalamış."

"Neredesiniz?" diye sordum öfkeyle.

"Notte'ye geçiyoruz. Kendin sorgulamak istersin diye düşündüm."

Cevap vermeden telefonu kapattım. Hızlıca üzerimi değiştirdikten sonra evden çıkıp Notte'ye gitmek üzere yola koyuldum.

Mekâna vardığımda ön kapıda görmeye alışkın olduğum adamların yine değiştiğini fark ettim ama burası Salvatore'nin kontrolünde olduğu için sorgulamadım. Kapıdaki uzun kuyruğu geçerek girişe ulaştım. İki adam da bir baş selamıyla beni karşılayıp geçmem için yolu açtılar.

İçeri girdiğimde, özel kabinleri geçerek ve yüksek sesli müzikle çılginca dans eden bedenleri geride bırakarak yukarı çıkıp ofise ulaştım. Büyük masanın önünde karşılıklı oturan Salvatore ve İgnazio vardı. Salvatore'nin arkasında Luca dikiliyordu. İgnazio'nun arkasında ise Lorenzo vardı. Onu

gördüğüm gibi öfke beynimi yakmaya başlamıştı. Salvatore bendeki değişimi fark etmiş olmalı ki, gırtlığını temizleyerek dikkatimi çekti.

Masanın arkasındaki koltuğa oturarak belimdeki silahı masanın üzerine, namlunun ucu İgnazio'ya bırakacak şekilde bıraktım. “Kızının düğün gecesinde sana iş verildi diye alınganlık edip işi baltalamaya mı karar verdin Marchetti?” diye sordum. “Kırılacağını düşünmemiştim.” Başımı iki yana salladım. “Neler olduğunu duyalım.”

Salvatore fırsatı değerlendirerek, “Müşteriye boş tır gönderilmiş,” dedi.

Bakışlarım İgnazio'yu buldu. “Seni dinliyorum.”

İgnazio rahatlığından ödün vermedi. Hiç telaşı yoktu. Beni en çok öfkeliendiren de kendine olan bu güveniydi. Onu istersem ortadan kaldıracabileceğimi bildiği halde bu kadar rahat olması sinirlerimi bozuyordu. Bu kadar güvendiği neydi?

“Sevkiyatı hazırlarken tırların dolu olduğundan emin olmak için hepsini kontrol ettim. Her yer C4 doluydu, bana inanmanız gerek. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama birileri müdahale etmiş olmalı.”

Lorenzo'nun küçük ama sinsi dudak hareketi dikkatimden kaçmamıştı. Bakışlarımı Luca'ya çevirdiğimde gözlerinin benim üzerimde olduğunu ve nereye baktığımı da fark ettiğini gördüm. Gözlerimi kapatıp açtığımda sessiz emrimi alan Luca hızlı bir hareketle silahını çekerek Lorenzo'nun başını hedef aldı. Luca işte bu yüzden yaşıyordu. Onun gibisini bulmam bir hayli zordu.

“Konuş bakalım fare,” diyerek arkama yaslandım.

İgnazio ilk kez gerginlik belirtisi göstererek, “Neye dayanarak adamımı sorguya çekiyorsunuz?” diye sordu.

“Bu, sorgu değil,” dedi Salvatore. “İnan bana.”

Luca silahıyla yana doğru *gel* hareketi yapınca Lorenzo, İgnazio’nun arkasından çekilip tam karşıma geçti. Şimdi Luca da silahı onun şakağına dayamıştı.

Lorenzo, “Neler oluyor?” diye sordu. Alnında ter damlacıkları belirmişti. “Tüm bu saçmalık da ne?”

İgnazio huzursuzca kıpırdandı. “Bunun cevabını ben de merak ediyorum.”

Lorenzo şaşırmış görünüyordu. Sanki İgnazio’nun hiçbir şeyden haberi olmayan ve bu duruma öfkelenen hali onu şaşırtmıştı.

Koltuktan kalkarak yavaş adımlarla masanın çevresinden dolaşp Lorenzo’ya yaklaştım. “Eva ve sen, yakın mısınız?”

İgnazio’nun öfkeli sesi kulaklarıma ulaştı. “Karımın adını ağzına alamazsın!”

Bir sineği kovar gibi elimi salladım. “Seninle konuşmuyorum Marchetti ve konu karın değil, onun kardeşiyle konuşuyorum.” Bir adım daha atıp Lorenzo ile aramdaki mesafeyi azalttım. “Seni dinliyorum.”

“Ben... Çok yakın değiliz.”

“Peki ne oldu da İgnazio ile evlenmek zorunda kalacak kadar büyük bir günah işledi?”

İgnazio öfkeyle ayağa kalktığında, “Buna hakkın yok!” diye gürledi. “Sevkiyatla bunun ne alakası var? Bu puştun bir şeyler

yaptığından şüpheleniyorsan cezasını ben keserim ama karımı bu işe bulaştıramazsın!”

Salvatore uyarı dolu bir sesle, “Kimin huzurunda olduğunu unutma, Don Marchetti,” dedi. “Ve Sicilya’nın kime ait olduğunu da.”

Beyinsiz İgnazio, konu karısı zannediyordu. Konunun karısıyla ufacak bir ilgisi yoktu. Konu yalnızca kocaman kahverengi gözlere sahip masum bir kadının, *karımın* maruz kaldığı iğrençliklerdi.

“Bak Lorenzo,” diyerek konuşmaya başladım. “Düğün gecemde ellerimi senin kanınla pisletmek istemiyorum. Sorularına cevap verirsen işimiz çabuk biter.”

Lorenzo gırtlığını temizleyerek, “Don’a borcum vardı. Eva beni kurtarmak için onunla evlenmeyi kabul etti ve ben de bir Soldato olarak kardeşime yakın olmaya karar verdim.”

Çenemi dikleştirdim. “Bencil piçin tekisin yani ve Eva senden nefret ediyor, öyle mi?”

Lorenzo gözlerime bakma gafletinde bulunduğunda onda gördüğüm şey, salt korkuydu.

“Tırı kim boşalttı Lorenzo?” diye sordum sakince.

“Bilmiyorum!”

Öfkelenmeye başlamıştım. “Tırı sen mi boşalttın Lorenzo?”

“Hayır! Ben yapmadım! Ben her ne yapıyorsam Don’un yararına hareket ederim!”

Yalan söyleyen bir adamı gördüğümde bunu anlardım. Odağını bulamayan gözlerinden, pasif agresif tavırlarından ya da

sadece bakışlarından anlardım ve Lorenzo kesinlikle yalan söylüyordu. Ama Lorenzo sadece kurbandı.

İgnazio yanıma gelip adamına tiksinti dolu bir bakış attı. “Bunu yaptın mı?”

Lorenzo şaşkınca Don’una bakıyordu şimdi. “Efendim... Ben...”

“Cezasını ben keseceğim,” diyen İgnazio’ya göz ucuyla bakarak, “Planın ne Marchetti?” diye sordum.

“Düşüneceğim. Şimdi gitmemize izin ver.”

Tamamen ona doğru dönerek başımı dikleştirdim. Üzerinden yayılan viski kokusu güzel bir gece geçirdiğini gösteriyordu. İşimi baltalamıştı. Zaten baltalayacaktı, bunu bilerek sahte bir sevk düzenlemiş ve onu denemiştim. Esas müşteri çoktan istediğine kavuşmuştu. Sahte müşteri ise sadece bir piyundu. “Otur yerine İgnazio.”

“Bak, benim adamım benim sorunumdur.”

Hızla belimdeki diğer silahımı çıkarıp çenesinin altına dayadım. “Otur. Yerine. Dedim.”

İgnazio, öfke dolu bakışlarıyla birlikte yerine otururken Lorenzo’ya döndüm. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Burada sirk işletmiyoruz. Tırı sen mi boşalttın yoksa boşaltman için emir mi aldın?”

Lorenzo titremeye başlamıştı. Bakışları benimle İgnazio arasında gidip geliyordu. Terliyordu. Ondan yayılan iğrenç koku odayı dolduruyordu. Doğru cevap ortadaydı. Zaten cevabı biliyordum ama artık umurumda değildi. Bu odaya girdiğimden beri umurumda olmamıştı. Lorenzo’yu gördüğümünden

beri aklımda olan tek şey -çoktan yapmam gereken şey- onu yok etmekte.

Silahın kabzasını Lorenzo'nun yüzüne geçirdiğimde geriye doğru sendeledi. Tekrar yüzüne bir darbe indirdiğimde burundan fışkıran kan üzerime sıçradı. Yüzümü buruşturarak tekrar bir darbe indirdim. Lorenzo yeri boyladığında kolunun üzerine basarak eline bir el ateş ettim. Aynısını diğer eline de yaptığımda çığlıkları odanın içini doldurdu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Lorenzo'nun çığlıkları berbat bir senfoniydi.

Hıncımı alamıyordum. Masaya doğru dönüp üzerinde kesici bir alet aradım ve gözüme kestirdiğim mektup açacağını yerde yatan Lorenzo'nun gözüne sapladım. Sanırım yeterince ileri gidememiştim çünkü hâlâ nefes alıyordu. Mektup açacağını gözünden çıkarıp gırtlığına sapladığımda sesi kesildi. Mektup açacağını tekrar çıkarıp defalarca gırtlığına sapladım.

Lorenzo'nun hareketleri kesildiğinde ve boğazı, kafasının vücudundan kopmasına sebep olacak kadar parçalandığında, kanlı ellerimi üzerime sürüp mektup açacağını aldım ve nazikçe doğrulup suç aletimi İgnazio'nun önündeki sehpaye bıraktım. Oturduğu koltuğun kollarını kavrayarak üzerine doğru eğildim. “Bu sana son uyarım, İgnazio. Mektup açacağını giderken yanında götür ki sana bir hatırlatıcı olsun. Ve sen de çok iyi biliyorsun ki, konu sevkiyat değil.” *Konu Lidia...*

İgnazio hızlıca başını salladı. “Anladım.”

Doğrulup hâlâ elimde tuttuğum silahı belime yerleştirdim. Masanın üzerinde duran silahı da alıp odadan çıktım. Adrenalin bedenimde kol geziyordu. Lorenzo'yu kan gölü içerisinde bırakmak yeterli gelmese de iyi hissediyordum. Mekândan ayrıldıktan sonra doğruca eve gitmek üzere yola koyuldum.

***Kanatların gökyüzüne ilk kez dokunduğunda
yürümek bir seçenek değildir artık.***

Yedinci Bölüm

Lidia

Uyuyamıyordum. Saatlerdir yatakta dönüp duruyor ve bir türlü uyuyamıyordum. Bu neydi? Son birkaç günde yaşananların birbiriyle olan tutarsızlığı beni mahvediyordu. Bana dokunmuştu. Tanrım! Çok mahrem bir histi. Parmaklarının içimdeki varlığını hâlâ hissediyor gibiydim ve bu... berbattı. Evet, berbattı. Bu saçmalığa takıntılı olamazdım, değil mi?

Alessandro'nun odasından bir patırtı sesi geldi. Korkuyla doğrulup oturdum. Ses tekrar gelince, "Alessandro?" diye seslendim.

Biri odasına girmiş olamazdı, değil mi? Belki de uykusunda ona bir suikast düzenlenmişti. Bundan bana neydi? O ölürdü ve ben de kurtulurdum. Peki sonra ne olurdu? Babam bu sefer beni kime satardı?

Ses gelmeyince merakıma yenik düşüp yataktan yavaşça çıktım. Koltuk değneğimden destek alarak ayağıma çok yük-

lenmeden ikimizin odasını birbirine bağlayan kapıyı açıp içeri baktım. Yerde kanlı bir gömlek görünce korkuyla iç çektim. Kesin suikasttı!

Odaya girdiğimde banyonun kapısının aralık olduğunu ve içeriden ışık geldiğini fark ettim. Yavaşça ilerledim. Elime alabileceğim sert bir şeyler aradım ama bulamayınca ilerlemeyi sürdürdüm. Sonuçta koltuk değneğim de iyi bir silahtı.

Banyonun kapısını açtığımda ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim kesinlikle bu değildi. Alessandro'nun çıplak kıcıyla bakışıyordum. Duşun sesini o ana dek duymadığımı, adrenalinin hislerimi körelttiğini o an fark ettim. Alessandro'nun üzerinden süzülen suya hayretle bakakaldım. Geniş omuzları, devasa sırtı kaslarla çevriliydi. Saçını yıkmak üzere kollarını her hareket ettirişinde dalgalanan kaslarını izlemek hipnotize ediciydi. Ayaklarının dibinde toplanan kırmızılığı görünce bedenimde uyanan -ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığım- hisler usulca derinliklere çekilerek yerini korkuya bıraktı. O kan mıydı? Yaralanmış mıydı?

“Dışarı çık Lidia,” dediğinde korkuyla yerimde sıçradım. Sesindeki karanlık ise tüylerimi diken diken etmişti.

“Yaralandın mı?”

Tehditkâr bir sesle güldü. “Hayır.”

Banyodan çıkıp ne yapacağımı bilemez bir halde öylece dikildim. Gitmeliydim. Odama dönmeliydim ama içim rahat etmiyordu. Arkamda kalan banyodan gelen suyun sesi kesildi. Gitmek için harekete geçmem gerekirdi ama buraya çakılıp kalmış gibiydim.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama arkamda Alessand-

ro'nun varlığını hissedecek kadar zaman geçmişti. “Odana dön Lidia.”

Gırtlığımı temizleyerek, “Odandan gürültü gelince...” dedim, gerisini getiremedim. Kelimelerimi yutmuş gibiydim.

“Yalnızca halıya takıldım. Biraz dalgındım.”

Ona doğru döndüğümde beline sarılı siyah havlu dışında tamamen çıplak olduğunu fark ettim. Su damlacıkları bedeninden süzülürken gözlerimi üzerinde dolaştırmamam imkânsızdı. Bakışlarım yüzünü bulduğumda gözlerindeki karanlıkla karşılaştım. Islak saçları alnına düşüyor ve ona daha tehlikeli bir hava katıyordu. Buna ihtiyacı yoktu, varlığı bile tehdit unsuruydu.

Bana doğru eğildiğinde taş kesilmiştim. Bir milim bile kıpırdayamıyordum. Yüzünü saçımla boynumun arasına gömdüğünde derin bir nefes aldı. O... Beni... Kokluyor muydu?

“Yerdeki gömleğinde... Kan vardı,” diyerek bir adım geri çekildim.

Kaşlarını çatarak, “Bana ait değil,” dedi karanlık bir sesle.

Güçlkle yutkundum. “Birini mi yaraladın?” Cevap vermiyip sessiz kalınca, “Öldürdün mü?” diye sordum.

Başını olumlu anlamda ağır ağır salladı.

“Bunu hak etti mi?”

“Kesinlikle hak etti, Lidia.”

Boğazımda oluşan yumru konuşmamı güç bir hale getirmişti. “İyi o halde.”

Ne bekliyordum ki? O masum bir adam değildi. O her şeyin

başındaki adamdı. Herkesten daha kötü, daha ölümcül olmalıydı.

Alessandro elimdeki değneği alıp şifonyere yaslayarak, “Benimle uyur musun?” diye sorduğunda şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. “Ne?”

“Sen... Çok güzel kokuyorsun. Seninle uyumak istiyorum.”

Tekrar, “Ne?” diye sordum.

Alessandro sabrı tükenmiş gibi görünerek derin bir nefes alıp verdi. “Yatağa geç. Kurulanıp geliyorum.”

“Hayır!”

Alessandro sabırla beni izledi ve sonra, “Yatağa geç, Lidia,” dedi. “Bir daha söylemeyeceğim.”

Onu umursamadan koltuk değneğimi kaptığım gibi olabilirdi, hızlı bir şekilde odasından çıkıp yatağıma ulaştım. Benimle uyuyacaktı, öyle mi? Kışından uyduruyordu herhalde!

Tam yatağa yerleşiyorken odamın kapısı açıldı ve Alessandro yalnızca siyah bir şortla karşımda belirdi. “Sana ne dedim Lidia?”

“Git uyu Alessandro.” Başımı yastığıma yaslayıp üzerimi örttüm.

Ama bana rahat vermeye niyeti yoktu. Üzerimdeki örtüyü hızla kaldırıp beni açıkta bıraktı. Bir an sonra kucağındaydım.

“Beni zorlayamazsın!” diye bağırdım.

Sesli bir şekilde güldü. “Şu an kucağımda olduğunun farkında mısın Lidia?”

İnmek için çırpındığımda ayak bileğim ve kolumun ağrısı beni durdurmuştu. Kısa süre sonra da Alessandro'nun yatağındaydım.

Tam kalkmak üzere harekete geçtiğimde birden üzerime doğru eğildi. Sağlam elimle onu itmeye çalışınca bileğimi tutup başımın üzerine götürerek yatağa bastırdı. Sıcak avucundan yayılan ısı, tenimi yakıyordu. Sağlam ayağımı devreye soktuğumdaysa Alessandro birden üzerime çıktı ve her nasıl olduysa bacaklarımın arasına yerleşmeyi başarmıştı. Tam anlamıyla her yerimiz temas ediyor diyemezdim ama gücünü her yerimde hissedebiliyordum. Bir koluyla yataktan destek alarak bana tepeden bakıyordu.

“İn üzerimden,” dediğimde, “Neden?” diye sordu. “Üstte olmayı mı tercih edersin?”

“Seni adi herif! İn üzerimden!”

Alessandro bileğimi bıraktığında görünmez bir kelepçeyle yatağa bağlanmışım gibi hiç hareket edemedim. Parmaklarını usulca yanağımda dolaştırdı. “Lidia...” diye fısıldadı. Sonu gelmeyen bir cümleydi. Sanki yalnızca adımı söylemek istemişti.

Parmakları dudaklarıma ulaştığında orada oyalandı. Sonra dokunuşu tenimden uzaklaştı. Alessandro üzerimden çekilerek yanıma uzandı. Bana bir daha dokunmadı ya da zorla sarılma-ya çalışmadı. Yalnızca üzerimi örttü ve uzunca bir süre beni izledi.

Uykuya tam olarak ne zaman yenik düştüğümü bilmiyordum ama sabah gözlerimi açtığımda gayet dinlenmiş ve uykumu almış hissediyordum. Hissettiğim ikinci şey ise yatakta yalnız olduğumdu.

Komodinin üzerindeki telefonum çalmaya başladığında -telefonumun ne araya buraya geldiğini bile bilmiyordum- telefonu elime alıp ekrana baktım, arayan Laura'ydı. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Çok şükür hâlâ yaşıyorsun!" dedi telaşla. "Tek parça mısın peki?"

Hafifçe kıkırdadım. "Gayet iyiyim Laura."

Boğazını temizleyen Laura'nın sesi ciddiyetle ağırlaştı. "Dün gece siz..."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, aramızda bir şey olmadı." *Yani tam olarak olmadı...*

"Emin misin?"

"Gayet!"

"Sen bir şey mi saklıyorsun?" derken adeta cırladı.

Pes ederek omuzlarımı düşürdüm. "Biraz yakınlaşmış olabiliriz ama şu an anlatmaya hazır değilim. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Laura bir süre sessiz kalsa da sonunda o da pes ederek, "Tamam," dedi. "Ama anlatacaksın, söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Lidia, iyi misin sahiden de?"

Gülümsedim. "Sahiden iyiyim. Zamanla, Alessandro bir kaçık mı yoksa bir centilmen mi öğreneceğiz ama şu an için iyiyim. İyi bakılıyorum."

Umutlu bir ses tonuyla, "Tamam o zaman," dedi Laura.

“Şimdi seni rahat bırakıyorum ama beni aramayı ihmal etme.”

“Tamam, görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra komodinin üzerine bırakacakken ekranda bir mesaj bildirimi olduğunu fark ettim. Rehberime kendi ellerimle kaydetmediğime emin olduğum Alessandro'dan bir mesaj gelmişti.

Alessandro: Birkaç şeyi halletmek için şehir dışında olacağım. Salvatore ve Luca seninle ilgilenecek.

Neyi kaybettiğini öğrenmek zorundasın.

***Neyi kaybettiğini bilmeyenler
sonsuz dek bir arayış içinde olur.***

Sekizinci Bölüm

Lidia

Günler geçip gitmiş ve yerini haftalara bırakmıştı. Alessandro'yu birlikte uyuduğumuz geceden beri hiç görmemiştim. Salvatore'ye bir kez sorma gafletinde bulunduğumda, Alessandro'nun işlerle çok meşgul olduğunu ifade etmişti. Luca ise artık ben sormadan cevap veriyordu. Onunla ne zaman bir yere gitsem ilk fırsatta Alessandro'nun iyi olduğunu, benimle ilgili sürekli olarak bilgilendirildiğini ve çok yakında işleri düzene sokup eve döneceğini anlatıyordu.

Atelim, koltuk değneğim ve kol askımdan kısa süre önce kurtulmuştum, gayet iyiydim. İçinde bulunduğum düzene de iyiden iyiye alışmış sayılırdım. Kocam ortalarda görünmese de gölgesi üzerimdeydi. Korunup kollanıyor ve saygı duyuluyordum. Evdeki tüm çalışanlarla iyi geçiniyordum. Hepsi etrafımda pervane oluyordu. Bir evin en sevilen kızı gibi hissediyordum bazen. Konu her ne kadar Capo de Capi'nin karısı olmam olsa da bu ilgiden memnundum. Öte yandan sahte

olmadığını hissediyordum. Tamam, belki ilk başlarda ilgi ve saygıları yapmacıktı ama zamanla bu durum değişmişti.

Tüm bu süre zarfında en iyi destekçim ve eşlikçim, Alessandro'nun kız kardeşi Alessia'ydı. Güzel bir arkadaşlık kurmuştuk. Düğünden sonra hiç görmediğim kayın validem Chiara ise düğünün ertesi sabahı -Alessia'nın dediğine göre- tatile çıkmıştı ve şu an için dönmeye niyeti yoktu. Sorun değildi, yokluğunu hissetmiyordum bile.

Alessia ile arkadaşlık etmek kolaydı. Çok konuşkan, sıcak kanlı ve Cosa Nostra'nın o kasvetine sahip olmayan ıslıl ıslıl bir kadındı. Benden iki yaş küçük olmasına karşın benden daha olgun bir görüntüsü vardı. Abisini hafif andırsa da Alessia egzotik bir görünüşe sahipti.

“Anlatsana Lidia,” diyerek akrilik boyalarla sanat adını verdiği tuvale eziyet seansını böldü. Hemen pencerenin önünde duruyordu. Şövaletini benim odama taşıırken elbette izin almamıştı, öylece odama dalmış ve buranın daha iyi güneş aldığı bahanesine sığınmıştı. Havanın çoktan kararmış olması dışında bir sorun yoktu. “Abimle aranız nasıl?”

Gözlerimi devirdim. “Abinin ortalarda görünmediğinin farkındasın, değil mi?”

Alessia beni ilgiyle süzdü. “Ah, öyle mi? Hiç fark etmemişim çünkü etrafta telaş eden bir eşi yok.”

Bıkkınlıkla derin bir nefes alıp verdim. “Eşi telaşlı değil çünkü bu durum umurunda değil.”

Boya fırçasını, yanında getirdiği küçük sehpanın üzerine bırakarak yanıma gelip yatağa oturdu. “Onu aramalısın.”

“Ne sebeple?”

“Kocasını merak eden bir kadın bunu yapar.”

“İyi de onu merak etmiyorum ki.”

“Kimi kandırıyorsun Lidia? Beni mi yoksa kendini mi? Her fırsatta Luca sana rapor veriyor. Biri telefonla konuştuğunda pürdikkat dinliyorsun ve Alessandro’nun adı geçince yerinden fırlayıp dolanmaya başlıyorsun. Hislerin olduğunu kabul etmek bu kadar mı kötü?”

Savunmaya geçerek, “Ona karşı hislerim yok!” dedim.

“Merak da bir histir. Hadi, beni dinle. Onu ara.”

Kucağımdaki kırlentin kenarındaki püskülle oynarken, “Anlamıyorsun,” dedim. “Onu merak etmiyorum. Ben sadece...”

“Bir açıklama bekliyorsun,” dedi Alessia anlayışla. “Ve bu hakkın. Yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı. Siz evleneli üç hafta oldu Lidia ve abim senden uzakta her ne yapıyorsa bu kadar uzun sürmesi normal değil.”

Başımı kaldırarak Alessia ile göz göze geldim. “Sen neden aramıyorsun?”

“Aradım ama birkaç kelimedden öteye gidemiyoruz.”

Alessia boyalı elleriyle dizimin yanında, yatağın üzerinde duran telefonumu bana doğru itti.

“Peki, arayacağım,” dedim. “Ama odadan çıkarsan daha rahat olurum.”

Alessia tek kelime etmeden odadan çıktığında şaşkındım. Ondan kurtulmak bu kadar kolay mıydı? Gerçi kurtulmayı istiyor değildim ama bazen çok konuşabiliyordu.

Telefonu elime alıp Alessandro’nun adını rehberde buldum.

Alessia haklıydı, bir açıklamayı hak ediyordum. Onu defalarca aramaya çalışmışım ama son anda vazgeçmişim. Bir sürü mesaj yazıp silmişim. Konu bana geri dönüp dönmemesi değildi. Eğer evliliğimiz bundan ibaret olacaksa bunu kabullebilirdim ama bir açıklamayı hak ediyordum. Üstelik... Biz farklı şeyler yaşamıştık. En azından ara sıra da olsa iletişim kurmalıydık.

Arama tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüğümde telefon birinci çalışın yarısındayken arama cevaplandı ve Alessandro'nun haftalardır duymadığım güçlü sesi kulaklarıma ulaştı. "Lidia?"

Boğazımı temizleyip birden kaybolan sesime ulaştım. "Alessandro."

Telefonun ucundan Alessandro'nun derin nefes sesi geldi. "İyi misin Lidia?"

"Evet. Ya sen?"

"İyiyim."

Evet, şimdi ne yapacaktım? Hesap soracaktım, değil mi? E hani?

"Ben... Nerede olduğunu merak ediyordum."

"Ben de seni arayacaktım. Palermo'dayım, şehir merkezinde bir otelde kalıyorum."

Bundan haberim olmadığı için hayal kırıklığına uğramışım ama bunu sesime yansıtmamaya gayret ettim. "Şehir dışından ne zaman döndün?"

Hattın ucundan bir kadın sesi geldiğinde taş kesildim. "*Sürpriz! Karından kaçıp kurtulduğunu ve bu otelde olduğunu*

duyunca soluğu burada aldım!”

Duyduklarıma inanamayarak telefonu kapatıp yatağa fırlattım. Ben nasıl bir aptaldım? Burada oturmuş Alessandro için endişeleniyordum. Adam bir suç örgütünün başındaydı. Benimle yalnızca kendi itibarı için evlenmişti. Karısını düğün gecesinin ertesi sabahında yalnız bırakıp şehir dışına çıktığını söyleyen ve şimdi de bir otelde konaklayan bir adamdan nasıl sadakat bekleyebilirdim ki? İlişkimizin parametrelerini konuşmamıştık ki! Bir ilişkimiz bile yoktu! Genç, çekici ve güç sahibiydi. Kadınlar etrafında pervane olmalıydı. Bana zorla dokunmayacağına göre, benim gibi deneyimsiz bir kadınla da vakit kaybetmeyecekti elbette!

En azından dürüst olsaydı...

Ne yapacağımı bilemez bir halde yataktan kalkıp odanın içinde dolanmaya başladım. Alessandro’nun beni aramasını ve az önceki olayın bir talihsizlik olduğunu söylemesini ve mantıklı bir açıklama sunmasını bekliyordum ama hayır, hiçbir şey yoktu. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum ama şu an hissettiğim öfkenin de açıklamasını yapamıyordum. Neye kızdığımı bile bilmiyordum ki!

Odamın kapısı tıklatıldığında telaşla odada volta atmayı keserek, “Evet?” diye seslendim.

“Bayan Capello, sizin için arabayı hazırladım,” diyen Luca’nın sesi telaşlıydı.

Birkaç adım atıp kapıyı açtım. “Nereye gidiyoruz ki?”

“Bay Capello sizinle öğlen yemeği yemek istiyor, sizi onun yanına götüreceğim efendim.”

“Bay Capello’ya, isteklerini kışına sokmasını söyle Luca!”

Luca'nın allak bullak olan yüzüne kapıyı çarptığımda öfkeden kuduruyordum. Üç hafta. Lanet olası üç hafta boyunca benimle hiçbir şekilde iletişim kurmamıştı ve şimdi arkamdan çevirdiği dolaplardan birini es kaza öğrendim diye etekleri tutuşmuştu, öyle mi? Göt beyinli!

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Bana ne oluyordu böyle? Hayatım daha önce olmadığı kadar iyiydi. Kocamın ilgisi üstümde değilse ne olmuştu yani? Onu tanıyana dek en iyi ihtimal iktidarsız ve bana şiddet uygulayamayacak kadar aciz olmasıydı. Şimdi ise en iyi ihtimal bana hiç yaklaşmaması ve gözüme görünmemesi idi. Ben de tam olarak bunlara sahiptim.

Biraz daha sakinleşme umuduyla odamdan çıkarak Alessandro'nun haftalardır kullanmadığı ama sürekli temiz tutulan odasına girip banyoya yöneldim. Benim odamda da banyo vardı ama benim banyomun buradaki gibi devasa bir küveti yoktu. Sıcak suyu açıp küvetin dolmasını bekledim. Lavanta kokulu banyo bombalarından birini suya bıraktıktan sonra üzerimdekileri çıkararak kendimi sıcak suya teslim ettim.

“Hayatım güzel,” diye mırıldandım kendi kendime. “Tehlikede değilim. Sağlıklıyım. İyi bakılıyorum. Evet, benim yaşlarımdaki diğer kadınlar gibi sağlıklı bir ilişkiye ya da âşık olacağım bir erkeğe sahip değilim ama tek eksikim bu olsun.”

Uzaklardan bir yerden telefonumun sesi geldi ama umursamadım. Şu an hiçbir şey banyo keyfimi bölemezdi. Saçlarımı şampuanladım, vücudumu güzelce yıkadım. Duşta uzunca bir süre oyalandım. Sıcak suyu tazeleyip kaslarımın biraz daha gevşemesine izin verdim. Biraz daha gevşemeliydim. Bir kadın, ara sıra yaramazlık yapabilirdi, öyle değil mi?

Elimi suyun altında bacaklarımın arasına götürerek klitorisimde daireler çizmeye başladım. Hiç istemesem de aklıma süzülen birkaç sahnenin beni etkisi altına almasına engel olamamıştım. Alessandro'nun bana dokunuşu aklımdan çıkmıyordu. Belki de hissettiğim zevk o kadar yoğunlu ki, bundan mahrum kaldığım için kadınlığım incinmişti, belki de en çok bu yüzden kızıyordum Alessandro'ya. Şimdi burada olsaydı, büyük ellerini vücudumda dolaşırsaydı daha iyi hissedebilirdim...

Hayır, daha iyi hissetmezdim ama Alessandro'yla ilgili hayal kurabilirdim, öyle değil mi?

Ellerini bedenimde dolaştırdığını düşledim. Sertleşen göğüs uçlarımı yaladığını, kulağımın dibinde inlediğini hayal ettim. Acaba inleyen biri miydi yoksa pornolardaki şu sadece ıkınan tiplerden miydi? Hiç öğrenemeyecektim ama hayalimdeki Alessandro inliyordu.

Parmaklarımı biraz daha hızlandırdığımda dudaklarımın arasından kaçan inlemeye engel olamadım. Gözlerimi kapatıp kendimi hayalime daha çok kaptırdım. Parmaklarımın her hareketi Alessandro'ya aitmiş gibi davranıyordum. Bir parmağımı içime kaydırduğımda aldığım zevk hat safhaya ulaşmıştı. İkinci parmağımı eklemeye cesaret edememiştim çünkü Alessandro bunu yaptığında canım acımıştı. Evet, o an aldığım zevk daha baskın olduğu için acıya odaklanamamıştım ama tek başımayken bunun garantisini veremezdim.

Parmağımın hareketini daha da hızlandırırken tekrar inledim. Boşalmama çok az kalmıştı. İnleyişlerimin arasından fırrar eden o kelimeye engel olamamıştım. "Alessandro..."

Bir hışırtı sesi işitince hızla gözlerimi açtım. Alessandro, banyo kapısında dikiliyor ve aç bakışlarla beni izliyordu.

***Gökkuşaağının sekizinci bir rengi olduğunu bilenler
yalnızca o rengi tadanlardır.***

O renk damarlarındadır.

Bütün hücrelerine nüfuz etmiştir.

***Gözlerini kapatıp onu yok saysa da
hiçbir şey değişmez, sekizinci renk daima oradadır.***

Dokuzuncu Bölüm

Alessandro

Buraya gelirken yolda aklıma sayısız ihtimal gelmişti. Haftalarca Lidia'dan uzak kalışımın, Bianca'nın bana yaptığı yer-siz ziyaretiyle nihayete erdiğini ve Lidia'nın sonunda benden kurtulmak için harekete geçtiğini düşünmüştüm. Onu defalarca aramış ama ulaşamamıştım. Alessia'yı aradığımda o da Lidia'yı odasında bulamamıştı. Hiçbir yerde yoktu. Bakılmayan tek yer benim odamdı.

Hayatımda sayısız şey görmüştüm ama hiçbir şey beni, karımın, küvetimde uzanıp adımı söyleyerek mastürbasyon yaptığı bu ana hazırlayamazdı. Kusursuzdu. O kusursuzdu. İri göğüsleri, tahrik olmasıyla sertleşen göğüs uçları suyun üzerinde yüzen köpüklerin arasından gayet net bir şekilde seçiliyordu. Bu özel an sayesinde kızaran teni beni kendine hayran bırakmıştı. Küvetin kenarından sarkan bacağı ağız sulandırıcıydı. Dilimi her yerinde gezdirmek istiyordum. Aletim öylesine sertleşmişti ki pantolonumun dışından da görüldüğüne emindim. Hafta-

lardır kaçtığım şeyin böylesine güzel olduğunu bilemezdim. Evet, az çok tahmin edebilirdim ama bu kadarını bilemezdim.

Kendimi toparladıktan sonra geri döndüğümde medeni olmayı planlamıştım ama beni karşılama biçimi tüm mantığımı alıp götürmüştü.

Lidia, varlığını fark edip gözlerini açtığı anda korkuyla doğruldu ve dizlerini göğsüne çekerek kendini gizledi. Hızlı solukları artık yalnızca aldığı zevkle ilişkilendirilemezdi; onu korkutmuş olmalıydım. Yine de ondaki değişimi görebiliyordum. Korkup çılgılık atmak yerine sadece kendini korumaya almıştı.

Luca ve Salvatore'nin bana düzenli olarak verdiği raporların yetersiz olduğunu şimdi görüyordum. Ondaki bariz değişimi o raporlarla fark edemezdim zaten. Bakışlarına yerleşen bu taze cesaret ancak yakından bakarak anlaşılabilirdi ve bunun sebebi bile değildim, Lidia tek başına başarmıştı. Yokluğumda daha aktif birine de dönüşmüştü; defalarca alışverişe çıkmış, güzellik merkezine gitmiş, kitap okumak gibi hobiler edinmişti. Bir köşeye sinmek yerine elindeki imkanları değerlendirmişti ve ben bundan çok memnundum.

Hoş kokularla çevrelenmiş, ıslak ve hazır bir Lidia çok çekici görünse de kendimi dizginlemenin bir yolunu bulmalıydım. Ben bu değildim. Bu evlilik amacından sapmıştı. Buna biraz da ben sebep olmuşum çünkü onun güzelliği ve masumiyeti karşısında başımın dönmesine engel olamamıştım ama kendimi toparlamalıydım.

“Seni odanda bekliyorum,” diyerek banyodan çıktım.

Kendi odamı geçip Lidia'nın odasına girdim. Birkaç dakika odada dolandım. Duvarlara asılan -ve kesinlikle Alessia'nın elinden çıkma görünen- tablolarla dolaştırdım bakışlarımı.

Salvatore'nin söylediğine göre, ikisi yokluğumda bir hayli yakınlaşmıştı. Komodinin üzerindeki takı ve benzeri kişisel eşyalar, odaya hâkim olan koku, yatağın ucunda yere atılmış kıyafetler... Oda, artık bir kadın tarafından kullanıldığını belli ediyordu ve bu yeni düzeni sevmiştim.

Lidia, bornozuyla odaya girdiğinde ben yokmuşum gibi davranmayı seçmişti. Pencerenin önündeki koltuğa yerleşti. Bacak bacak üstüne atarak güzel tenini teşhir etti. Bu yeni Lidia beni ilk dakikadan şaşırtmayı başarmıştı. Gerçi eski halini de tam olarak tanıdığım söylenemezdi, ben yalnızca yaralarının bir kısmını görmüştüm; onun güneş açabildiğini hiç bilmiyordum.

“Luca seni almaya geldiğinde neden onunla yanıma gelmedin?” diyerek odaya çöken sessizliği bozdum.

“Canım istemedi,” diyerek omuz silkti.

“Burada kimin kurallarının geçerli olduğunu unutmuşsun Lidia.”

Benimle göz göze geldi. Bakışlarındaki meydan okuma merak uyandırıcıydı. “Kural mı?” Alayla güldü. “Ben bir Soldato değilim, Alessandro.”

Adımı söyleme şekli... Siktir!

Ellerimi ceplerime sokarak ne diyeceğimi bir süre düşündüm ama kelimelerimi toparlayamıyordum. Bir kadına açıklama yapmak bu denli zor olamazdı, değil mi? Sayısız anlaşma yapıyor, iç karartan anlara katlanıyordum.

“Telefondayken duyduğun.” demiştim ki, beni bölerek, “Duymak istemiyorum,” dedi. “Ama bana yaptığın saygısızca.”

Kaşlarımı çatarak, “Saygısızca olan ne?” diye sordum. Gerçekten anlamıyordum.

Lidia ayağa kalkarak bana doğru yürüdü. Kocaman gözleri hipnotize ediciydi. “Seninle evlenmeyi hiç istemedim Alessandro,” dedi. “Ama babamın karşısında duracak gücüm yoktu. Aslında hiçbir zaman evlenmek istemedim, konu sen değilsin. Seninle evlenmek zorunda olduğumu öğrendiğimde tek istediğim hayatta kalabilmekti çünkü hayatım bir kutunun içinde geçmişken biraz olsun yaşamaya ihtiyacım vardı. Bunu biraz olsun tadabileceğime dair umutluydum. Sen ise buraya geldiğimde hayatım boyunca görmediğim bir özgürlük sundun. Üstelik naziktin, sınırlarıma saygı duyacağını ima ettin. Ben hastanedeyken yanıma geldin, benimle ilgilendin, candan yapılmışım gibi hassas davrandın. Beni korudun. Belki seninle karı koca olmayı beceremezdik çünkü ikili ilişkilere dair hiçbir deneyimim yok ve sen de...” Ellerini iki yana açarak, “Sensin işte,” dedi. “Piramidin en tepesindeki adam... Yine de en azından arkadaş olabileceğimizi ummuştum.” Hayal kırıklığı dolu, buruk bir gülüş sundu. “Masum bir dilekti, kısa bir an sürdü.”

Söyledikleri ağızda acı bir tat bırakmıştı. Bu tirada katlanmak zor gelse de o kendini böylesine açmışken bunu engellemezdim; sessizliğimi korudum.

Başını eğerek bornozunun kuşağının ucuyla uğraşmaya başladı. “Evliliğimizi öne aldığında itirazım kısa sürdü çünkü seninle evlenmek artık o kadar da kötü bir fikir değildi. Belki hayat deneyimim eksik olduğundan, belki de acizliğimdendir, bilemiyorum ama bir şeyler iyi gibi geliyordu.” Gözlerini tekrar benimkilerle birleştirdiğinde orada sebebi olduğum bir hüznü gördüm. “Sonra bana, benim isteğim dışında dokundun.

Zevk almış olabilirim Alessandro, vücudumun tepkilerine engel olamam. Sonra zorla senin yatağında uyumamı sağladın. Sabah uyandığımda ise yoktun. Haftalar sonra seni arama cesareti gösterdiğimde ise telefonun ucunda cilveli bir kadın sesi duyuyorum. İlişkimizin gideceği yönü konuşsaydık benim için daha kolay olurdu.”

“Lidia,” diyerek söze girmiştim ki elini kaldırarak beni durdurdu. “Öğrendiğime göre babamla zaten anlaşılmışsınız, beni almasan da olurmuş. Yani bu demek oluyor ki beni istedin. Düğün gecemizde de beni istediğin gayet ortadaydı ama ertesi sabah birden yok oldun. Ne yapmaya çalışıyorsun Alessandro? Lorenzo’nun öldüğünü bile Laura’dan öğrendim ve bunu neden yaptığın da ortada. Amacın ne? Yine de tüm bu tutarsızlığa rağmen, eğer özgür bir erkek olmaya devam edeceksen benim için sorun yok, yalnızca bunu bilmem gerek.”

Sesime kavuşmam ve onun bu meydan okumasına karşılık vermem çok uzun sürmüştü. Nihayet sesime kavuştuğumda, “Evlenmem gerekiyordu,” dedim. Yapabileceğim en mantıklı açıklamaya sığındım. “Konumum bunu gerektiriyordu ve sıradan biriyle evlenemezdim. Bir yanımın seni İgnazio’dan korumak istediğini de inkâr edemem. Bunun için ise hiçbir sebebim yok, sadece istedim. Ve düğün gecemizde ellerimi senden uzak tutamadım çünkü ikimiz de aynı şeyleri hissediyorduk, lütfen aksini iddia etme Lidia, en azından kendine dürüst ol.”

Savunmaya geçmek üzere dudaklarını aralamışken bu sefer onu durduran ben olmuştum. “Konuşma sırası bende,” dediğimde gözlerinde öfke parıltıları vardı. “Ama o gece tatmin olan tek kişinin sen olduğunu da unutma lütfen. Yalnızca senin için yapılan bir eylemdi ve ben bunu yapmaya istekliydim. Pişman mıyım? Hayır, hiç değilim. Parmaklarımda hâlâ kokun

varken Lorenzo'yu öldürmek de çok tatmin ediciydi.”

Şaşkınlıkla nefes aldı. “Korkunçsun!”

Gülerek ona yaklaştım. “Tam üzerine bastın.”

Lidia geri çekilecekken kolundan tutarak onu durdurdum. “Gittim çünkü senin de dediğin gibi, ben... Benim işte. Piramidin en tepesindeki canavar. Sana geride bıraktığımız üç hafta ve telefonda duyduğun sesle ilgili yapabileceğim tek açıklama, hiçbir sebepim olmasa da sana sadık olduğum.” İyice yakınına girerek hoş ve sıcak kokusunu içime çektim. “Peki sen, sevgili eşim... Karşıma geçip bana hesap soracak kadar bu evlilik mevzusunu kavradın mı?”

Lidia küçük dilini yutmuş gibiydi. Dudaklarını aralıyor ve hemen sonra kapatıyordu. O dudakların aletimi kavradığını düşünmemek için verdiğim çaba takdir edilesiydi. Aramızdaki bu saçma çekim, geride bıraktığımız zamanda hiç etkisini kaybetmemişti. İşte yeniden gitmek için bir sebebe sahip olmuşum.

Geri çekilerek etkisinden güçlkle sıyrıldım. “Akşam için hazırlan, birlikte bir davete katılacağız.”

“Buna şimdi mi karar verdin?”

Aslında davet haftalar öncesinden belliydi. Bir çeşit bağış gecesi idi. Hayırsever olmayan insanların, işlerine burun sokulmasın diye rol yaptıkları, teknik olarak sisteme rüşvet verdikleri bir geceydi. Bugün Lidia'yı bunun için arayacakken o beni aradığında enteresan bir denk geliş olmuştu. Luca'ya Lidia'yı alıp öğlen yemeği için yanıma getirmesini söylediğimde de bu konuyu açacaktım ama *buradaydık* işte.

“Ne diyorsam onu yap,” dedikten sonra cevap vermesini

beklemeden odadan çıktım. Nihayet nefes alabilmişim.

Lidia ile enteresan yüzleşmemizden sonra çalışma odama kapanmışım. Geçtiğimiz ay gerçekleşen tüm operasyonları elden geçirmişim. Babamın çalışma stilini kopyalamamak ve kendi düzenimi kurmak için verdiğim mücadele beni bir noktada yorsa da bundan keyif alıyordum. Bunun için doğmuş ve bunun için yetiştirilmişim. Ben babamın gizli silahıydım. Hiç umulmayan bir anda ortaya çıkmış ve onun kanla çevrili saltanatını devralmışım. Kendimi bildim bileli, bana kalacak olan mirasın bu olduğunun farkındaydım. Babam ilk kez elime silah verdiğinde küçük bir çocuktum ve bunun dramatik olan hiçbir yanı yoktu; bizim dünyamızda işler böyle yürürdü.

Çalışma odamın kapısı tıklatıldığında daldığım düşüncelerden sıyrılarak, “Girin,” diye seslendim.

Salvatore içeri girerek masamın önündeki koltuklardan birine oturdu. “İgnazio, Ruslarla olan ittifakı baltalayacak.”

Çiçeği burnunda ittifakımız zaten pamuk ipliğine bağlıydı. İgnazio nihayet sözünü tutmuş ve bu işi halletmişti. Ya da halletmiş gibi görünmüştü ama beklediğim darbe de gecikmemişti, başa dönmüştük.

“Bunu sana düşündüren nedir?”

“Ölmeni istiyor.”

Geriye yaslanarak, “Bu sürpriz değil,” dedim.

“Sen ölünce, yerine geçeceğine inanıyor.”

“Belli ki güvendiği birileri var, Salvatore.”

“Aileden bazı kişiler... Onu destekliyor Alessandro.”

“Ruslarla nasıl gizlice anlaştığını öğrenelim.”

“Pekâlâ,” diyerek ayağa kalktı. “Başka bir şey?”

Başımı iki yana salladım. “Bu gece için bol şans.”

Salvatore gideceği sırada, “Doğrusunu yaptın,” dedi.

Tek kaşımı yukarı kaldırarak, “Anlamadım,” dedim.

“Geri dönerek doğrusunu yaptın.”

“Emin değilim Salvatore. Lidia...”

“Kafanı karıştırıyor,” diyerek sözlerimi tamamladı. “Ama karışmalı da zaten. Her şeyi kusursuz yapacağım derken dibe batmanı engelleyebilir.”

Sıkıntıyla iç çektim. “O nasıl olacak?”

“Savaşmak için bir sebep.”

İstemsizce gülerek, “Ailem her zaman savaşmak için bir sebepti,” dedim.

Salvatore benimle alay etmedi, irdilemedi. Yalnızca, “Bu başka olacak,” dedi. “Ve olduğunda, neyden bahsettiğimi anlatacaksın.”

Ofisimden çıktığında beni anlamsız cümlelerini düşünmek üzere kendimle baş başa bırakmıştı. Lidia ciddi bir dikkat dağınıklığıydı ve bu canımı sıkıyordu. Artık sorgulamıyordum. Onu çok az tanımış olmam bir şey ifade etmiyordu. İki insan birbirinden hoşlanabilirdi. Ben genç, sağlıklı bir adamdım ve Lidia da çok hoş bir kadındı. Üstelik benim karımdı, hissettiğim çekimi sorgulamanın bir manası yoktu. Asıl sorun benim

bu rüzgâra teslim olmamam gerektiği idi.

Saate baktığımda artık davete gitmemiz gerektiğini fark ettim. Lidia'nın çoktan hazırlanmış olması gerekiyordu. Ofisimden çıkıp yatak odama yöneldim ve hızlıca giyindim. Smokin içinde olmayı severdim. Asıl sevmediğin şey beyaz gömlekti, beyaz bana göre bir renk değildi ama geceye uyum sağlama saçmalığı vardı işte.

Lidia'nın odasıyla benim odamı bağlayan kapı tıklatıldığında şaşkınlıkla başımı oraya çevirdim. “Evet?”

Kapının diğer tarafından Lidia'nın sesi geldi. “Müsait misin?”

“Evet,” diye seslendim tekrar.

“Ne giymem gerektiği konusunda bir şey söylemedin, ben de kendimce hazırlandım ama uygun mu bilmiyorum. Gelip bakabilir misin?”

Tuhaf tavrının arkasındaki sebebi merak ederek kapıya doğru yürürken, “Sen neden gelmiyorsun?” diye sordum ve kapıyı açıp odasına girdiğimde az önceki her şeyi unuttum.

“Benim odam daha aydınlık,” gibi bir şey söyledi ama önemli değildi. Şu an önemli olan tek şey... Hiçbir şeydi.

Lidia eşsizdi. Kocaman kahverengi gözleri koyu renk bir göz makyajıyla çevrelenmişti. Uzun, siyah saçları güzelce at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Dolgun dudakları kırmızı rujla, olduğundan daha dikkat çekici bir hale gelmişti. İnce askılı, dar bir elbise giymişti. Elbisesinin bir bacağındaki derin yırtmacı bacağının üst kısmında bitiyordu. Siyah topuklu ayakkabıları ise tam olarak sevişirken bir kadının ayağında olması gereken ayakkabılardandı. Hatta bacaklarını belime doladığında o

ayakkabıların ayaklarında olmasını istiyordum. Saçını elimin çevresine dolayıp çekerken ve ben ona şahane kalçalarına bakarak sahip olurken o ayakkabıların hâlâ ayaklarında olmasına ihtiyacım vardı.

“Çok mu abartı?” diye sordu hoşnutsuz bir ses tonuyla.

Siktir! Elbette abartıydı. Lidia’nın her şeyi abartıydı ama bu üzerindkilerle ilgili değildi, bugün üzerinde olan her şey sadece bu özelliğini daha fazla öne çıkarmıştı.

Boğazımı temizleyerek doğal davranmaya çalıştım ama sopa yutmuş bir hıyara dönüşerek kaskatı kesildim. “Hayır, gayet iyi. Hazırsan çıkalım.”

Lidia ne duymayı umuyordu bilmiyorum ama bunlar olmadıgı kesindi. Yüzü düşmüştü. Yüzü düştüğünde de çok çekiciydi. Kahretsin bana neler oluyordu?

Cevap vermesini beklemeden odasının çıkış kapısını kullanarak hızla ondan uzaklaştım.

Evden çıkıp kapının önünde hazır bekleyen arabaya yaklaştım ve Lidia’yı beklemeye başladım. Evden çıktığında üzerinde siyah bir şal olduğunu görünce, göğüs dekoltesini ve zarif omuzlarını kapattığı için minnettar olmuştum. Arabaya binmesine yardımcı olduktan sonra hemen yanındaki yerimi aldım. Bu geceki şoförümüz Luca’ydı ve çoktan ön paneli kapatarak bize mahremiyet sunmuştu; Lidia ile baş başaydık. Çıldırmanın eşiğindeydim. Hastaneden taburcu olduğu gün de bu çekimi hissetmişim ama o zamanlar adını koyamıyordum. Ondan uzak kalmayı seçerek eve ayrı arabayla dönmüştüm ama şimdi ondan uzak durmanın da bir seçenek olmadığının bilincine varmışım.

Yola çıktık. Lidia, araba koltuğunun bir ucunda oturuyor ve camdan dışarı bakıyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyordum. Aklıma bu öğlen, banyomda karşılaştığım manzara geldiğinde öfkeyle derin bir nefes aldım.

Lidia birden başını çevirerek, “Anlamıyorum,” dedi. “Madem beni bu şekilde beğenmedin, neden yeniden hazırlanmamı istemedin ki? Beni gördüğünde yüzün dehşete kapılmış gibiydi. Böyle ortamlarda nasıl giyinilir bilmiyorum. Alessia’dan yardım aldım. Nereye gideceğimi bile bilmiyorum ki zaten.”

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi devirdim. Kendisinin bu kadar farkında olmaması çok ilginçti. “Bir şeyleri anlamadığın kesin,” diyerek ona bakmak yerine -çünkü bu işkenceden farksızdı- camdan dışarı bakmaya başladım.

Lidia bir süre sessiz kalmış olsa da sonunda kendini tutamayıp çözüldü. “Sebebi götün teki olman!”

Duyduklarımınla birlikte başımı hızla ona çevirdim. Hayatımda ilk kez böyle aşağılanıyordum ve benim düşünebildiğim tek şey, böyle bir davranış karşısında işlemem gereken cınayet değil, çok sevgili karımın pençeleri olduğunu fark etmiş olmamdı.

Koltukta ona yaklaşarak bir elimi yırtmacının cesurca ortaya serdiği bacağına yerleştirdim. Elim yavaşça yukarı kaydırıldığında Lidia başını kaldırarak iç çekti. Gözleri yüzümde dolaşıyordu, odağını koruyamıyor gibiydi. Beni engellemedi, karşı koymadı. Yalnızca hissettiği şeye tutunuyordu. Deneyimsizliği anlaşılıyordu ve ben bunu şu ana dek öylesine göz ardı etmiştim ki, düğün gecemizde ona o şekilde davranmak ilk kez canımı sıkmişti. Daha nazik olmam, ona zaman ver-

mem gerekirdi. Şu işe bakın ki ben nazik bir adam değildim.

Elimi biraz daha yukarı kaldırdığımda kasığına ulaşmıştım. İç çamaşırı giymediğini fark ettiğimde nefes almayı unuttuğum bir an yaşadım. Beynim sulanıyordu. Lidia zarifçe bacaklarını aralayınca elbisesi onun bedenini biraz daha açığa çıkarmıştı.

“Yanlışı olan hiçbir şey yok,” dedim fısıldayarak. “Sen nefes kesicisin ve ben buna hazırlıksız yakalandım.”

Lidia hafifçe başını salladı. Elimin altındaki yumuşacık teni beni mahvediyordu. Daha çok dokunmak istiyordum. Onu bütünüyle keşfetmek istiyordum. Elbisesinin altından bile belli olacak kadar sertleşen göğüs uçlarını dişlerimin arasında sıkıştırmak ve bu esnada Lidia’nın altımda kıvrınmasını istiyordum.

“Arkadaş olabilir miyiz emin değilim Lidia çünkü pek arkadaş canlısı bir adam değilim ama sana sana sahip olmazsam ölecekmişim gibi geliyor.”

Cevap vermedi, sessizliğini korudu. Beni onaylamadığı gibi reddetmedi de. Sadece gözlerini kapatıp yutkundu. Dudaklarını araladığında bakışlarım oraya kaymıştı. Alt dudağını yaladığında tüm irademi kaybetmiştim.

Dudaklarım dudaklarını bulmuştu. Bir çarpışma gibiydi. Lidia, ilk öpüşmemizdeki gibi acemi davranmamıştı, bana iştahla karşılık vermişti. Çekingen eli önce koluma yerleşmiş, oradan omzuma yönelmiş ve boynumda durmuştu. Ensemdeki saçlarımı kavrayarak hafifçe çektiğinde dudaklarına doğru inlemiştim. Aletim pantolonumdan kurtulmak için can atıyordu. Bir kadınla yakınlaşırken bana dokunmasından, beni keşfetmesinden hoşlanmazdım. Altında yazan özel bir sebep yoktu,

yalnızca dokunuşlarla iyi geçinemeyen bir adamdım ama Lidia bana dokunduğunda daha fazlasını arzuluyordum.

Kasığındaki elimi oradan çekerek beline yönlendirdim ve ince belini hafifçe sıktım. Elimi usul usul yukarı çıkararak elbisesinin üzerinden dolgun göğsünü okşadım. Bu sefer inleyen Lidia'ydı ve bu ses... Kahretsin, çok çekiciydi. Ona çığlık attırmak istiyordum!

Elimi daha da yukarı çıkararak boynunu kavradığımda nabzı avcumun içinde hızlıca atıyordu. Birinin yaşamını avcumun içinde tutmak bana ilk kez bu denli ilkel ve güçlü hissettirmişti. Boynunu hafifçe sıkarak onun da bunu hissetmesini sağladım. Bu his karşısında ne tepki vereceğini merak ediyordum. Lidia, benden korkarak beni hayal kırıklığına uğratmak yerine tutkuyla inledi. Boynumdaki elini onun nazik boynunu kavrayan elimin üzerine bastırarak dudaklarımdaki keşfini sürdürdü. Dilimle onu istila ettiğimde şaşkınlıkla iç çekti ama bunu da sevmişe benziyordu.

Bu ana ve hissettiklerime kendimi ne kadar kaptırmış olsam da arabanın durduğunu fark etmiştim. Geri çekilerek öpüşmemizi böldüğünde kapattığımı bile fark etmediğim göz kapaklarımı aralayarak, Lidia'nın tutkuyla gölgelenmiş güzel yüzüne baktım. Hiç dağılmayan kırmızı rujunu beni bir noktada hayal kırıklığına uğratsa da -çünkü onu o şekilde görmek isterdim- kalıcı ruj kullandığı ve yüzüm kırmızıya bulanmadığı için minnettardım. Kaç tane Capo dei Capi büyük bir davete kırmızı rujla katılırdı ki?

Lidia tekrar bana doğru hamle yapınca, "Geldik," dedim. "Seninle daha sonra ilgileneceğim, söz veriyorum ama önce şu geceyi atlatalım."

Hiçbir şey imkânsız değildir.

***Hayatın içinde griler de vardır ve herkes bir gün
mutlaka bir şeyi öldürür. Saksındaki o çiçeği hatırla
ya da öldürdüğün diğer şeyleri...***

Onuncu Bölüm

Lidia

Hayatımın hiçbir evresinde, içinde bulunduğum duvarlardan şikâyetçi olmamıştım. Gözlerinizi bir sarayda açarsanız, bu sizin normaliniz olurdu. Gözlerinizi bir çöplükte açarsanız, bu da sizin normaliniz olurdu. Ben dört duvar arasında açtım gözlerimi. Büyük bir evdi, ferahtı, her şey ayağımıza gelirdi. Laura ile, süs bebeği gibi görünmemiz için her şeye sahiptik. Şikâyetçi olmadım. İnternet, telefon ve bilgisayar gibi özgürlüklerimiz -bizim için birer lükstü- olduğu için zamanı yakalayabildiğimizi düşünürdük. Babam, evin içine karakteristik olabilecek hiçbir şeyin girmesine izin vermezdi, bilgisayar ve internet de sadece evde gördüğümüz eğitim içindi ama bu bizim bazı şeyleri keşfetmemizin önüne geçmedi.

Önce masumdu ama sonra müstehcen bir hal aldı. Yetişkin içerik olan e-kitaplar ve yetişkin filmleri, kadınlığımı keşfetmemde önemli bir rol oynamıştı. Kendi vücuduma zevk verebileceğimi keşfettiğimde dünyam değişmişti. Yine de karşı

cinsle bu tür eylemler gerçekleştirmenin hayali her zaman uçarıydı çünkü hiçbir deneyimim yoktu. Yadırgamamıştım. Ben bir hapishanede doğmuş, orada büyümüşüm. Ama işler düğün gecemde değişmişti.

Alessandro, bana başka bir dünyanın kapısını aralamıştı. Kendime sayısız kez zevk vermiş olmama rağmen onun bana dokunuşu hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Bir kuşa gökyüzünü gösterip uçmamasını bekleyemezsiniz. Alessandro'ya karşı hissettiğim çekim, cinsel açlığıma bağlıydı. Bir kadın olarak hissettiğim salt istek dizginlerimden kurtulmama sebep oluyordu. Onu, bana resmen el koymasını kabullenemiyordum, bu bambaşka bir meseleydi ama aramızdaki bu ham çekimi de göz ardı edemiyordum. Bu işin nereye gideceğini merak ediyordum. Evet, teoride her bilgiye sahiptim ama pratikte sıfır deneyime sahiptim. Bu yüzden korkuyordum da aynı zamanda. Yine de o bana dokunduğunda, kelimelerin tam anlamıyla özgür hissediyordum ve ona dokunmak, *ateşe dokunmak* gibiydi.

Birlikte davet alanına girerken Alessandro elini belime yerleştirerek bana eşlik etmişti ama sonra hiç ummadığım bir şey yaptı, elimi tuttu. Bu samimi teması beni şaşkına çevirse de tepkilerimi gizledim. Tüm gözler üzerimizdeymiş gibi hissediyordum. Daha önce hiç, böyle kalabalık bir ortamda bulunmamıştım. Etrafımızda rengarenk bir cümbüş vardı ve biz yürürken sanki insan yığını uzaklaşarak bize yol açıyordu.

Alessandro, açık alanda durmaktansa bar kısmına yaklaşmamızın daha iyi olacağını söyledi. Bu yüzden yüksek kokteyl masalarını es geçerek bar tezgâhına yaklaştık.

“Çabuk sarhoş olur musun?” diye sordu Alessandro.

Başımı iki yana sallayarak, “Alkol bana göre değil,” dedim. “Ben alkolsüz bir kokteyl alayım.”

Başını sallayarak siparişimizi verdi. Smokininin içinde pek mutlu değil gibiydi. Belki de sebebi arabadaki yakınlaşmamızdan eli boş dönmüş olmamızdı. Ama benim ne suçum vardı? Bizi durduran oydu. Gerçi durdurmasaydı ne olurdu bilemiyordum.

Gelen renkli içeceğimi yavaş yavaş yudumlarken, yanımıza tanımadığım bir adam yaklaştı. Elindeki şampanya kadehini tezgâha bırakan Alessandro gerilmiş gibiydi.

“Capello?” dedi adam neşeyle. Açık kahverengi saçları, iri yeşil gözleri vardı. Boyu ne uzun ne de kısaydı, standarttı ama kendi endamının ve hoş görüldüğünün farkında oluğu her halinden belliydi, farklı bir enerjisi vardı. Hâkî renk takım elbisesinin içinde gayet rahat görünüyordu. “Bu sen misin?” diye sordu tam önümüzde durarak. Elini Alessandro’ya uzattı.

Alessandro keyifsizce adamın elini sıkarak, “Blackwood,” dedi. “Bu ne hoş sürpriz.”

İki adam tokalaştıktan sonra geri çekilmişlerdi.

“Seni de görmek ilginç oldu,” dedi adam. “Seni buraya hangi rüzgâr attı?”

“Sicilya’ya gelen sensin Blackwood. Asıl seni buraya getiren ne?”

Adam ellerini ceplerine yerleştirdi. “Depresyonda olduğumu fark edince dünya turuna çıkıp dünya mutfağıyla kendimi şenlendireyim dedim.” Bakışları bana kaydı ve ilk kez o an göz teması kurduk. “Duydum ki Sicilya mutfağı eşsiz lezzetlerle doluymuş.”

Alessandro öne çıkarak Blackwood'un omzuna elini koydu ve onu hafifçe itti. "O benimle."

Adam gayet normal bir durumdaymış gibi Alessandro'nun omzunun üzerinden bana bakarak, "Bunu sen önemsemiyordun, ben neden önemseyeyim?" diye sorarken bana göz kırptı. "Bu yanındaki adamın ahlak sınırlarını, ya da sınırsızlığını biliyor musun bebeğim?"

Alessandro, adamı tekrar iterek geri adım atmasını sağlarken elimi uzatıp diğer kolunu tuttum. "İnsanlar bize bakıyor."

Blackwood ölümüne susamış olmalı ki, "Vay canına, ses tonu da nefismiş," dedi. "Adın neydi canım? İsmi söylemek istiyorum. Değişim ağızda başlar."

Alessandro, tekrar öfkeyle adamın üzerine yürüyecekken adını söyleyerek dikkatini çekmeyi başarmıştım. Adını ne zaman söylesem reset atılmış gibi oluyordu. Far görmüş tavşan gibi tutulup kalıyordu.

Adam eğlenceli tavrından birden uzaklaştı. Ciddiyete bürünerek, "Derdim seninle değil," dedi. "Bu yanındaki adam, bir zamanlar peşinden bütün bir akşam koştuğum kadını bir dakikada benden çaldı. Ne uğruna? Ona yalnızca sakso çekirtmiş!"

"Bu yanımdaki adam benim kocam oluyor Bay Blackwood ve siz de..." Göz ucuyla sütunlardan birinin dibinde dikilmekte olan Luca'ya başımla işaret verdim. "Gidiyorsunuz."

Blackwood *nazik* bir şekilde yanımdan uzaklaştırılırken nihayet rahat bir nefes alabilmiştim. Hâlâ elimde olan içeceğimin bardağını tezgâhın üzerine bırakarak, "Doğru mu söylüyor?" diye sordum.

Alessandro dirseğini bara yasladı. "Ne önemi var?"

“Onu nereden tanıyorsun?”

Omuz silkerek, “Salvatore onu zaman zaman çevirmenlik için getirirdi,” dedi. “Blackwood çok fazla dil biliyor. Her ne kadar tutarsız bir tavrı olsa da sır tutmasını biliyordu ve güven çok önemli olduğu için başka biriyle çalışmayı hiç istemedik, onunla uzun yıllar çalıştık. Yazar aynı zamanda, ilham için böyle aksiyonları bire bir yaşamak istiyordu. Bir gün bir adamın beyninin parçaları üzerine sıçradığında kusarak uzaklaştı ve bir daha geri dönmedi.”

Tek kaşımı kaldırarak, “Yani sen onun elinden birini aldıktan sonra değil mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır, o olay çok daha eski ve ben kimsenin elinden birini almadım. Bahsettiği kadın Bianca’ydı.” Çenesini kaşırken bakışları yerdeydi. “Ben ve o ara sıra takılırdık. Blackwood yanlış avın peşindeydi ama asla kabul etmedi.”

Başımı salladım. “Bianca’yla bir daha görüşmeni istemiyorum.”

Alessandro birden bakışlarını bana çevirdi. “Senden emir almıyorum, mia cara.”

“Yanılıyorsun,” diyerek içeceğimi elime alarak pipetini dudaklarıma götürdüm ve büyükçe bir yudum aldım. Alessandro hipnotize olmuş gibi dudaklarıma bakarken zaman durmuş gibiydi.

Ancak bu an kısa sürdü. Biri bana sesleniyordu ve o kişi kesinlikle Alessandro değildi. O kişi... *Eva?*

“Lidia!” diye şakıdı neşeyle. Üzerime atlayıp bana sımsıkı sarılmadan hemen önce Alessandro içeceğimi elimden almayı

başarmıştı. Eva'nın sevgisine karşılık vererek ona sıkıca sarılmışım. Ah onu ne de çok özlemiştim ve bunu ilk kez fark ediyordum.

Alessandro'nun yokluğunda Laura birkaç kez eve gelmişti ama babam Eva'nın gelmesine izin vermiyordu. Onu düğünden beri görmemiştim.

“Tanrım! Seni çok özlemişim,” dedi Eva. Geri çekilip yanaklarımı okşadı. “Sen... Çok güzelleşmişsin.”

“Zaten güzeldi,” diyen Alessandro yere bir bomba bırakmış gibi birden atmosfer değişti. Ancak Alessandro hiç oralı olmadı. Başını dikleştirerek, Eva'nın arkasında dikilen babama baş selamı verdi. “İgnazio.”

Eva koluma girerek, “Biz lavaboya gidelim,” dedi. “Siz de biraz laflayın. Yeni giyotin fiyatlarını falan araştırın.”

Kızgın Alessandro beni ürpertmese de babamın bakışları hiç hoşuma gitmemişti. Eva'nın bu enerjik tavrı alışılmışın dışındaydı ve görünen o ki babam bundan pek de hoşnut değildi ama Eva bunu hiç umursamıyor gibiydi.

Tuvaletlerin olduğu tarafa doğru adeta sürüklenirken peşimden gelen birkaç koruma dikkatimi çekmişti. Alessandro buraya kaç adam yerleştirmişti?

Lavaboya girdiğimizde Eva tüm kabinleri kontrol edip içerisinde boş olduğundan emin olduktan sonra, hızla kapıyı kilitleyip bana tekrar sımsıkı sarıldı. “Seni öyle çok özledim ki!” dedi. “Laura hep iyi olduğunu ve korktuğumuz gibi bir durum yaşamadığını söyledi. Galiba Alessandro sana iyi davranıyor.” Geri çekilip omuzlarımı kavradı. “Mutlu musun Lidia?”

Omuzlarımdan kayan ellerini kavrayarak, “Mutluyum,”

dedim. “Huzurluyum. Alessandro çok kısıtlayıcı bir adam değil. İstedğim her yere gidip istediğim her şeyi alabiliyorum. Kendi kararlarımı verebiliyorum. Yataktan istediğim zaman çıkıyorum, bazen hiç çıkmıyorum.” Gülümsedim. Bunlar bir zamanlar lükstü, şimdi ise normalimdi ve buna minnettardım. “Sadece... Seni ve Laura’yı çok özlüyorum. Sizi de kurtarmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum Eva.”

“Ah tatlım,” diyerek gülümsedi. “Sen bizi düşünme. Biz iyi olacağız. Eğer mutluysan bunun tadını çıkar Lidia.”

Gözlerim dolmuştu. O evde değer verdiğim iki insanın katlandığı çile beni mahvediyordu ama elimden bir şey gelmiyordu. Yine de şansımı denemeli ve Alessandro ile ilk fırsatta konuşmalıyım.

“Sen nasılsın?” diye sordum. “Lorenzo...”

Eva hızla başını iki yana salladı. “Bu beni kötü bir kardeş mi yapar bilmiyorum ama öldüğüne hiç üzülmedim Lidia. Sırf bunun için bile ben şahsen Alessandro’ya minnettarım. Çektiğim her şeyin sebebi Lorenzo’ydu. Hiçbir zaman kardeşim gibi hissetmedim. Kendimi bildim bileli bana hayatı dar etti ve hataları yüzünden ailemin beni İgnazio’ya satmasına sebep oldu. Ondan ve aile adını vermek zorunda olduğum o insanlardan nefret ediyorum. Keşke sağ olsalardı da onları tekrar öldürebilseydim.”

Üzüntüyle Eva’ya sarıldım. O kadar çok şeye katlanmıştı ki onu bu kaderden uzaklaştıramıyor olmak canımı yakıyordu. Onlardan uzaktayken şu an olduğu kadar üzülmediğimi fark etmek kalbimi daha da acıtmıştı. Kendime o kadar odaklanmıştım ki düşünmem gereken insanları unutmuştum. Bu hatayı bir daha yapmayacaktım. Laura ve Eva için elimden

bir şeyler geliyorsa yapacaktım.

Geri çekildiğimde Eva aktığını bile fark etmediğim gözyaşlarımı sildi. “İyi ol Lidia. Çok uzun zamandır iyi değildin ve mutluluğu hak ediyorsun. Alessandro dışarıda bir canavar olabilir ama önemli olan sana nasıl davrandığı. Dünya için seni feda edecek bir kahramandansa, senin için dünyayı yakacak bir kötü adama sahip olmak her zaman daha iyidir.”

İstemsizce güldüm. “Birine sahip olduğum falan yok Eva. Aramızda bir şey yok.”

Eva’nın gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Buna inanmam mümkün değil. Yanınıza geldiğimde havada elektrik akımı vardı. Resmen saç diplerim kabardı!”

Kıkırdayarak tekrar ellerini tuttum. “Abartma.”

“Abartmıyorum,” derken eğlendiği her halinden belliydi. “Aranızda bir şeyler var. Siz ikiniz o işi yaptınız mı?”

“Korkunçsun!” diyerek kıkırdadım. “Hayır, yapmadık.” Başımı yere eğdim. “Ama bir şeyler oldu.”

Eva minik bir çığlık attı. “Hemen anlat!”

Ona her şeyi bir noktada sansürleyen kelimelerle ifade ederek detaylı bir özet geçtim. Eva yer yer şaşırdı, bazen kıkırdadı ve bazen çok şaşırdı. Şimdi ise düşünceliydi. Alessandro’nun ani gidişi ve ani dönüşünü değerlendirirken kendi halinde mırıldanıyordu.

“Bir şey söyle artık!” dedim.

“Gayet ortada,” dedi. “Anlaması güç değil. Senden etkilenmiş. Gözü korkmuş ve kaçmış ama geri dönünce gerçeikle bir kez daha yüzleşerek kalmaya karar vermiş.”

Gözlerimi devirdim. “Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum.”

“Sen çok güzelsin Lidia, Alessandro’nun görünüşü de ortada ve sana iyi davranıyor. E sen de gayet kabul edilebilirsin. Ve o senin kocan. Yani birbirinizi istemeniz gayet normal. Ama Alessandro bunu yadırgamış olmalı. Bence ikinize bir şans verip ne olduğunu görmelisin. Bak, bu adamdan kurtuluşun yok. Şükretmelisin ki bu adam seni kızııştırıyor. Tavşanlar gibi düzüşmeniz gerekirken sen öyle mi böyle mi diyorsun. Aç bacaklarını ve uzan. Hünerlerini gösterebilirsin. Belki hoşuna gider ve sen bu katlanılmaz hayatın bir açığını bulursun.”

Çılgılık atarak Eva’nın ellerine şakayla vurdum. “Bu söylediklerin olmayacak!”

Eva kurnazca gülümseyerek, “Bu söylediklerim olduğunda bana her şeyi tüm detaylarıyla anlat ki havam değişsin,” dedi.

Kapı tıklatılınca ikimiz de sıçradık. Dışarıdan Luca’nın sesi geldi. “Bayan Capello ve Bayan Marchetti, iyi misiniz?”

“Evet Luca,” diye seslendim. “Şimdi çıkıyoruz.”

Eva ile biraz daha kıkırdadıktan sonra lavabodan çıktığımızda orada ne kadar zaman geçirdiğimize aldırmadım. Onunla dertleşmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde bunu daha sık yapmanın bir yolunu bulmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

Alessandro ve babamın yanına döndüğümüzde iki tadı kaçmış adam bize bakıyordu. Babam Eva’nın kolunu sertçe tutup yanına çekerken, “Yanımdan ayrılma,” dedi.

Alessandro ise belimi nazikçe kavrayıp kulağıma doğru eğildi. “İyi misin?”

“Evet.”

“Merak etme,” diye fısıldadı. “Eva’yla daha sık görüşmeni sağlayacağım.”

İçim mutlulukla doldu. Bana neden bu kadar iyi davrandığını anlayamıyordum. Onun gibi adamlar böyle olmazdı. Onun gibi adamlar... Babam gibi olurdu. Bildiğim tek yol buydu ama Alessandro bana bambaşka bir hayatın da mevcut olduğunu gösteriyordu. Belki de bunlar yalnızca bir maskenin eseri idi. Belki de her şey çıkara dayalıydı ama Alessandro’nun benden ne gibi bir çıkarı olabilirdi ki? Zaten her şeye sahipti. Yalnızca gelip alması geliyordu ama o el koymak yerine rıza gösterilmesini bekliyordu sanki.

“Nasılsın Lidia?” diye soran babamın tatsız sesi düşüncelerimden uzaklaşmama sebep olmuştu.

“İyiyim,” dedim yalnızca.

“Alessandro sana iyi bakıyor mu?”

“Bu umurunda mı?” diye sorduğumda babamın yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Sessiz sakın ve uysal kızı ilk kez kendi sesine sahip olduğunu gösteriyordu çünkü.

“Elbette kızımın huzuru umurumda,” dedi.

“Peki huzurum yerinde değilse ne yaparsın?” diye sordum.

Babam ne diyeceğini bilemiyor gibi anlamsız birkaç şey mırıldandı.

Cevap vermesini beklemeden, “Alessandro beni yatağa bağlıyor,” dedim. Eva şaşkınlıkla iç çekmişti. Dokunaklı ve dramatik bir havayla elimi kalbimin üzerine yerleştirdim. “Ve bu narin kızın tüm gece işkence görüyor.”

Alessandro oyunumu anlamış ve bana katılmıştı. “İşkence gören birine göre sesin fazla keyifli çıkıyor, mia cara. Sanırım sana karşı daha sert olmalıyım.”

Kıkırdayarak geri çekildim ve Alessandro’nun belimdeki tutuşunu sıkılaştırması karşısında keyifle gülümsedim.

Eva mutluluk dolu bir sesle, “Harikasınız!” dedi. “Bay Capello, sizinle bire bir tanışmak büyük bir şeref. Lidia sizden bahsederken adeta ısıldıyordu. Ona bunu sağladığınız için size minnettarım.”

Alessandro nazikçe başını eğdi. “Bunları duyduğuma sevindim.”

Geniş alandaki anons sesi sohbetimizi bölmüştü. Açık arttırmanın başlayacağını haberi verilmişti.

Kalabalıkla birlikte açık arttırmanın yapılacağı alana doğru ilerlerken Alessandro birden yürümeyi kesti. Sebebini bilemediğim bir gerginlik hissediyordum. Ancak sonra her şey yerine oturdu. Bir patlama sesi duyuldu.

“Yere yatın!” diye bağırarak Alessandro kollarıyla başımı koruyarak beni çömelmeye zorladı. Ardından arka arkaya silah sesleri yankılanmaya başladı.

Sayırsız silahlı adam mekânın çift kanatlı kapısından içeri hücum etmişti. Her yerde kaçışan insanlar, vurulup yere düşen bedenler, paramparça olan masalar ve havada uçuşan parçalar vardı. Bar kısmındaki tüm şişelerin birer birer kırıldığını fark ettiğimde korkum büyümüştü. Hemen yanımda, yere çömelmiş olan Eva kulaklarını kapatıyordu. Dudaklarını oynatarak, *iyi misin*, diye sormuştu. Ben de iyi olduğumu söyleyip ayısını ona sormuştum, iyi olduğunu ifade etmişti. Babam ise

ortalıkta yoktu. Luca ve birkaç koruma yanımızda bitmişti.

“Onları buradan çıkar,” dedi Alessandro, Luca’ya.

“Tamam efendim.”

Korumalar etrafımızda bir çember oluştururken, “Sen ne yapacaksın?” diye sordum.

Bakışları panikle gölgelenmişti. “Ben kendim çıkarım Lidia, gidin bir an önce.”

Sol tarafımdan gelen gümbürtüyle bir heykelin parçalandığını fark edince korkuyla çılgılık atmıştım. Heykelin kafasının yerinde yeller uçarken, çevremdeki etten barikatın arkasında duran bir adamla göz göze geldim. Adamın bakışlarındaki kararlılık aradığı şeyi bulmuş gibi görünmesine sebep oluyordu. O an anlamıştım, hedef bizdik. Hedef bendim. Hedef, Alessandro’ydu.

“Orada!” diye bağırdığımda Luca hızla silahını çıkarıp iki el ateş etti. Adam yeri boylarken sevinemedim çünkü daha fazlası geliyordu.

“Hadi Luca!” dedi Alessandro. “Gidin!”

Luca ve korumalar, Eva ile beni uzaklaştırırken yaklaşık on kişiden oluşan ekibimiz yolda yediye düşmüştü ve korkum gitgide artıyordu. Ellerim titriyordu. Her yerde kan vardı. Her yerde ölüm vardı. Alessandro iyi miydi? Onun için bu kadar endişelenmem normal değildi ama endişeliydim işte!

Arka kapıdan çıktığımızda silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Arabaya bindiğimizde artık yalnızca dört kişiydik. Alessandro... Oradan nasıl çıkacaktı?

Şoför koltuğuna korumalardan biri geçtiğinde Luca kapımızı

kapatacakken kapıyı tutarak durdurdum. Luca kapıyı açarak arabanın içine eğildi. “Eve gitmelisiniz.”

“Alessandro’yu burada bırakmayacağım.”

“İçeride çok fazla adamımız var. Ona bir şey olmayacak.”

“Luca, bırak beni. Silah kullanabilirim! Alessandro’yu geride bırakmayacağım.”

“Eve gidin Bayan Capello!”

Luca zorla arabanın kapısını kapatmaya çalışırken var gücümle kapıya asıldım. Birden bir el silah sesi duyuldu. Luca taş kesilmiş gibi bana bakıyordu. Hemen sonra, göğsünün alt kısmı kırmızıya boyanmıştı. Yere devrilirken korkuyla çığlık atmıştım.

“Lidia!” diye bağırdı Eva. “Gitmemiz gerek!”

Sonra tekrar silah sesi duyuldu. Yüzüme sıçrayan kanı fark edince çığlık attım, şoför de vurulmuştu. Eva tir tir titriyordu. Arabanın kapısını açıp Eva’nın da bileğinden tutarak arabadan çıkmamızı sağladım. Ateş sesleri devam ederken eğilerek binanın arka girişine geri döndük.

Karanlık koridorda bir malzeme odası olduğunu fark edince kapıyı açıp Eva’yı iterek odaya girmemizi sağladım. Karanlık-tı ama sorun değildi, algılarım son derece açıktı. Nefes nefese kalan Eva’yı sakinleştirerek başlayacaktım.

“Hayattayız!” dedim. “Sakin olmana ihtiyacım var Eva. Beni dinlemen gerek.”

“Ta-ta-tamam!”

“Burada kalacaksın. Ben gidip Alessandro’yu bulacağım ve

gelip seni alacağım.”

“Hayır!” dedi. “Gitme Lidia! Ölmeni istemiyorum lütfen gitme!”

“Ölmeyeceğim Eva. Ama burada böyle duramam.”

“Be-be-ben de seninle geleceğim!” dedi titrek bir sesle.

“Seni tehlikeye atamam. Burada kal ve beni bekle. Sakın buradan çıkma. Yere çök ve beni bekle. Eğer odaya biri girerse ses çıkarma, içeri bir fenerle bakmadığı müddetçe seni göremez ve o adamların yanlarında fener taşıdıklarını sanmıyorum.”

“Lidia lütfen gitme!” dedi son bir çabayla.

“İyi olacağım. Dediklerimi anladın mı?”

“Anladım.”

“Geri döneceğim,” diyerek yavaşça malzeme odasından çıktım.

Korkuyordum. İliklerime kadar korkuyla doluydum ama duramazdım. Luca ölmüş olabilirdi ve bu düşünce canımı çok acıtıyordu ama duramazdım. Alessandro’yu bulduğumda her şey yoluna girecekti. Ona bir şey olmasından bu denli korkmam beni bile şaşkına çevirmişti. Yanına gidip onu ben mi koruyacaktım? Saçmaydı ama kendime engel olamıyordum. Tek istediğim ona bir an önce ulaşmaktı.

Koridorda bir et yığını vardı. Yerdeki kan yüzünden ayakbılarım kayıyordu ama durmadım. Yüzüme sıçrayan kanı kolumla silerek yoluma devam ettim. Silah sesleri yükselirken ana girişe varmıştım. Her şey paramparçaydı. Artık insan sesi değil, yalnızca silah sesi kalmıştı. Alessandro görünürde yok-

tu.

Yerde silah aradım ama bulabildiğim tek şey bir masanın kırılmış ayağıydı. Yine de iş görürdü, en azından yakın temas olursa. Yeni silahımı incelerken birden başımın arkasına yaslanan soğuk metalin varlığını hissettim. Taş kesilmiştim. Yaptığım aptallığın ve dikkat dağınıklığının nelere sebebiyet vereceğini o an fark etmiş olmak hiçbir işe yaramıyordu. Bu sahneyi kitaplarda çok kez okumuştum. Filmlerde defalarca izlemiştim. Burada beklenen şey esas oğlanın birden ortaya çıkması ve esas kızı kurtarmasıydı ama ben aciz bir kadın değildim. Olamazdım.

“Kıpırdama,” dedi arkamdaki adam. Rus aksanını duyduğumda bunu daha sonra Alessandro’ya söylemek üzere aklımın bir köşesine yazdım. “Şimdi benimle geliyorsun.”

Minik bir şeye ihtiyacım vardı. Bir anlık dikkat dağınıklığına. Evren bana hızlı cevap vermiş olmalı ki sol tarafımdan bir çığlık sesi geldi. Bu andan faydalanarak hızla etrafımda döndüm ve masa ayağının sivri ucunu adamın boynuna geçirdim. Adam şaşkınlıkla gerilerken silahını bana doğrulttu ama ateş edemedi eline tekme attım. Topuklu ayakkabımla birlikte adamın elindeki silah havaya fırlamıştı. Sonra adam yere yığıldı. Boynundan kan fışkırıyor ve yerdeki kan gölüne karışıyordu. Ne yaptığımı o an fark etmiştim. Şaşkınlıkla taş kesilmiştim. Tüm bedenim uyuşmuştu. Birden belimden kavrandığımda geriye doğru sürüklendiğimi fark ettim ama tepki veremiyordum. Paramparça şişelerin yeri boyladığı bar tezgâhının arkasına getirilmiştim.

“Lidia! Bana bak Lidia!”

Alessandro’nun rengi birbirinden farklı olan gözlerini algı-

layabildiğimde konuşma yetime henüz kavuşamamıştım.

“Lidia!” diye bağırdı tekrar. “Bana odaklan!”

Yere çömelmemizi sağlamıştı. Tüm bedenim titriyordu. Ayakkabım ayağımdan fırladığında çıplak kalan bir ayağım yerdeki cam kırıklarından nasibini almıştı ama acıyı hissedemiyordum.

“Lidia, bana bak bebeğim.” Yüzümü ellerinin arasına alarak görüş açımı tümüyle doldurdu. Bir patlama sesi duyuldu. “Lidia!”

Yavaşça kendime gelirken, “Alessandro,” dedim. Güçlkle yutkundum. “Ben... Ben birini...”

“Tamam, sakin ol. Yalnızca bana bak ve bunu düşünme.”

“Onu... Onu...”

“Lidia, kendine gelmene ihtiyacım var bebeğim.” Tekrar bir patlama sesi duyuldu. “Vuruldun mu? Bir yerin acıyor mu?”

Hızla başımı iki yana salladım. “Hayır, ben iyiyim. Ama Luca...”

“Luca da iyi,” diyerek kısacık bir an rahatlamamı sağladı. “Yarası kötü ama yaşayacak. Şimdi buradan çıkmamız gerek.”

Başımı salladım. “Ta-tamam ama... Malzeme odası... Eva...”

“Eva’yı sakladın mı Lidia?”

Tekrar başımı salladım. “Evet.”

“Yerini bulabilir misin?”

“Evet. Arka çıkışa giden koridordaki malzeme odasında.”

“Tamam o halde.”

Tam ayağa kalkacağımız sırada etrafın çok sessiz olduğunu fark ettim ama tepki veremedim ya da sorgulayamadım. Ayağımın acısını ise ancak fark edebilmiştim.

İç çekince, “Yaralandın mı?” diye sordu Alessandro.

“Ayakkabım...” dedim. Devamını getiremedim.

Alessandro birden beni kucağına aldı. Ben de başımı boyuna gömdüm. “O adam...” dedim, güçlüğüle yutkundum. “Rus’tu, Alessandro.”

“Biliyorum, mia cara.”

Tüm bu sebebi belirsiz felaketin son bulmuş olmasını diliyordum. Sessizliğin tek sebebinin bu olmasını umuyordum. Olabildiğince sessiz bir şekilde barın arkasından çıktık. Yürümeyi sürdürürken birden durduk. Beni yavaşça yere, ayaklarımın üzerine bıraktı ama başımı tutarak göğsüne bastırıyordu.

Bizi durduran şeyin ne olduğunu merak ederek başımı kaldıracakken, “Kıpırdama,” dedi.

Hemen sonra bir klik sesi işittim. Alessandro’yu dinlemek yerine başımı kaldırdım ve omzunun üstünden arkasına baktım. Elinde silah tutan bir adam vardı ve hedefindeki kesinlikle Alessandro’ydu.

“Ellerini havaya kaldır!” diye bağırdı adam.

Alessandro, adamın söylediği şeyi yaparken bakışları benim üzerimdeydi. Yıkılmış görünüyordu. Onu böyle güçsüz görmek sarsılmama sebep oluyordu. O hata yapmazdı. Bir Capo dei Capi kusursuz olmalıydı ama ben onun kusuru olmuşum.

Bedeniyle önümde oluşturduğu duvar, arkasındaki adamın görüş açısından beni saklıyordu. Düşünecek çok zaman yoktu. İçgüdülerime boyun eğmek zorundaydım. Elimi Alessandro ceketinin altından yavaşça beline uzattım ve orada bulmayı umduğum şeye ulaştım. Yalnızca iki saniyelik bir andı. Silahı çektiğim gibi bir el ateş ettim. İsabetli vuruşum ikimizin de hayatını kurtarıırken ikinci kez birini... Ellerimle...

İrileşmiş gözlerimi Alessandro'ya çevirdiğimde, “Yine yaptım!” dedim.

Alessandro birden elimi kavradı ve hâlâ tetikte duran parmağıma baskı uygulayarak hemen yan tarafımıza ateş etmemi sağladı. Oradan birinin yaklaştığını bile görmemiştim! Adam tam alnından vurulmuştu ve beyninin parçaları arkasındaki duvardan aşağı süzülüyordu.

“Üç etti!” dedi Alessandro. Bakışlarında ürpertici bir eğlence vardı. Sonra elimi başka bir yöne çevirerek tekrar ateş etmemi sağladı. “Ve bu da dört!” Beni kendi etrafımda döndürüp sırtımın göğsüne yaslanmasına sebep oldu. Karşımızda biri daha vardı. Tetiğe basan bu sefer ben miydim yoksa baskı uygulayan Alessandro muydu bilemiyordum ama yine yapmıştım. Tüm sesler susmuştu.

Alessandro kulağımın dibinde fısıldadı. “Beş etti Lidia. Ve sanırım artık bitti. Hadi buradan gidelim.”

***Bazı dokunuşlar yarım bırakırken,
bazı dokunuşlar tamamlayıcıdır.
Bu klişeyi hepimiz biliyoruz ama daima unutuyoruz.***

On Birinci Bölüm

Alessandro

Her şey bekleyebilirdi. Bu geceki saldırının sebepleri, sonuçları, kimin tarafından gerçekleştirildiği... Her şey.

İlgilendiğim tek bir şey vardı... Lidia.

Yatak başlığına sırtını yaslamıştı. Dizlerini kendine çekmişti ve kollarını bacaklarının etrafına sarmıştı. Anlamsız kelimeler mırıldanıyor ve boşluğa bakıyordu. Benim için su içmek gibi doğal bir hale gelen bir eylemin, Lidia'da böyle büyük bir tahribata yol açtığını görmek sinirlerimi bozuyordu. Yeni Lidia'yı kaybetmek ve başa dönmek istemiyordum.

Onu hiç kazanmış mıydım ki?

Pekâlâ, bu bir kazanç durumu olmasa da onun tekrar benliğini karanlığa çektiğini görmek istemiyordum diyelim.

Yatağın yan tarafında oturuyordum. Dikkatle yüzünü izliyor ve girdiği transtan çıkmasını bekliyordum ama anlaşılan o ki,

isteğim kendiliğinden gerçekleşmeyecekti.

“Lidia,” diye fısıldadım. Onu ürkütmekten korkuyordum. Ancak dikkatini çekemediğimi fark edince fısıldamak yerine düşük bir ses tonuyla adını tekrar söyledim. Yine bana bakmıyordu. Uzanıp narin çenesini iki parmağımla kavrayarak yüzünü bana çevirmesini sağladım. “Konuş benimle.”

Uzunca bir süre sessiz kaldı. Dudaklarını aralayıp tekrar kapattı. Konuşmak istiyor ama konuşamıyor gibiydi.

“Lütfen Lidia,” dedim yakarır gibi.

Pürüzlü bir sesle, “Birini öldürdüm,” dedi. “Hatta birden fazla.”

“Evet ama sen yapmasaydın onlar yapacaktı.”

Gözleri nihayet benimkilere odaklandığında, “Bunu her gün nasıl yapıyorsun?” diye sordu. “Her seferinde ruhundan bir parça gidiyor olmalı. Buna nasıl katlanabiliyorsun?” İki elini de kaldırıp onlara bakarak, “Beni yıkadın ama her yerimde kan var gibi hissediyorum,” dedi.

Ona biraz daha yaklaşıp ellerini tuttum. Küçük elleri avuçlarımın içinde daha da küçülmüştü sanki. Duygularla yaşayan bir adam olmamıştım hiçbir zaman ama konu Lidia olduğunda, bir şekilde nasıl hareket etmem gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordum. “İlk kez birini ortadan kaldırdığımda henüz ergendim,” diyerek konuşmaya başladım. “Çok korkmuştum. Ruhumdan bir parça kaybolmadı, hayır, ruhum tamamıyla çalınmış gibi hissetmiştim. Her ne kadar bu dünyanın içinde büyüsem de o an elime bulaşan kan çok gerçektir. Tam olarak ne zaman bu konuda hissizleştim bilemiyorum. Doğru bir şey olduğunu da iddia etmiyorum ama çevrene bak Lidia. Bu gece

cesur davranmasaydın şu an ikimiz de hayatta olmayabilirdik. Yanlış bir şey yapmadın. Sen o insanları tuzağa düşürmedin, onlara pusu kurmadın. Yalnızca kendini savundun. Hem bir yerden sonra kontrol sende değildi, biliyorsun.”

Ellerimizin birleştiği noktayı izledi bir süre. Usulca ellerinin üzerini okşuyordum. Soğuk ellerini avuçlarımda ısıtıyordum.

“Beni asıl rahatsız eden şey...” dedi, bir süre sustu. Hafifçe omuz silkti. “Çok kolaydı.”

“Kolay olan neydi?”

Gözlerini yeniden benimkilerle birleştirdi. İrisleri kaybolmuş gibiydi; göz bebekleri kocaman olmuştu. “Karar vermek.”

Ellerini bırakıp yatakta yanına oturdum ve onu yavaşça kendime çekip başını göğsüme yaslamasını sağladım. Onu kollarımla sımsıkı sardım. Ağlamasını bekledim ama ağlamadı. Öylece kaldı. Bir süre sonra kolunu karnımın üzerinden uzatarak bana sarıldı. Sarılmalardan ibaret bir koza gibiydik.

Saçlarını kokladığımda kendi şampuan kokumu almak tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Benim odamdaydık. Eva’yı yakınlardaki güvenli evlerden birine bıraktıktan sonra sabaha karşı eve gelmiştik. Lidia duş almak istemişti ama onu yalnız bırakmak istemediğim için benim banyomu kullanmasını rica etmiştim. Çıkana kadar kapıda beklemiştim. Sonra ise yatağıma yerleşmiş ve uzunca bir süre boşluğu izlemişti.

Saçlarını okşamaya başladığımda Lidia hafifçe titremişti. Göğsüme daha çok sokulmuştu. Ayaklarını da bacaklarımla arasına yerleştirmişti. Kısmen kucağımda, kısmen değildi. Şafak sökülüyordu. Yorgundum. Uzun zamandır hissetmediğim bir huzuru hissediyordum. Değer verdiğim her şey benim

çatımın altında, güvendeydi. Vücudum gevşemişti. Gözlerimi kapattığımda derin bir uykuya dalmıştım.

Siyah, askılı bir tişört ve siyah, deri bir pantolon giyiyor. Elinden sarkan silahın ucunda hâlâ hafif bir duman var. Bana doğru yavaş yavaş yürüyor. Her adımında kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyorum. Elmacık kemiğindeki kırmızı lekenin onun kanı olmadığını biliyorum.

Yanıma ulaştığında beni arkamdaki duvara yaslıyor ve silahı çenemin altına dayıyor. Kalbim delicesine bir ritim tutturuyor. Tüm bedenim gördüklerim karşısında afallıyor. Öyle çekici, öyle ulaşılmaz ki ona dokunmak için çıldırıyorum.

“Alessandro,” diye fısıldıyor. Bu ses karşısında çılgına dönmüyorum ve birden silahı elinden kapıp yere atıyorum. Çevremizde dönmemizi sağlayarak onu duvara yaslıyorum. Elimi kalçasına götürdüğümde arsız bir şekilde sıkıyorum. Diğer elim incecik boynunu buluyor.

“Şimdi kim güçlü Lidia?” diye soruyorum.

Alt dudağını hafifçe ısırtıyor. “Hâlâ ben.”

“Hayatın avcumun içinde,” diyerek biraz güç uyguluyorum ama Lidia bundan hiç etkilenmiyor.

Ellerini omuzlarıma yerleştirerek, beni aşağı inmeye zorluyor. Bir an sonra kendimi dizlerimin üzerinde buluyorum. Lidia, karşımda çırılçıplak ve son derece ıslak. Bir bacağına omzuma attığında başımı bacaklarının arasına yaklaştırıyorum. Dilim teniyle birleştiğinde Lidia adımı fısıldayarak inliyor.

“Alessandro...”

Küçük tepeciğin etrafında dilimle daireler çizerken kulağımdaki sesinin tadını çıkarıyorum.

“Alessandro, uyanman gerek.”

Ne?

“Alessandro, Salvatore kapının önünde seni bekliyor ve biraz daha uyanmazsan kapıyı kıracakmış gibi hissediyorum.”

Göz kapaklarımı araladığımda Lidia’yı üzerime eğilmiş bir halde buldum. Rüyamın etkisinden sıyrılmak istesem de aletim benimle aynı fikirde değildi. Başımı kaldırıp kendime baktığımda üzerimdeki örtüden bile belli olan tepeciği fark ederek başımı geri yatırdım ve gözlerimi ovuşturdum.

Kapı büyük bir gürültüyle yumruklandı. “Alessandro!”

Hızla yataktan kalktım ve hışımla gidip kapıyı açtım. “Ne var?”

Gözleri üzerimde kısa bir tur attıktan sonra, “Yanlış bir zamanda mı geldim?” dedi.

“Sence?” diye sordum öfkeyle.

Salvatore başını eğerek, “Toparlandıktan sonra aşağı insan iyi olur,” dedi. “Birini yakaladık.”

Cevap vermeden kapıyı yüzüne kapattım ve yatakta endişeyle beni izleyen Lidia’ya döndüm. Üzerinde benim tişörtüm ve şortum vardı. Kıyafetlerimin içinde adeta kayboluyordu. Ve bakışları tek bir noktaya sabitlenmişti.

Onun hali hazırda beni izliyor oluşunu önemsemeden tişörtümü çıkarıp yere attım. Şortum da yeri boyladığında yalnızca boxerımla kalmıştım. Banyoya gitmek üzere arkamı dönecek-

ken, “Uykunda inliyordun,” dedi.

Bakışlarım yüzünü buldu. Bedenimi gözetlemekten hiç çekinmiyordu ve bu durum beni cesaretlendirmişti. Ona doğru birkaç adım attım. Başını kaldırı ve dikkatle yüzümü inceledi.

“Rüyamda seni görüyordum,” derken parmaklarımın tersiyle yumuşacık yanağını okşadım. Lidia’nın soluğu kesilince dudaklarını araladı. Baş parmağımla alt dudağını okşarken hipnotize olmuş gibi dudaklarını izliyordum.

“Nasıl görüyordun?”

“Önünde diz çökmüştüm,” diye fısıldadım. “Ve başım olması gereken yerde, bacaklarının arasındaydı.”

Göz kapakları titreşerek kapanırken Lidia dudaklarını biraz daha araladı. Sebepsizce baş parmağımla dudaklarının arasına kaydardım. Dilinin parmağımla olan teması sanki aletime uygulanmış gibiydi. Öyle tahrik edici bir görüntüydü ki sadece onu izleyerek bile boşalabilirdim.

Gözlerini açıp dikkatle bana bakarken parmağımla emdi. Çözülmek üzereydim. Lidia geri çekilince şaşkınlıkla ona bakıyordum. Cesur tavrı beni zaten bozguna uğratmışken bu müt-hiş etkileşime son vermesi canımı sıkmıştı.

“Beni deli ediyorsun Lidia.”

“Bunu görebiliyorum.” Güçlkle yutkundu. “Sana dokunabilir miyim?”

Cevap vermedim. Bu soruya cevap veremezdim ama sessiz kalışımı olumlu bir cevap gibi algılamış olacak ki titrek eli önce boynuma uzandı. Yavaş yavaş göğsüme indi ve kuş tüyünden hallice olan dokunuşu biraz olsun daha hissedilir

bir hale gelmişti. Bu minicik temas bile beni mahvediyordu. Göğsüm hızla inip kalkarken Lidia elinin bedenimdeki keşfini sürdürerek karnıma indiğinde duruşumu dikleştirdim ve onu dikkatle izlemeye koyuldum. Bakışları elinin geçtiği yeri takip ediyordu. Boxerımın üzerine geldiğinde benimle göz teması kurarak ilerlemesini sürdürdü ve beni birden avucunun içine aldı. Dişlerimi sıkarak ürkütücü bir tepki vermemeye çalışıyordum ama içimde kıyamet kopuyordu. Sırf bir kadın iç çamaşırımın üzerinden aletimi okşuyor diye çıldırmanın eşiğine gelmiştim.

Elini yukarı aşağı hareket ettirince, “Lidia,” dedim hızla. “Ben...” Ne diyecektim? Durmasını mı isteyecektim?

“Yeterli değil, biliyorum,” dedi. “Ama izin ver seni kendim keşfedeyim.”

Nasıl reddedebilirdim ki? Dizlerimin bağı çözölmüştü. Güçlkle ayakta duruyor ama dayanıyordum.

“Sana *gerçekten* dokunabilir miyim Alessandro?”

Ah kahretsin!

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Ama istiyorum,” derken bakışlarındaki isteği görmemek mümkün değildi.

İç çamaşırım yeri boyladığında Lidia’nın gözleri kocaman olmuştu. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu yeni fark etmiş gibiydi ama bu onun geri çekilmesine sebep olmadı, hayır. Aksine daha da istekli görünüyordu.

Elini uzatıp aletimi kavradığında inlememe engel olamamıştım. Sanki ne yapacağını bilemiyor gibi öylece duruyordu.

Lidia, ekingen bir ses tonuyla konuştu. “Ben... Çok fazla kitap okudum ve film izledim ama yine de nasıl davranmam gerektiğini bilmiyor gibiyim.”

Tanrım çıldıracağım!

Elimi elinin üzerine örterek beni yukarı aşağı okşamasını sağladım. Zevk suyum avucunun içine gitgide daha çok yayılmıştı. Lidia büyülenmiş gibi aletime bakarken ben onun yüzünü izliyor ve bana sadece dokunarak verdiği bu zevke kapılıyordum. Hareketlerimiz hızlandı. Lidia bir noktadan sonra yalnızca yüzümü izlemeye başlamıştı.

“Sesini duymak istiyorum,” dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Birilerinin inlemelere karşı zaafı mı vardı?

“Sen uyurken... Yani rüyada inleyince...”

“Evet?”

“Sesin bana çok farklı şeyler hissettirdi.”

“Ne hissettirdi Lidia?”

“Tahrik oldum,” derken daha da hızlandı.

Artık elimi çekmiş ve onu tek başına bırakmıştım. Lidia tüm ritmi kontrol ediyordu. Onun insafına kalmış olmak beni çıldırtıyordu. Aldığım zevk öylesine büyük ve doyulmazdı ki bitsin istemiyordum.

“Yani benim için ıslandın mı, mia cara?”

“Belki,” diye mırıldandı ve odağını yeniden aletime çevirdi.

Ritmi hızlandırıyordu. Elle muamele çocukçaydı, amatör bir fıkirdi ama lanet olsun ki Lidia’nın bana yaptığı bu şey öyle lezizdi ki tüm saçma fikirlerim siktir olup gidebilirlerdi.

Ona istediğini vererek zevkle inledim. Lidia adeta titremişti. Elinin ritmi bozulmuştu ama çabuk toparladı.

“Bunu yapmaya devam edersen boşalacağım,” dedim.

“Ben de bunu istiyorum, Alessandro.”

Adımı söyleme şekli... *Siktir!*

Zevk bedenimin her yerinde cirit atıyordu. Lidia tutuşunu biraz daha sıkılaştırdığında yeniden inlemiştim. Neyin bana zevk verdiğini keşfediyor ve onu uyguluyordu. Kasıklarımda toplanan gerginlik tüm bedenimi etkisi altına almıştı. Yükseldim, yükseldim ve yükseldim. Sonra serbest düşüşe geçtim.

Lidia kendi eserine hayranlıkla bakarken ben boşalmaya devam ettim. Bacaklarımda güç kalmamıştı. İnlemelerim odanın her yerinde yankılanıyordu. Lidia tutuşunu gevşetip elini geri çektiğinde elinin her yerine boşaldığımı fark ettim. O ise eline hayranlıkla bakıyordu.

“Sen nesen böyle?” derken nefes nefeseydim.

Odanın kapısı gürültüyle yumruklandı ve lanet olası Salvatore’nin sesi bu müthiş anı mahvetti. “Alessandro!”

“Siktir git Salvatore!” diye bağırdığımda Lidia hafifçe kıkırdadı. “Bence gitmelisin.”

“Sana karşılığını vermeden olmaz.”

“Ben burada bekliyor olacağım,” diyerek yatağa uzandı ve örtülerin altına girdi. “İşlerini hallet ve buraya geri dön.”

Az önce hayatımın en iyi orgazmını yaşamıştım ve kapımın önünde saçma sapan sorunlar vardı. Kapı yumruklayan sorunlar.

Victoria Lim

“Alessandro!” diye gürledi Salvatore.

*Yaşadığın evde senden başka insanlar olsa bile
kapını kapattığın an yalnızsın ya da
battaniyenin karanlığına sokulduğunda.*

*Bu yüzden düşüncelerini başkalarının fikirlerine
esir etme. Sen kendini esaretle yaftalamış olabilirsin
ama düşüncelerin özgür; bırak öyle kalsın.*

On İkinci Bölüm

Lidia

Alessandro gittikten sonra banyoya girdim. Hızlıca duş alıp kendi odama geçerek üzerimi giyindim. Yatağıma uzanıp dün gece olanları düşünme izni verdim kendime ve hemen pişman oldum...

Yaptığım şey, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. O binaya geri dönerken kafamda nasıl bir senaryo vardı bilmiyordum ama elime kan bulanmış bir halde oradan çıkacağımı düşünmemiştim. Tek derdim bir an önce Alessandro'ya ulaşmaktı. Gerisini planlamamıştım. Kendimle beraber Eva'yı da riske atmıştım ama o arabada kalmak da bir seçenek değildi. Zaten arabadan indikten sonra hiç yara almadan binaya ulaşmamız bile mucizeydi.

Kapımın tıklatılmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. “Girin.”

Alessia içeri girdiğinde, “Tanrıya şükür!” diyerek yanıma

koştu.

Kalkıp oturdum ve Alessia'nın eğilerek bana sarılmasına izin verdim. Ben de kollarımı ona sararak verdiği sıcaklığın tadını çıkardım.

“Olanları duyduğumda çok korktum,” dedi yanıma otururken. “Salvatore, sizi rahatsız etmemem için beni resmen bir odaya kapattı.”

“Ama bizi rahatsız eden yine kendisi oldu,” diyerek geri çekildim. Alessia elimi tutarak bana destek olmaya devam ediyordu.

“Salvatore bana her şeyi anlattı. Luca da senin dik duruşundan bahsetti.”

Bakışlarımı yüzüne çevirerek, “O iyi mi?” diye sordum.

“Ayaklandı bile.”

Başımı salladım. “Bu iyi.”

İyiydi, değil mi? Luca'nın öleceğini düşünmüştüm ama yaşıyordu ve ayaklanmıştı bile. Bu iyiydi. Eva iyiydi. Laura iyiydi. Alessandro iyiydi. Alessia ve Salvatore de iyiydi. Bir tek babamda ilgili bir fikrim yoktu.

“Alessandro, Laura'yı buraya getirmek için birilerini gönderdi. Eva da buraya gelecek. Belki bilmek istersin.”

İçim umutla dolmuştu. Laura'yı çok özlemiştim.

“Ben... Çok karmaşık hissediyorum Alessia.”

Mavi gözleri anlayışla doluydu. “Lidia...”

Alessandro yanımdayken bu kadar sorgulamıyordum dün

geceyi. Hatta unutmak çok kolaydı. Ama şimdi derin bir karanlıkta gibiydim.

“Konuş benimle Lidia.”

Bakışlarımı yere çevirdim. Bir süre düşündüm. Sorun tam olarak neydi? Birilerinin hayatını çalmış olmam mı yoksa bunu çok rahat yapmam mı? Hiç düşünmeden, içgüdüsel bir şekilde...

Odamın kapısı tıklatıldı ve Alessandro izin istemeden içeri girdi. Gözleri ben ve Alessia üzerinde dolaştı. Alessia birden ayağa kalkıp Alessandro’nun yanına giderek ona sarıldı. Alessandro da kardeşine nazikçe karşılık verirken bir süre onları izledim. Alessia’nın kendini güvende hissettiği belliydi. Sevilmediğini görmemek mümkün değildi. İki kardeşin sarılışını izlemek bana çok farklı şeyler hissettirmişti. Laura ve Eva bana karşı her zaman sıcacıktı ama bir erkek tarafından korunup kollanmanın ne olduğunu hiçbir zaman tatmamıştım. Ben elbette bir erkeğin himayesinde kalmak zorunda olduğunu düşünen bir masal prensesi değildim, hayır. Bahsettiğim, buna ihtiyaç duymuyorken bile bu lükse sahip olmaktı. Ben yine tek başıma savaşabilirdim ama yorulduğumda sırtımı güçlü birine yaslamak güzel olabilirdi. İstedğim şey kendime yetebildiğim halde birini seçmektir. Seçim şansıydı. Bunu yapabileceğim birine sahip olmaktı. Artık böyle bir şansım yoktu, evli bir kadındım. Ya da geç kalmış sayılmazdım belki. Alessandro benim seçimim olabilir miydi?

Alessia geri çekilirken bakışlarını bana çevirdi. “Ben gideyim, sonra yine gelirim.”

Başımı salladım. “Tamam. Teşekkür ederim.”

Alessandro ile baş başa kaldığımızda, “Neden buradasın?”

diye sordu derinden gelen bir sesle. “Benim yatağımda olmaydın.”

Omuz silkerek, “Bilmiyorum,” dedim.

Bana doğru elini uzattı. Elimi avucuna bırakıp ayağa kalktığımda ikimizin odasını birbirine bağlayan kapıya yöneldik. Alessandro’nun odasına geçtiğimizde pek konuşmadık. Birlikte yatağa uzandık. Sanki her şey öncesinde planlanmış gibiydi. Çok yakın yatıyorduk. İkimiz de birbirimize dönmüştük. Konuşmuyor, birbirimize temas etmiyorduk. Yalnızca birbirimize bakıyorduk.

“Laura ve Eva geliyor,” diyerek sessizliği bozan Alessandro oldu. “Bir süre burada kalmaları için tüm ayarlamalar yapıldı.”

“Alessia bahsetti,” dedim. Eva, yakınımızdaki güvenli evlerden birine yerleştirilmişti zaten. Sanırım gelmek için Laura’yı bekliyordu. Babam Eva’yı nasıl bu kadar serbest bıraktı diye düşünürken, Alessandro konuya açıklık getirdi.

“İgnazio kayıp.”

“Bu ne demek?”

“Binanın kamera kayıtlarına ulaştık. Saldırı gerçekleşirken binadan ayrılıyor. Sanki bunun gerçekleşeceğini biliyor gibi. Ve kimse ona ateş etmiyor.”

Bir süre söylediklerini düşündüm. Babam bu saldırının arkasındaki kişilerden biri olabilir miydi? İyi de neden? Madem Alessandro’ya zarar vermek istiyordu, neden beni ona postalamıştı ki?

“O baban olduğu için onu korumanı anlayabilirim Lidia ama tehlikeli bir oyun oynuyor ve eğer onun hakkında bir şey

biliyorsan...”

Derin bir nefes alıp verdim. “Onu korumuyorum. Zaten koruma şansım olsaydı da korumazdım. Elbette başına bir şey gelecekte benim elimden olsun istemezdim ama onun için özel bir çaba da göstermezdim. Hiçbir şey bilmiyorum, Alessandro.”

Göz bebekleri irileşince merakımı cezbettti. “Adınla ilgili sorun ne?” diye sordum.

“Sorun diyemem.”

“Ne o halde?”

Bana biraz daha yaklaşıp saçlarımı geriye doğru iterek sıvacık avcunu yanağıma yasladı. “Adımı söylediğinde tahrik oluyorum.”

Böyle gergin bir anda bu tür bir konuyu ele alış biçimi bir hayli ilginçti. “Ah...”

Başını salladı. “Dilinin kıvrılma şekli ses tonuyla birleştiğinde beni deli ediyor.”

Dürüstlüğü sarsıcıydı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Karmaşık,” diyerek avucundan yayılan sıcaklığın tadını çıkardım. “Tam olarak ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum.”

Alessandro, birbirinden farklı gözlerini benimkilere mühürlerken bakışlarındaki bir şey çırılçıplak hissetmeme neden olmuştu. Çok özel bir andı. Sanki içimi görüyordu.

“O adamlara üzölmüyorsun Lidia,” diye fısıldadı, gizli bir sırdan bahseder gibi. “Sen hep av olduğuna inandın ama ha-

yır, sen avcısın. Onları bu kadar kolay, içgüdüsel bir şekilde ortadan kaldırmak seni rahatsız ediyor. Üzülmeysiine içerliyorsun.”

İşte bu kadardı. İçimi paramparça eden gerçek ortadaydı.

Alessandro, dirseğinin üzerinde doğrularak üzerime eğildi. Kokusu tüm benliğime hücum ederken bakışlarımı bir an olsun gözlerinden ayırmadım.

“Kendi hakkındaki gerçeği kabul etmen neden bu kadar zor, mia cara?”

“Duygusuz biri olmak istemiyorum Alessandro. Beni insan yapan şeyleri kaybetmek istemiyorum. Kalbi olmayan o insanlara dönüşmek istemiyorum.”

Yanağımdaki eli tenimden uzaklaştı ve yavaşça çeneme kaydı. Sıcaklamaya başladığımı fark ettim. Bakışlarında dola-
nan gölgeler beni sarıp sarmalıyor gibiydi.

“Dün gece biri bana silah doğrulttu Lidia. Sadece bir dakika öncesinde transa girmiş gibiydin ama birden o sis bulutundan çıkıp harekete geçtin. Beni korumak istedin. O an hissettiğin şeyler de seni insan yapar, eğer bahsettiğin buysa.”

“O an aklımda hiçbir şey yoktu. Düşünmeden hareket ettim. Bu beni bir canavar yapar.”

“Canavarların da kalbi vardır,” derken bana biraz daha yaklaştı.

“Buna inanmamı sağla, Alessandro.”

“Ben bir canavarım, Lidia ve dün gece başarısız olmamın tek sebebi bir kalbim olması.” Burnunu yanağıma hafifçe sürerken derin bir nefes aldı. Tenimi kokluyor gibiydi. “Seni ko-

ruma arzum, beni hataya sürükledi.”

Göz kapaklarım titreşerek kapanırken, “Ben yalnızca parlak tacını onurlandırmak için buradayım, beni gözünde fazla büyütme,” diye fısıldadım.

“Aksine, Lidia, seni fazla hafife almışım...”

Dudakları dudaklarıma değdiğinde iç çektim. Sanki tüm bedenim kurak bir araziydi de birden her yerim yeşillere bürünmüştü. Beni öpmedi, yalnızca dudaklarıyla dudaklarımı kutsadı.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı dudaklarımın dibinde. “Çevremizdeki hiçbir şey normal değil ama standartları kim belirliyor? Kendi normalimizi yaratamaz mıyız?”

“Seni istiyorum,” diye karşılık verdim ben de fısıldayarak.

“Bunu denemek istiyorum Lidia.”

Gözlerimi açtığımda artık dudakları benimkilere temas etmese de hâlâ çok yakınımdaydı. Elimi kaldırıp yanağını okşadığımda Alessandro gözlerini kapattı. Uzun kirpikleri yanaklarını öperken bu anı dondurmak istedim. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum. Her şey çok hızlı değişiyordu ve ayak uydurmakta zorlanıyordum. Evet, sabah ona kendi isteğimle dokunmuştum ve bu benim için eşsiz bir deneyimdi ama bunun üzerine bile pek fazla düşümemiştim. Dün geceyi geride bırakmanın bir yolunu bulmalıydım.

“Doğru başlamamış olabiliriz, Lidia ama bu tamamen yanlış olduğumuz anlamına gelmez.”

“Ben o kadar şanslı değilim, Alessandro ama yine de dene-

meye değer.”

Dudakları nihayet benimkileri esir aldığıında tüm fikirlerim buhar olup uçmuştu. Elime bulaşan kanın, içinde bulunduğum hayatın, zorunluluklarımın hiçbir önemi kalmamıştı. Alessandro, yarım yamalak tüm hayat tecrübemi silip yerine yeni kelimeler yazıyordu. Beni bambaşka birine dönüştürmek için yaptığı tek şey, beni iştahla öpmekti.

Yanağındaki elim boynuna yönelmişti. Parmaklarım saçlarının arasına girdiğinde Alessandro dilini ağzımın içine kaydırdı. Bu habersiz istila beni öylesine sarsmıştı ki parmaklarımın kasılmasına ve Alessandro’nun saçlarını çekmeme sebep olmuştu.

Dudakları bir anlığına benden uzaklaştığında, “Siktir,” diyerek üzerime çıktı ve bacaklarımın arasına yerleşti.

Ellerinden biri belimdeydi, diğer ise göğsüme ulaşmıştı. Tişörtümün üstünden göğüs ucumu minik dokunuşlarla süslüyordu. Göğsümü bütünüyle avcuna almıştı ve parmaklarıyla ucunu sıkıştırıyordu. Alessandro kendini bana iyice bastırdığında tutkuyla inledim.

“Kahretsin Lidia!” deyip öpücüğünü derinleştirdi.

Bacaklarımın arasında ritmik bir baskı oluşturdu. Kalçasını her itişinde inleyişlerim artıyordu. Bu mucizevi his beni çıldırtıyordu. Aramızdaki kıyafet yığınınına rağmen hissettiklerim öyle devasaydı ki, bana tam anlamıyla sahip olduğunda üstesinden nasıl geleceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu olacaktı, değil mi? Bana sahip olacaktı. Onu bu denli arzuluyorken buna nasıl izin vermezdim?

Alessandro, belimdeki elini yavaşça aşağı kaydırıldı. Eşof-

manımın üzerinden bacaklarımın arasını adeta avuçladığında çılgılık atmanın sınırındaydım. Nefes nefese kalmıştım. Öpüşmemizi bölerek elini eşofmanımın içine soktu. İç çamaşırı engelini de aştığında parmakları ıslaklığıma bulandı.

“Siktir!” derken göz kapakları ağırlaşmış gibiydi. “Sırılsıklamsın.”

“Alessandro, lütfen...” dedim ihtiyaçla.

Parmağı klitorisimin üzerinde minik daireler çizerken, “Bana ne istediğini söyle ve ben de hemen vereyim,” dedi.

“Seni istiyorum,” diyerek inledim. Koluna tutunarak gözlerimi kapattım. “Seni içimde istiyorum.”

“O daracık amcığına sahip olmamı mı istiyorsun, mia cara?”

Tanrım! Böyle söyleyince...

“Gözlerini aç ve bana bak,” dediğinde hızla itaat ettim.

Bir parmağını içime kaydırırken nefesim kesildi. Dudakların bir o şeklini aldı. Sesim çıkmıyordu. Hissettiğim şey öylesine yoğundu ki çıldırmak üzereydim. Sonra parmağını içeri dışarı hareket ettirmeye başladı. Beni parmağıyla beceriyordu. İkinci parmağını da içime soktuğunda önce hafif bir sızı hissettim ama bu his hemen dağılarak yerini zevke bıraktı. Karnımda oluşan baskı dayanılmazdı. Kaslarım sıkışıyordu. Omurgama tırmanan orgazmım kapıyı zorluyordu.

“Evet, Lidia... Benim için gel bebeğim. Elimin her yerine boşal.”

İnlemelerim çığ olup büyürken gözlerimi bir an olsun kapatmadım. Zevk, içimde patladığında Alessandro beni parmaklarıyla becermeye devam etti. Tüm bedenim titriyordu.

His sürdü, sürdü ve sürdü... Boşalmam sona erdiğinde tüm bedenim gevşedi ama Alessandro durmaya niyetli değildi. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

“Tekrar yapamam,” diyerek onu durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Parmakları içimde kıvrılırken baş parmağı klitorisimle dans etmeye başladı. Çok hassastım ve vücudum kesik kesik titriyordu.

“Alessandro,” diyerek başımı iki yana salladım. “Yapamam.”

“Yapabilirsin,” diyerek yüzünü boynuma gömdü ve dilini tenimde kaydırmaya başladı. Bacaklarımın arasındaki hassaslık sürüyordu ama bana yeni bir orgazmı da müjdeliyordu. Bu daha önce denediğim bir şey değildi. Bir kez boşaldığımda asla devam edemezdim ama Alessandro beni kendi bedenimin henüz bilmediğim hüneleriyle tanıştırmak ister gibiydi.

Parmakları hızlanırken bedenim yataktan havalandı. İnle-yişlerim duvarlarda yankılanıyordu. Bu sefer ilkinden daha hızlı olmuştu. Orgazmım o kadar hızlı kapıya dayanmıştı ki bir yükselme anı olmamıştı, kendimi direkt yüksekte bulmuştum.

“Harika bir şeysin, Lidia ve kahretsin ki tam bana göresin,” dedi kulağımın dibinde. Dili boynumun en hassas bölgelerinde keşfini sürdürüyordu. “Benim için tekrar gel bebeğim...”

Çığlık atarak doruğa ulaştığımda şükürler olsun ki Alessandro bu sefer durmuştu.

Ya da durmamış mıydı?

Üzerimden çekilerek beni ters çevirdi. Ne olduğunu anlayamadan yüzüm yastığa gömülmüştü. Belimi tutarak kalçamı havaya kaldırması ve eşofmanımı aşağı çekip

çıplaklığımı ortaya sermesi bir oldu. Tepki verebilecek bir halde değildim. Utanç hissetmiyordum. Sadece daha güçlü olmayı diliyordum çünkü belli ki Alessandro benimle bir süre daha uğraşacaktı.

“Aklımı kaçıracağım,” derken sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. “Hayatımdaki hiçbir şey beni bu manzaraya hazırlamazdı.”

Kıçıma bir manzara demesi güzeldi tabii.

Ne yapacağını bilmeyerek başımı biraz kaldırıp geriye doğru baktığımda yüzündeki hayran bakışı gördüm. Sonra beni bozguna uğratan bir şey yaptı. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Elleri kalçamı kavramıştı ve iki yana ayırıyordu. Dili, bacaklarımın arasına uzandığında...

“Çekil önümden!”

Bakışlarım birden sesin geldiği yöne, odanın kapısına çevrildi. Alessandro da hareket etmeyi kesmişti. Bu ses... Laura?

“Kardeşimi görmek için senden izin isteyecek değilim adı herif!”

“Müsait olmadıklarını söyledim, Bayan Marchetti,” diyen Salvatore’nin sesi çok yakından geliyordu. Kahretsin!

Alessandro birden eşofmanımı yukarı çekip çıplaklığımı örttüğünde hızla yataktan kalktım. Tam bu esnada kapı bir gumbürtüyle açıldı. Laura nefes nefese içeri dalmıştı. Salvatore ise çaresiz bakışlarla arkasında dikiliyordu, yanında da Eva vardı. Üç çift göz üzerimize çevrilmişti.

Laura, önce bana, sonra dağılan saçlarıma, sonra Alessandro’ya baktı.

Eva kıkırdayarak konuştu. “Tüm detaylar, Lidia... Tüm detayları istiyorum.”

Bazı gerçekler örtünün altında kalmalıdır.

Eğer yıllardır kapalı olan bir kapıyı aralarsan.

karşılaştığın ilk şey o gizli sırların kirli izi olur

ve inan bana bazı gerçekler, ruhunda kalıcı izler bırakır.

On Üçüncü Bölüm

Alessandro

Küçücük kıcı önümdeydi. Benim için bütünüyle hazırды. Onunla ziyafet çekecek ve bir kez daha zirveye ulaşmasını sağladıktan sonra onu becerecektim. Beni ancak yeterince gevşerse içine alabileceğini biliyordum ve yalan yok, ona sayısız orgazm vermek gibi bir hobi edinmiştim. Birkaç dakika önce. Ama ne oldu? Lanet olası kardeşi bu güzel anı mahvetti. Ben de dimdik bir aletle kalakalmıştım.

Eva kıkırdamaya devam ederek Laura'yı geriye doğru sürükledi ve Salvatore özür dileyen gergin bakışlarla kapıyı çekip kapattı.

Lidia'nın hâlâ kapıya baktığını fark edince, "Bana dön," dedim.

Utangaç bakışlar eşliğinde bana dönen sevgili eşim, gözlerini benden kaçırıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Lidia, az önce kıcın önümdeydi ve

kardeşin sınırların ne anlama geldiğini bilseydi içine girmeme hiçbir şey engel olamazdı. Yine de benden utanıyor musun?”

Gelip yanıma oturdu. “Öyle bir şey değil.”

“Ne öyleyse?”

“Laura ihanete uğramış gibiydi. Sanki seninle burada... Bu şekilde olmamızı yadırgamıştı.”

“Sen benim karımsın. Sana zorla sahip olmak yerine sana zevk vermiş olmam mı mesele?”

“Öyle değil,” diyerek bakışlarını yüzüme çevirdi. “Seninle evleneceğimi öğrendiğimde beni neyin beklediğini bile bilmiyordum. Sonra sen birden ortadan kayboldum ve birden geri döndün. Yaklaşık bir aydır burada yaşıyor olsam da seninle birlikte en fazla birkaç gün geçirdik.”

“Ve?” diye sorarken tek kaşımı kaldırdım.

“Laura tam olarak değilse bile ilişkimizle ilgili... Ya da *olmayan* ilişkimizle ilgili detaylara hâkim.”

“Hâlâ anlamıyorum, Lidia.”

Oflayarak yataktan kalktı ve odada dolaşmaya başladı. Eşofmanının arkasındaki ıslaklığın farkında mıydı?

“Düne kadar senden nefret ettiğimi ifade ediyordum ve bugün beni seninle yakaladı.”

“Evet, dilim içine girmek üzereydi ve bundan gayet memnundum.”

Lidia’nın ağzı bir karış açık kalınca konuşmayı sürdürdüm. “Kardeşine aramızdaki şeyin çok hızlı geliştiğini anlatabilirsin.”

“Zaten öyle oldu,” dedi minik bir isyan havasıyla.

“Aksini iddia etmedim, Lidia.”

“Çok hızlı gelişti yani,” dedi çekinerek.

“Ne?”

“Aramızdaki şey çok hızlı gelişti. Tamam, birbirimizden etkilendiğimiz ortada ama birbirimizin üzerine hemen atlamamız ne kadar doğru?”

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. “Sabah aletimle tanışmak isteyen kadın nereye gitti söyler misin?”

Lidia odada dolaşmayı sürdürerek, “Dün zor şeyler yaşadım,” dedi. “Kafamın için karmakarışık. Sana dokunmak istedim, bu doğru. Seni keşfetmek istedim. Hâlâ istiyorum ama bu yine de hızlı gittiğimiz gerçeğini değiştirmiyor.”

Öfkeli bir kahkaha attım. Benimle kafa buluyor olmalıydı. “Soyadımı taşıyorsun Lidia!”

“Evet ama bu benim seçimim değildi.”

Sözleri içimdeki bir şeylerin incinmesine sebep oldu. Lidia, bir mayına basmış gibi yürümeyi kesip yüzüme baktı. Yanlış bir hamle yaptığını daha yeni fark ediyor olmalıydı.

Yataktan kalkıp ona doğru yürüdüğümde geriye doğru bir adım attı.

“Öyle söylemek...” demişti ki, bir adım daha atarak sırtının duvarla bütünleşmesini sağladım ve susmasına sebep oldum. “Tam olarak öyle söylemek istedim,” dedim. İri gözlerinde tedirginlik vardı.

“Alessandro... Demek istediğim...”

İncecik boynunu kavrayıp baş parmağımla çenesini yukarı doğru kaldırdım. “Erdemli bir adam değilim, Lidia. Söylediklerin de umurumda değil. Geçmişini değiştiremem ama zaten bunu istemiyorum. Seni becerdiğimde, ki bu çok yakında gerçekleşecek, birlikte yeni gerçekler yazacağız. Beni anladın mı?”

Başını hafifçe salladı. “Evet.”

Onu serbest bıraktığım sırada, “Şimdi git misafirlerinle ilgilen,” dedim.

“Sen ne yapacaksın?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Anlamadım?”

“Ne yapacağını sordum.”

Bu ilginçti. Yani, bana hesap sorması. “Dışarı çıkıp birkaç işi halledeceğim,” dedim onu seyrederek.

“Peki, akşam görüşürüz o halde.”

Başımı salladım ağır ağır. “Gece geç geleceğim, beni bekleme.” Yanından geçerek kapıyı açtım. “Ama eve geldiğimde seni yatağında bulmak istiyorum.”

Lidia cevap vermeyince, “Çıkmadan üzerini değiştir,” dedim. “Eşofmanın ıslanmış.” Omzumun üzerinden ona bakaran iğneleyici bir ses tonuyla, “Ah, bak bu senin seçimin,” deyip odadan çıkarak onu arkamda, kendisiyle baş başa bıraktım.

Notte’ye girdiğimde kasvetli ışıklar çevremi sarmıştı. Buranın her zaman kendine özgü bir havası olmuştu. Kokusu bile başkaydı. Bahsettiğim şey ter, alkol ya da beden sıvılarının ko-

kusu değildi. Burası, günahın ta kendisi gibi kokuyordu.

Locaları geçip merdivenlerden çıkarak Salvatore'nin odasına girdim. İçeride beni beklediğim bir manzara karşılamıştı. Bir dejavu hissiyle çalkalandım. Burada en son kan döktüğümde parmaklarımda Lidia'nın kokusu vardı. Şimdi de muhtemelen kan dökülecekti ve yine Lidia'nın kokusunu taşıyordum. İronikti. Bunu sevmiştim. Lidia'ya dokunmak ölümleri de beraberinde getiriyor gibiydi. Ah, buna bayılmışım.

Masanın arkasındaki koltuğa geçtiğimde içeride yalnızca İgnazio ve ben vardık. “Saklanmaktan vaz mı geçtin Marchetti?” diye sordum.

Evden ayrılmadan hemen önce Salvatore, İgnazio'nun beni burada beklediği bilgisini aldığını söylemişti. Aslında başka planlarım vardı ama şu an İgnazio öncelikliydi.

“Saklanmadım,” dedi yaşlı yüzünü benimkine çevirerek. Bir kolu masanın üzerindeydi, parmak uçlarında bir mermi tutuyordu. “Yalnızca düşünmeye ihtiyacım vardı.”

Öne doğru hafifçe eğilerek dirseklerimi masaya yasladım. “Yalnızca meraktan soruyorum, kızını ve karını savaş meydanında bırakmak nasıl bir his?”

Bundan hiç rahatsız olmadığını vurgulayarak, “Bazen zor kararlar alırsın,” dedi.

“Buraya neden geldiğini anlatacak mısın?” Arkama yaslanarak koltuğun ince kolçaklarını sıktım.

Sinirliydim. Öfke kanımı kaynatıyordu. Nasıl bir adam, ailesini güç uğruna riske atardı ki?

“Kısa tutacağım. Bana Palermo'yu ver Alessandro.”

“Burada sevkیاتlarını gerekleştirmen için sana verdiğim bilet yetmiyor mu?”

“Babanla böyle anlaşmadık,” dedi kaşlarını çatarak. “Palermo benim olacaktı. Lidia’yı sana bu yüzden verdim.”

Öfkeyle soluyarak, “Ben babam değilim,” dedim. “Ve sana hiçbir zaman Palermo’yu vadetmedim.”

“Seni son kez uyarıyorum, Alessandro. Ya Palermo’yu bana verirsin ya da Rusların seni ortadan kaldırmasına izin veririm.”

Bir süre yüzünü inceledim. Alnında biriken ter damlacıklarını, tedirginliğini, üzerinden dalga dalga yayılan maskeli endişesini hayretle inceledim. Neydi onu bu denli panikleten? Salvatore bu meseleyi derinden inceliyordu ama tek bulabildiği koca bir hiti. İgnazio’nun Ruslarla olan bağlantısının temelini anlayamadığımız gibi aralarındaki anlaşmanın nereye varacağını da bilemiyorduk.

“Onlara ne vadettin, Marchetti?” diye sorduğumda, odadaki gerilim artmıştı. “Diğer kızını mı?”

İgnazio’nun göz kapağı seğirince şaşırmadan edemedim. Demek Bratva,⁶ bir kadın uğruna bana savaş açıyordu öyle mi? Ah, o kadar basit olamazdı.

“Başka bir şey var...” dedim. “Laura yalnızca bir eklenti. Onlara Sicilya’yı mı vadettin İgnazio? Babamdan gizli gizli planladığın şey bu muydu? Catania zaten sende. Sonra Palermo’yu kontrolün altına alıp Rusların Sicilya’da rahatça cirit atmasını sağlayacaktın. Bu esnada benim de hiçbir şeyden haberim olmayacaktı, öyle mi? nnde sonunda her şeyi zecektim. O zaman ne yapacaktın?” Düşünceli bir şekilde çene-
mi kaşdım.

6- Bratva, Rus mafyasını tanımlamak için kullanılan argo bir terimdir.

“Rusları üzerime salıp beni ortadan kaldıracak ve yerime geçecektin. Lidia’nın benimle yaptığı evlilik sayesinde bu kol-tuğun sana geçmesini garantilemiş oldun.”

İgnazio birden ayağa kalktı. Hiç cevap vermemiş olması tezimi doğrular gibiydi. Tüm bu saçmalıklar yalnızca güç için miydi? Eğer tek derdi buysa siktirip gidebilirdi.

“Seni şu an öldürebilirim,” dedim. “İçeri girerken üzerini aradıklarını ve kol saatini bile aldıklarını biliyorum. Seni öldürmemem için bana tek bir geçerli sebep söyle.”

“Ben her zaman kazanırım. Dünkü çocuktan korkacak değilim. Beni öldürürsen tüm aileyi karşına alırsın.”

“Bırak da bu benim sorunum olsun.” Ayağa kalkarak masanın çevresinden dolaştım. Tam karşısına geldiğimde başımı eğdim. Tıknaz bir herifti, onunla göz teması kurmak için biraz kısalmam gerekirdi.

Dişlerini sıkarak gülümsedi. Dengesiz bir gülümseme idi. “Beni öldüremezsin. Lidia’nın hayatı bana bağlı.”

Bir şaşkınlık daha atlatırken ifadesiz yüzümü korudum. “Lidia’nın hayatını önemsediğimi sana düşündüren nedir?” diye sorup blöf yaparken, bu yalan ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

“Ona nasıl baktığını gördüm.” Başını dikleştirdi. “Babanın Chiara’ya baktığı gibi.”

Bunu söylerken sanki üstü kapalı bir eşyanın örtüsünü yanlışlıkla açmış gibiydi. Tozları savuşturamıyor gibiydi bakışları.

İgnazio, daha fazla beklemeden odadan çıktı. Geride bir sürü bilinmezlik bırakmıştı. Hızla kendimi toplayıp Salvatore’yi arayarak güvenlik seviyesini en üst seviyeye çıkarmasını

istedim. Notte'den ayrılırken annemi aradım. Hâlâ tatilden dönmemesi zaten tuhaftı. Bir şeyleri atlıyor olmalıydım.

Annem birkaç saniye sonra aramayı cevapladığında direkt konuya girdim. "İgnazio ile geçmişte bir şey yaşadın mı?"

"Neler söylüyorsun Alessandro?" dedi öfkeyle.

"Sana bir soru sordum. Cevabı evet ya da hayır olan bir soru."

"Bunu nereden çıkardın? Yeni evcil hayvanının hiçbir akrabasıyla ilgilenmiyorum."

Kan beynime sıçramış gibiydi. Herkesin Lidia'ya değersiz biri gibi davranması beni öfkeden deliye döndürüyordu. "Lidia benim karım!"

"Ah, bu umurumda bile değil tatlım. Evlilikler bozulur. O küçük kız sana uygun değil."

Annem, evliliğim konusunda hiçbir zaman yorum yapmamıştı. Sadece hoşnutsuz olduğunu dile getirmiş ve evlilik gerçekleştikten hemen sonra tatile çıkmıştı. Evliliğime katlanamadığını ifade etme biçimi tartışılırdı.

"Anne, sana bir soru sordum! İgnazio ile bir geçmişin var mı?"

"O..." Bir süre tereddüt etti. "Antonia'nın şoförüydü. Kısa bir süre bana arkadaşlık etti yalnızca o kadar."

Devam etmesine gerek bile yoktu. İgnazio'nun bitmek tükenmek nedir bilmeyen öfkesi illa bir hedefe yönelikti. Ben, onun kaybettiği şeyin nişanesiydim.

"Hemen eve dön," deyip telefonu kapattım.

AteŖe Dokunmak

Notte'nin önünde dikilirken fark ettim ki hayatımda ilk kez bir çıkmazdaydım.

*Hissettiğın karmaşıa, dışarıdan bakıldığında
rodosa yakalanmış bir denizin çarşafa dönüşmesini
anımsatabilir. Sen sıkı düğümlerle çevrilisin diye
herkes bunu anlamak zorunda değil.*

On Dördüncü Bölüm

Lidia

Geniş salonda, bir kanepeye yerleşmiştik. Tek destekçim olan Eva'ya yardım çılgılığı tüten bakışlarımı gönderdim ama o bu durumdan gayet memnun gibiydi. Laura'ya, az önce olanları mantıklı bir zemine oturtarak anlatmam mümkün değildi.

“Sen evden gittiğinde ödüm koptu!” diye bağırdı Laura. Sonra birden ses tonunu düşürdü. “Öleceksin sandım. Yaşlı herifin teki seni öldürecek sandım. Bunca zaman tek yaptığın düzüşmekmiş!”

Şaşkınlıkla gözlerim yuvalarında fırlayacak gibi irileşti. “Saçmalıyorsun! Düzüştüğüm falan yok!”

“Hâlâ ön sevişme aşamasında olduğunuza inanmamı bekleyemezsin,” diye araya girdi Eva. Yüzünde hakarete uğramış gibi bir ifade vardı.

“Konumuz bu değil,” diyerek araya girdi Laura. “Ona âşık mısın Lidia?”

“Saçmalama!” diye bağırdım. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken bakışlarım salonda dolaştı. “Biz sadece iyi anlaşıyoruz o kadar. Beni anlamak zorundasın Laura. Karmaşık görüldüğünün farkındayım...”

“Karmaşık falan görünmüyor! Düpedüz canavara tutulmuşsun!”

Eva bıkkınlıkla iç çekti. “İkisi de genç. Alessandro son derece yakışıklı ve Lidia da nefes kesici. İkisini birbirine mecbur bırakıp hiçbir şey olmamasını bekleyemezsin Laura. Neyse ki Lidia’nın keyfi yerinde. Bundan daha iyisini hayal edemedik.”

Laura duyduklarına hak vermeye çalışıyor ama bunda pek de başarılı olamıyordu sanki. “O adam insanları öldürüyor,” dedi fısıldayarak. Dehşete kapılmış gibiydi.

Aklıma yaşananlar geldi. Alessandro ile beraber gerçekleştirdiğimiz o eylemler ve benim ilk kontrolden çıktığım an...

Eva parmaklarını şıklattı. “Tatlım, baban o adama çalışıyor. Artık kendine mi gelsen? Disney filminde değiliz Laura, burası Cosa Nostra. Biraz gerçekçi olur musun?”

Hislerimin karamsarlığını savuşturarak, “Ondan hoşlanıyorum,” dedim dürüstçe. Bu sefer bakışlarımı kaçırmıyordum. “Hızlı oldu. Onu pek tanımadığımı biliyorum ama onun yanındayken hissettiğim şeyler... hoşuma gidiyor. Evet, yakınlaştık.” Biraz kızarmış olabilirdim. “Ama daha fazlası olmadı. Biz... deniyoruz. Bize bir şans veriyoruz.”

“Yani bu gerçek bir evliliğe mi dönüştü?” diye sordu Laura. Kocaman gözleri hem merak hem tedirginlik doluydu.

“Evet, sanırım öyle.”

Başını sallayarak arkasına yaslanan Laura, “Yine de ona âşık olmamaya çalış,” dedi.

İstemsizce gülümsedim. “Laura...”

Eva, alkış yaparak ayağa kalktı. “Söyle bakalım, çok büyük mü?”

Başımı yana eğerek, “Ne büyük mü?” dedim.

Eva gözlerini devirdi. “İçine almayı planladığın zevk çubuğu Lidia! Ne olacak? Alessandro’nun aleti...” demişti ki, hızla ayağa kalkarak ağzını kapattım. “Sen ne saçmalıyorsun?”

Elimin altında esir kalan dudaklardan homurtular yükseldi.

“O senin de Capo dei Capi’n!” dedim. “Onun hakkında böyle şeyler söyleyemezsin.”

Eva başını iki yana sallayarak tutuşumdan kurtuldu. “Niye? Aleti de mi silah tutuyor?”

Laura buraya geldiğinden beri ilk kez güldü. “Şu konuyu kapatın. Alessandro’nun yüzüne bakarken silah tutan bir alet düşünmek istemiyorum.”

Ben de gülmeye başlamıştım. Eva da bu şen havaya karıştığında üçümüz birbirimize uzun uzun baktık. Laura ayağa kalkarak bize katıldı ve üçümüz birbirimize sarıldık. Uzun zamandır ilk kez bu kadar normaldik.

Birbirimizden uzaklaşırken, evin yardımcılarından biri yavaşça salona süzüldü. “Bayan Capello, yemek hazır. Siz ve misafirleriniz nerede yemek istersiniz?”

Bana bu isimle hitap edilmesini ilk kez yadırgamadığımı fark ettim. Evlendiğimizden beri, Alessandro kayıplara karışsa

da herkes bana onun karısı olduğumu net bir şekilde hatırlatıyordu ama onu soyadı üzerimde hep eğreti kalıyordu sanki. Şimdi ise bu durum değişmiş gibiydi; sebebi neydi?

“Yemek odasına geçelim,” dedim. Dönüp Laura ve Eva’ya baktım. “Size de uygun mu?”

İkisinden de onaylayan sesler çıktığında birlikte yemek odasına geçtik. Şakalaşmalarımız yemek boyunca devam etti. Yemekten sonra tatlılarımızı bahçede yedik. Gece çöktüğünde odalarımıza çekilirken hâlâ çok keyifliydik.

Beni uykumdan uyandıran ne bilmiyordum. Kalbimin ritmi değişmiş, tenim ısınmıştı. Gözlerimi açtığımda loş karanlığa alışmam biraz uzun sürdü. Çok geçmeden Alessandro’nun pencerenin yanındaki koltukta oturup beni izlediğini fark ettim. Yüzünde yorgun bir ifade vardı. Gömleğinin düğmeleri açıktı ve çıplak göğsü gözler önüne seriliyordu. Karnından kasıklarına dek uzanan hafif tüy çizgisi, beni oraya bakmaya zorluyordu.

“Seni yatağında görmek, bende bir bağımlılığa dönüştü, Lidia.”

Derinden gelen sesi tüm bedenimin ürpermesine sebep olmuştu. Kalkıp oturdum. Örtülerin altında sıcakladığım için üzerimi tamamen açtım. Alessandro ile biraz daha bakiştık.

“İşlerini... hallettin mi?” diye sormadan edemedim.

“Halletmiş sayılmam.”

Başımı salladım. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Ayağa kalkarak yanıma geldi. Elini uzatıp çenemi nazikçe

kavradı. Baş parmağı dudaklarıma ulaştığında, parmağına minik bir öpücük bıraktım. Bu onu gülümsetmişti.

“Benim için yapabileceğin bir şey var,” dedi.

“Nedir?”

“Ayağa kalk.”

Sorgulamadım. Ayağa kalktığımda üzerimdeki siyah geceliğin eteklerini kavradı. Bakışları izin ister gibi yüzümü arşınladı. Onaylayarak başımı salladım. Alessandro geceliğimi çıkarıp yere attığında karşısında yalnızca külotumla kalmıştım. Göğüslerimi kapama isteğim her saniye artıyordu ama cesur olmak istedim. Kendimi saklamadım.

Alessandro, iri elini uzatıp göğsümü okşadığında titrek bir nefes dudaklarımdan firar etti.

“O kadar güzelsin ki,” derken göğüs ucumun etrafında işaret parmağıyla daireler çizdi. “Sana bakarken canım acıyor.”

Koluna tutunarak ona biraz daha yaklaştım. Tenine dokunmak için gömleğini omuzlarından sıyırdım. Geniş göğsünü dokunuşlarımla keşfederken adeta büyülenmiş gibiydim. Ona dokunmak çok güzeldi. Tene, sıcak yaz gününde kumsalda uzanmak gibi hissettiriyordu.

Alessandro birden eğilip dudaklarıma sokulduğunda öpüşüne karşılık vermemek gibi bir seçenek yoktu. Hızla ona uyum sağladım. Dudakları baskın bir şekilde benimkileri talan ederken ellerimi saçlarının arasına götürüp hafifçe asıldım. Alessandro inleyerek ellerini kalçama indirdi ve sahiplenici bir şekilde kalçamı sıktı. Bu his öyle güzeldi ki gücünü her yerimde hissetmek istedim.

Ellerinden biri yönünü değiştirip önce karnıma, oradan da aşağıya yönelerek bacaklarımın arasına ulaştı. Külotum hâlâ üzerimdeyken, ısrarcı eli içeriye uzandı. Parmakları ıslaklığım ile karşılaştığında, “Lidia...” dedi ihtiyaçla. “Beni delirtiyorsun.”

Bir parmağı usulca içeri kaydırdığında öpüşmemiz benim inlememle bir kez daha bölündü. Her darbeye tüm bedenim titriyordu. “Lütfen...” diye mırıldanırken buldum kendimi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu arzuyla gölgelenmiş bir ses tonuyla.

“Alessandro...” diyebildim yalnızca.

Parmağını içimden çıkarıp kısacık bir an benden uzaklaşarak külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırdı. Kumaş parçası yeri boylarken Alessandro birden önümde diz çöktü. Bakışları teslimiyet doluydu. Rengi birbirinden farklı olan gözleri ilk kez birbirinin aynı bakıyordu.

“Yalnızca senin önünde diz çökeceğim, mia cara ve bu ziyafet çekmek için olacak.”

Dili bacaklarımın arasına ulaştığında elleriyle kalçamı kavramıştı. Başım geriye doğru düşerken omuzlarına tutundum. Hissettiğim zevk öylesine yoğundu ki başım dönüyordu.

Dili klitorisimin üzerinde dans ediyordu. Birden küçük tepciği dudaklarının arasına alarak emdi ve emerken dilini sürtmeye devam etti. Çıldırıcı bir histi. Saniyeler içinde zirveye ulaştığımda çığlık attığımı güçlükle fark ettim.

Alessandro birden ayağa kalktı. Nazik değildi. Hareketleri zarif ama netti. Üzerindeki kıyafetlerden bir çırpıda kurtularak üzerime doğru yürüdü. Bacaklarımın arkası yatağa temas

ettikten hemen sonra yatağa devrildim. Alessandro ise üzerimdeki yerini almış ve bacaklarımın arasına yerleşmişti.

Dudakları yeniden benimkilere mühürlendiklerinde iri eliyle bir bacağıma kavradı. Ellerim bedeninde dolaşıyordu. Ona dokunmaya doyamıyordum. Alessandro'nun dudakları rotasını değiştirerek önce boynuma, oradan da göğüslerime ulaştı. Göğüslerime adeta tapınırken çığlıklarım odada yankılandı. Her bir öpücük, her bir darbesi beni onun için daha fazla hırlıyordu.

Yeniden yüz yüze geldiğimizde, “Seni çok istiyorum,” dedi nefes nefese. “Nazik olmak istiyorum. Sana zaman vermek istiyorum ama beceremiyorum Lidia.”

Bacaklarımın arasındaki sertliği ağırlığınca varlığını hissettiriyordu. Kendimi ona doğru sürtünce Alessandro inledi. İnlemesine bayılıyordum.

Ensesinden tutarak onu kendime doğru çektim ve kulağının dibinde fısıldayarak konuştun. “Alessandro...” Sırt kasları, ismini söylediğim anda dalgalanmıştı. “Seni çok istiyorum.”

Tekrar gözlerine baktığımda orada gördüğüm tek şey saf, katıksız şehvetti.

Yavaşça içime girdi. Bizim dışımızdaki her şey yok oldu. Alessandro'nun her bir santimini hissediyordum. Bedenimin ona uyum sağlamak için verdiği savaştan sızısı bile lezzetliydi. Tamamen içime girdiğinde hissettiğim doluluk karşısında afalladım. Boğucu bir histi. Tüm bedenime küçük iğneler batıyor gibiydi. Beni hem sersemletiyor hem de derin bir uykudan uyandırıyordu.

“Lidia...” diye fısıldadı Alessandro. “Lütfen nefes al.”

Söylediğini yapabilmem birkaç saniye sürdü. Sanki yeniden doğmuştum ve bu benim ilk nefesimdi.

Alessandro, aktığını bile fark etmediğim bir damla gözyaşımı sildi. Yanağımı okşadı. Hareket etmiyor, öylece duruyordu. İçimi bütünüyle dolduruyordu.

“İyi misin?” diye sordu sakince ama kalbinin atış seslerini duyabiliyordum; sakın olması mümkün değildi.

“İyiyim,” dediğimde Alessandro titreyerek yanağımı öptü.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

“Ben...” dedi hafif telaşla. “Bana biraz zaman ver.”

Başımı salladım. Hafifçe içimden çıktığında tam itiraz edecekken yeniden içime girdi. Bu sefer nefes almayı akıl edemediğim gibi zevkle inlemiştim.

“Tutun bana, mia cara.”

Kollarımla Alessandro’yu sıkıca sardım. İçimden çıkıp tekrar içime girdiğinde ikimiz de aynı anda inledik.

Alessandro’nun nefesi tekliyordu. Maraton koşmuş gibiydi. İnleyişleri benimkilere karışıyordu.

Biraz daha hızlanıp sabit bir ritim yakaladığında sanki içim daha da esnemiş ve sonunda onun büyüklüğüne uyum sağlamayı başarmıştı.

Alessandro’ya sarılan kollarım güçsüzleşip yatağa düştüklerinde biraz doğrulup açığı değiştirdi ve tam da dilden dile dolanan G noktasının varlığına inandığım bir an yaşadım. Her girişini çığlık atarak karşıladım. Birden elleri, yatağa düşen ellerime uzandı. Parmakları, parmaklarımın arasındaki boşlukla-

rı doldurdu. Bu yalnızca el ele tutuşmak değildi. Hem üzerimde hâkimiyet kuruyor hem de benimle bütünleşiyor gibiydi.

“Gözlerini aç,” dediğinde, gözlerimi kapattığımı ancak fark edebilmişim. Hızla dediğini yaptım.

“Nasıl da uyumlu olduğumuza bak,” dedi. Teni ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Karın kasları gerilmişti. İçime her girdiğinde tüm bedeninden dalga dalga yayılan ihtiras beni esareti haline getiriyordu.

“Alessandro...” derken gözlerim geriye doğru kaydı. İçimde gidip geldiği her an bu dünyadan uzaklaşıyor gibiydim.

“Bana bak, Lidia.”

Gözlerim yeniden onunkilerle buluştuğunda neden ısrarcı olduğunu anladım. Beni mahvedişini görmek istiyordu. Onu mahvedişimi, gözlerinde görünce anladım.

“Benim için gel, mia cara...”

Emriyle beraber omurgamda biriken zevk, bedenimi dalga dalga ele geçirdi. Kasılmalarım şiddetlendi ve o uçurumdan çığlıklar atarak düştüm. Alessandro, çok beklemeden bana katıldı. İnleyişleri dört duvara çarpıyor ve bana ulaşıyordu. Sıcak menisi içime akarken orgazmımın son kalıntılarına karıştı.

Nefeslerimiz düzene girdiğinde, Alessandro yanımdan kalkıp banyoya giderek bir havluyla geri döndü. Beni nazikçe temizledi. Hiç konuşmadık. Sanki sessiz bir iletişim içindeydik. Örtülerin altına girip birbirimize sarıldık ve bütün gece birbirimizi keşfetmeye devam ettik.

Bazı savaşların bir kazananı olmaz.

On Beşinci Bölüm

Alessandro

Odaklanmam gerekiyordu. Ruslarla savaşta sayılırdık. İgnazio her an her şeyi riske atabilirdi ve annemle aralarında geçmişte ne yaşandığını öğrenmem gerekiyordu. Cosa Nostra, dikkat dağınıklığını affetmezdi. Babamdan kalan bu kanlı mirasa daha iyi sahip çıkmam ve koltuğumu sağlamlaştırmam gerekiyordu ama ben burada oturmuş Lidia'nın ıslak ve daracık amcığını düşünüyordum. Kremayı andıran tenini, ateş saçan dudaklarını, aralarında kaybolmayı arzuladığım göğüslerini ve o efsanevi kıcını. Sert bir aletle masanın arkasındaki koltuğumda otururken düşünmemem gereken şeylerdi bunlar. Bir oda dolusu adam ağzımdan çıkacak tek bir sözü beklerken benim aklım o dipsiz çukurdaydı; Lidia'nın içinde.

Fena çuvallamıştım.

Yalnızca seks diye düşünmem gerekirdi ama yalnızca seks olmaktan çok uzaktı.

“Ve doğruca avcumuza düşecekler,” dedi Salvatore.

Başımı sallayarak onayladım. “Evet.”

Salvatore, bıkkınlığını gizleme nezaketi göstermedi, hayır. Devasa Soldato ordumuzun önde gelenleriyle gerçekleştirdiğimiz savaş brifingleri içeren bu beyin açıcı toplantıyı sonlandırarak masanın önündeki koltuklardan birine yerleşti. Eliyle kaşlarını üzerini ovalayarak sıkıntıyla iç çekti.

“Notte’de işler yolunda gitmiyor,” dedi birdenbire. “Kadın ticareti yapan bir çete olduğunu duydum, fazlası yok. Palermo’da kayıp vakalarında da artış gözlemledim ve hepsi kadın.”

Sabahtan beri ilk kez ilgimi çeken bir şey söylediği için tüm dikkatimi ona yönlendirdim. “Benim şehrimde ve benim mekânımda...”

“Evet,” dedi başını sallayarak. Sonra buz gibi bakışlarını yüzüme çevirdi. “Ve sen bunu benden önce fark etmedin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ne söylemek istiyorsun, Tore?”

“İyi bir eş ol, Alessandro. Lidia bunu hak ediyor ama sorumluluklarını da unutma. Hepimizin kaderi sana bağılıyken olmaz.”

Salvatore haklıydı ve bunu kabul etmek bile can sıkıcıydı. Lidia tek bir gecede beni darmadağın etmişti.

Tek bir gece mi?

Kendini kandırma Alessandro.

Onu gördüğüm ilk anda zaten büyüüne kapılmıştım. Ondan bu yüzden kaçmıştım ve bir hata yapıp geri döndüğümde de

bir daha gitmemek üzere çıpamı⁷ hemen yanına bırakmıştım.

Koltukta geriye yaslanarak düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım ama olmadı. Aklım karmakarışıkta ve beynimin tam olarak neler üzerinde mesai harcadığını kestiremiyordum.

“Biliyorum,” dedim yalnızca. Başımı salladım. “Biraz dağıldım ama toparlayacağım.”

Salvatore öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine yasladı. “Ona âşık mısın?”

Oturuşumu dikleştirdim. Tüylerim diken diken olmuştu. Aşka inanmayan bir adam değildim ama böyle zafiyetlerim olduğunu da sanmıyordum. Lidia’yı ne kadardır tanıyordum ki? Bu evlilik gerekliydi ve en makul aday oydu. Onu diğerlerinden ayıran tek şey konumuydu.

Ya öyle olmasaydı?

Onu tanıyamazdım.

Onu tam olarak tanıdığım da söylenemezdi.

“Hayır,” dedim sert bir ses tonuyla. “Ona âşık değilim ama o benim karım.”

Salvatore ayağa kalkarak ceketinin düğmelerini ilikledi. “Eğer inkâr edersen bu sarsıntı devam edecek Alessandro. Seninle oturup kız muhabbetleri yapmak hoşuma gitmiyor ama her ne yapıyorsan, kozadan çıkan bir kelebek misin artık her neysen işini bir an önce bitir, gelişimini tamamla ve eskisi gibi ol.”

“Karşında kim olduğunu unutmazsan sevinirim,” dedim cü-

7 Çıpa: Çapa, demir.

retine karşılık.

Salvatore ile beraber büyümüştük. Benim için kardeşten farksızdı ama her zaman birbirimize karşı saygılıydık. Şu an biraz ileri gittiği ortadaydı.

“İnan bana unutmadım ve bugünleri gördüğüm için mutluyum ama savaştayız.”

Elimi havaya kaldırarak, “Tamam,” dedim. “Ne demek istediğini anladım. Benimle kız sohbeti yapmayı bırak ve iş konuşmaya devam et.”

Salvatore omuzlarını düşürerek, “İgnazio’nun izini kaybettik,” dedi. “Az önceki toplantıda da söylediğim gibi. Ama onu saklandığı delikten çıkaracak bir plan yapmış olabilirim.”

Bu önemli detayı kaçırarak kadar uçmuş muydu beynim? Salvatore haklıydı. Silkinip kendime gelmem gerekiyordu. “Nedir?”

“Pakhan⁸ ile görüşeceğiz.”

“Kabul edeceğini sana düşündüren nedir?”

Salvatore kurnazca gülümsedi. “Bir zaafı var ve o zaaf şu an senin çatın altında.”

Tüm tezlerim bir kez daha doğrulanınca keyifle gülümseyerek arkama yaslandım. “Laura.”

Eve girdiğimde salondan kadın kıkırtıları geliyordu. Sesi takip ederek salonun giriş kapısına yöneldiğimde her şeye rağmen içimin rahat olduğunu fark ettim. Değer verdiğim herkes güvendediydi.

8- Pakhan: Rus mafya lideri.

Salvatore, Pakhan ile bir görüşme ayarlamak için kolları sıvamıştı. Nasıl gerçekleştireceğini bilmiyordum çünkü gizli tutmayı tercih etmişti. Salvatore her zaman böyleydi, onun bambaşka bir dünyası vardı ve o dünyaya kimseyi almıyordu. Kendi çözüm yöntemleri ve onun deyimiyle *kendi kanalları* vardı. Bu gece için tüm ayarlamalar yapılmıştı. Geriye tek bir şey kalıyordu.

Salona girdiğimde Lidia, Eva, Laura ve Alessia'nın kıkırtıları kesilince kendime biraz da olsa kızmıştım. Onların neşelerine limon sıkın bir baba gibiydim ama şu saçmalıklardan kurtulana kadar ciddiyete bürünmek en iyisiydi.

“Hanımlar, neşenizin yerinde olmasına sevindim.”

Lidia'nın ısılt ısılt gözleri benimkilere çevrildiğinde içimde canlanan bir şeyler oldu. Ölü olduğunu bile fark etmediğim şeylerdi.

Odaklan, Alessandro.

Boğazımı temizleyerek, “Seninle konuşabilir miyiz Laura?” diye sordum.

Laura ayağa kalkarak, “Tabii,” dedi.

Lidia, soru işareti dolu bir ses tonuyla, “Alessandro?” dedi.

Adımı söyleyiş şekli... Hay sikeyim!

“Bir sorun yok, Lidia.”

Salondan çıktığımda Laura da peşimden geliyordu. Üst kattaki çalışma odamı kullanmak istemedim; orası özeldi. Laura'yı bu kattaki toplantı odasına götürmüştüm. İçeri girdiğimizde büyük masanın çevresinden dolaşarak pencereye yaklaştım. Kalçamı mermere dayayarak kollarımı önümde bir-

leştirdim. Laura hâlâ odanın girişinde bekliyordu.

“Otur lütfen,” dedim.

“Böyle iyiyim.”

Hemen konuya girmek en doğrusuydu. “Andrei Vlasenko hakkında ne biliyorsun, Laura?”

Pakhan’ın adını duyan Laura’nın yüzü bembeyaz oldu. Sebebi korku muydu yoksa bir sırrı mı ifşa etmiştik bilmiyordum ama her ne oluyorsa Laura buna hazırlıksız yakalanmıştı.

“Eğer bana karşı dürüst olursan seni ve kardeşini koruyabilirim,” dedim.

Laura, büyük masanın çevresindeki sandalyelerden birine oturdu. Sanırım güçten düşmüştü.

“Babamla mı ilgili?” diye sordu pürüzlü bir sesle. Gözleri kocaman olmuştu.

“Baban hakkında ne biliyorsun?”

“Bay Capello... Size anlatacağım hiçbir şey bu savaşta işinize yaramayacaktır.”

“Resmi konuşmana gerek yok, Laura. Ve anlatacağın şeyin değerine bırak da ben karar vereyim.”

Başını salladı. Titreyen ellerini birbirine kenetledi. Bir bacağı sallayıp duruyordu. Onu yiyip bitiren neydi bilmek istiyordum.

“Andrei bana saplantılı,” dedi birdenbire.

“Bu ne demek?”

Laura başını eğdi. “Andrei, baban ölmeden önce evimize

geldi.”

İşte bu ilgimi çekmişti. “Neden?”

“Babam kendisi için bir müttefik arıyordu. Babanı devirmek için bir yardıma ihtiyacı vardı. Babam Ruslarla bir anlaşma yaptı. Sicilya’ya girmelerine ve limanı kullanmalarına izin verecekti. Karşılığında da Capo dei Capi’nin yerine geçecekti.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Ve?”

“Andrei beni gördü.”

Hâlâ anlayamıyordum. İgnazio’nun bu anlaşmayı yapması ilginç değildi ama sonu nereye varacaktı ki? “Laura, bu konuşmaya nasıl tanık oldun? Pakhan seni nerede gördü ve Lidia tüm bunlardan haberdar mı?”

Hızla başını iki yana salladı. “Lidia’nın hiçbir şeyden haberi yok. O gece hastaydı ve odamızda dinleniyordu. Onu odada bırakıp Eva’dan yardım istemek için aşağı inmiştim ve babamın çalışma odasının kapısının aralık olduğunu fark ettim. Kendime engel olamayarak oraya yöneldim ve onları dinledim. Sonra birden kapı açıldı ve Andrei ile karşılaştım.” Güçlükle yutkunan Laura biraz soluklandıktan sonra devam etti. “Andrei çok uzun süre sessiz kaldı ve sonra babama dönüp anlaşmaya beni de eklemese ona asla yardım etmeyeceğini söyledi ve bana dokunan olursa babamı yok edeceğini ifade etti.”

“Lütfen atladığım bir şey varsa beni düzelt, Laura, saplantı bunun neresinde?”

Laura ayağa kalkarak odada volta atmaya başladı. “Bir gece telefonuma tanımadığım bir numaradan mesaj geldi. Bir fotoğraf. Açtığımda bir yatak odasında, yatak başlığının hemen yukarısında bir tablo asılı olduğunu gördüm.” Yürümeyi ke-

sip korku dolu bakışlarını yüzüme çevirdi. “Tabloda bana çok benzeyen bir kadın vardı. Fotoğrafın altında da şöyle bir mesaj yazıyordu: *Yıllardır rüyalarımıydın, nihayet gerçek olduğumu öğrendim. Artık benimsin.*”

Taşlar birer birer yerine otururken olayın saçmalığı karşısında nasıl tepki vereceğimi bilememiştim. Rusların Pakhan’ı hayali aşkını bulduğu için savaş çıkarıyordu. Takdir ediyordum aslında. Konu Lidia olsaydı ben de aynısını yapardım.

“Peki babanı durduran ne oldu?”

Laura bu sefer korkuyla hareket etmek yerine yürümeyi kes- ti. Sol kolunu ovuştururken, “Andrei beni el sürülmemiş bir şekilde istiyordu. Aksi takdirde babamı yok edecekti.”

Ah.

Ah.

Laura baş kaldırmış.

Ne amatör bir zafer...

“Biriyle birlikte oldun ve babanın seni Andrei’ye satma ihtimalini yok ettin. Bu yüzden baban başka yollar aramayı sürdürdü.” Pencerenin önünden ayrıldım. Laura’ya doğru birkaç adım attım. “Yine de denklemde oturmayan bir şey var, Laura.”

Laura başını sallayarak, “Babam bir gün Andrei’yi aradı. Yine gizlice onu dinledim. Sen ve Lidia yeni evlenmiştiniz. Babam telefonda, Capo dei Capi olmadan beni ona vermeyeceğini ifade etti. Böylece Andrei el sürülmemiş olduğumu o ana dek bilmeyecekti. O an geldiğinde ise babam çoktan tahtına yerleşmiş olacaktı. Andrei de kabul etti ve ilk kez sana karşı

harekete geçtiler.”

Başımı salladım. “Bağış gecesi.”

“Evet,” dedi Laura. “Ama bilmiyordum. Sadece olduktan çok sonra öğrendim. Yoksa Lidia ve Eva’yı böyle bir tehlikeye atmazdım. Lidia’ya bildiklerimi söylemek istemedim çünkü o çok kırılgan... Onu bu saçmalıklardan korumak istedim.”

Laura çok fazla şey biliyordu ve bunu şimdiye dek fark etmemiş olmak benim hatamdı.

“Andrei gerçeği öğrendiğinde babana savaş açacaktır,” dedim. “Baban bunu hesaba katmış olmalı.”

“Mutlaka bir yedek planı vardır ama bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

Öğrendiğim yeni bilgiler ufuk açıcıydı. En azından yapbozun büyük kısmı tamamlanmıştı. Andrei’nin Laura’ya zaafı olduğunu biliyordum ama bu kadar derin bir durum olduğunu bilemezdim.

Laura, “Bu durumdan her ne kadar hoşnutsuzluk duysam da bilmen gerekir ki, eğer o gece Andrei beni görmeseydi şu an Lidia ile evli olmazdın,” diyerek tüm dikkatimi yeniden üzerine çekmişti.

“Anlamadım.”

“Babam, Lidia’ya seninle evlenmesi gerektiğini söylediği akşam ona karşı çıktığımda, ‘Büyük olan sensin. Aslında senin sıran olmalıydı ama uysal bir kız olmayı beceremediğin ve defolu olduğun için ne yazık ki kardeşin seçildi. Sen onun kadar şanslı olmayacaksın,’ demişti. Uysal olmadığımı ifade ederken bahsettiği, o gece gizlice onları dinlememdi. Defo

konusunu zaten biliyorsun.” Bakışlarını yeniden yere eğdi. “Benim Lidia kadar şanslı olmadığımı da söyledi çünkü beni ölüme gönderecekti. Lidia, biriyle yakınlaştığımı biliyordu, bu yüzden bu konuşmayı hiç sorgulamadı ve arkasındaki gerçeği de hiçbir zaman öğrenmedi.” Başını kaldırdı. Gözleri akmaya hazırlanan gözyaşlarıyla çevrelenmişti. “Bugün Lidia’dan seni dinlerken ilk kez her şeye rağmen *iyi ki* dedim. Tüm bunlar olmasaydı, kardeşim sana...”

Elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. “Her ne söyleyeceksen, söyleme,” dedim. “Duymam gereken o cümle sana ait değil.”

Laura çekingen bir tavırla geriledi. “Haklısın.”

“Her şey için teşekkür ederim Laura. Dürüstlüğün ve açık yüreklilikle her sorumu cevapladığın için minnettarım.”

“Ucunda Lidia varken aksini yapamazdım,” diyerek bir kez daha saygımı kazandı.

Ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirdim. Yerdeki bej rengi halıya, duvarlardaki soyut tablolara, apliklere ve en sonunda da Laura’ya baktım. “Senden Lidia ve tüm Cosa Nostra için son bir şey daha istemem gerekiyor.”

“Lidia için her şeyi yaparım.”

“Andrei ile bir görüşme ayarladık ve sana ihtiyacımız var.”

Laura yeniden sandalyeye çöktüğünde, bir süredir tuttuğu gözyaşları özgürlüğüne kavuştu. “Beni ona mı vereceksin?”

“Hayır tabii ki,” dedim. “Yalnızca bir görüşme. Ignazio ile aralarındaki anlaşmayı bozup onu kendi tarafımıza çekmek için bir yol arıyoruz.”

Gözyaşlarını silerek, “Bratva, Cosa Nostra’yı çökertecek kadar güçlü mü?” diye sordu.

Dişlerimi sıktım. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim çünkü esas korkum bu değildi. Evet, Ruslar büyük gürültü çıkarırdı ama tüm Sicilya’yı fethetmesi kolay değildi. Korktuğum şey başkaydı. Bir korkum olduğunu kabul edeceğim kadar önemliydi.

“Dürüst olmak gerekirse hayır ama konu yalnızca Cosa Nostra değil, Laura. Konu... Konu Lidia.”

Cebimdeki telefon titreyince daha telefona bakmadan arayanın Salvatore olduğuna emindim. Telefonu cebimden çıkardım ve aramayı cevapladım.

“Andrei görüşmeyi kabul etti ve tahmin ettiğimiz gibi tek şartı Laura’yı görmek. Kendisi şu an Sicilya’da.”

“Tamam,” dedikten sonra görüşmeyi sonlandırıp telefonu cebime yerleştirdim.

Laura tişörtünün koluyla tekrar gözlerini silip ayağa kalktı. Yüzü kızarmıştı, bakışları sönüktü ama yine de kararlıydı. “Kaderimden kaçamam. Kabul ediyorum.”

“Seni koruyacağım, Laura. Ve inan bana bir yolunu bulacağım.”

“Önemli değil,” dedi buruk bir gülümsemeyle. “Lidia’ya iyi bak yeter.”

Laura toparlandıktan sonra birlikte odanın çıkışına yöneldik. Tam kapı koluna uzanacakken kapı birden açıldı. Gözyaşları içindeki Lidia görüş açıma girdiğinde kalbim yer değiştirmişti sanki.

İşaret parmağını havaya kaldırarak, hemen arkamdaki kız

kardeşine odaklandı. “Bir kez bile sana yalan söylemedim!” dedi hıçkırıklarının arasından. “Senden bir kez bile bir şey saklamadım. Sen tüm bunları nasıl içinde tutabildin?” Sonra bakışlarını bana çevirdi. “Eğer kardeşimi o adama götürürsen, beni kaybedersin Alessandro!”

Beni kendisiyle tehdit edecek kadar kendine güvenmesi, ya da *bana* güvenmesi...

Laura öne çıkarak, “Lidia,” dedi. “Ne duyduğunu bilmiyorum ama açıklamama izin ver.”

“Yeterince duydum,” dedi hâlâ bana bakarken.

“Yapmak zorundayım,” dedim. *Senin için.*

“Beni kaybetmek pahasına mı?”

Seni korumak için, Lidia. Yalnızca seni korumak için. Her def benim ve beni yok etmek de senden geçiyor. İnsanların bu zafiyetimi öğrenmelerine izin veremem. Harekete geçmek zorundayım...

“Bu bizimle ilgili değil,” diyerek ikna olması için dualar ettim. “Cosa Nostra’yı korumam gerekiyor.”

Lidia, yenilgiye uğramış gibi bir adım geri çekildi. Kendini kapattığını görebiliyordum. Bu eve ilk geldiğindeki gibi ka-
buğunun içine saklandığını hissediyordum. Hayatında ilk kez kendini öne çıkarmıştı ve ben ayaklarının altındaki kırmızı halıyı çekerek onu düşürmüştüm. Oysa değerli, korunması gereken, narin bir çiçekti Lidia. Gözünde, yeniden bir canavara dönüşen ben tarafından incitilmeyi hak etmiyordu.

“Ben kararımı verdim,” dedi Laura. “Hem yalnızca bir görüşme.”

Lidia, ağlamayı sürdürerek geri çekildi ve sonunda arkasını dönüp koşarak üst kata çıktı. Bir süre sonra yukarıdan bir şeylerin devrilme sesi geldi.

Laura, “Kendisi için bile bu kadar hırçınlaşmamıştı,” dedi. Arkasını dönüp bana baktı. “Çünkü o zaman elinden gelen hiçbir şey yoktu. Her şeye rağmen sana inanıyor. Ona zaman ver, anlayacaktır. Hem beni buraya sağ salım geri getirdiğinde her şey yoluna girecek.”

İyimserliği içimi rahatlatmadı. Aksine, daha da dibe gömülmeme sebep oldu ama bu yarının meselesiydi, bugünün değil.

***Bataklıktan çıkmak için çırpınmaya başlayanlar
daha da dibe batarlar.***

On Altıncı Bölüm

Lidia

Saatlerce ağladım. Laura ve Alessandro gideli ne kadar oldu kestiremiyordum. Gücümün yetmeyişi bana öyle büyük eziyet ediyordu ki başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Alessandro'nun kız kardeşimi tehlikeye atabildiğine inanamıyordum. Üstelik beni kaybetmek pahasına...

Tek değer verdiği Cosa Nostra'ydı. Ben, onun saltanatının yalnızca kenar süsüydüm o kadar. Hiçbir hükmüm yoktu. Oysa ona karşı kendimi açmaya hazırdım. Saçma sapan hayatım güzelleşmeye başlıyor sanıyorken bir kayaya çarpmıştım. Ve Laura tehlikedeydi. Benden sakladığı sırlar için ona hesap bile sormaya hevesim yoktu. Korkum öylesine büyüktü ki diğer tüm hisleri gölgede bırakıyordu.

Yatağımdan çıkmadım. Ağladım, ağladım ve ağladım. Bir ara Alessia ve Eva yanıma gelmişti ama onlarla konuşmak istemedim. Göğsümdeki derin sancıyı hiçbir şey hafifletemez gibiydi. Yalnızca Laura sapasağlam eve gelirse rahat bir nefes

alabilecektim.

Evin derinliklerinden gelen patırtı sesiyle sıçrayarak yataktan kalktım. Koşarak pencereden dışarı baktığımda araç yolunda birkaç tane araba olduğunu gördüm. Tekrar koşarak odadan çıktım ve alt kata indim. Her basamakta göğüs kafesimin içindeki savaş şiddetlenmişti.

Salona girdiğimde Luca, Salvatore, Alessia, Eva ve... Laura'yla karşılaştım.

Hızlıca yanlarına gidip kız kardeşime sarıldığımda hıçkırarak ağlamaya başladım. Sağ salim eve geldiği için şükrediyordum.

Laura sarılışıma karşılık verirken evdeki derin sessizliği fark ettim. Ondan biraz uzaklaşıp hemen sağ tarafımda duran Salvatore'ye baktığımda ceketinin üzerinde olmadığını ve biraz dağınık görüldüğünü fark ettim. Luca'nın da ondan farkı yoktu. Alessandro ise... Alessandro...

Geri çekildim. "Alessandro nerede?"

Salonun girişinden Alessandro'nun sesi geldi. "Buradayım."

Salona girerken onu görmemiştim, demek ki eve sonradan girmişti. Derin bir nefes alarak ona doğru döndüğümde ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Alessandro daha önce hiç görmediğim kadar dağınık görünüyordu. Yenilgiye uğramış gibi bir hali vardı. Kararsız bir duruş sergiliyordu. Kendime engel olamayarak yanına gittiğimde beni kollarının arasına almıştı. Çevremizde insanlar olmasına aldırmış etmeden beni sıcaklığıyla sarmalamıştı. Ona kızgındım. Onu affedemiyordum ama kendimi ondan uzaklaştıramıyordum da.

Başıma birkaç öpücük bıraktığı sırada yüzünü saçlarımın

arasına gömüp derin bir nefes aldı ve fısıldayarak, “Konuşmamız gerek,” dedi.

Geri çekildiğimde elimden tuttu. Birlikte üst kata çıktık ve onun odasına girdik. Ne yapmam gerektiğini bilemeyerek öylece dikiliyordum. Bana yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarıma daha önce hiç yapmadığı kadar nazik bir öpücük bıraktı. Nefesi titriyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum, birbirinden farklı gözlerine bakarak.

“Yenildim,” dedi, gizli bir sırdan bahseder gibi fısıldayarak.

İçim titremişti. Kalbim yeniden korkuyla dolmuştu. Bir terslik olduğu çok açıktı.

“Kime yenildin Alessandro?”

Tekrar öptü beni. Ellerimi bileklerine yerleştirdim. Ona uzun uzun baktım. Ne kadar güzel bir adam olduğu gerçeğiyle yüzleşmek aklımı bulandırıyordu. Sebepler ve sonuçların hiçbir önemi kalmamış gibiydi. İsimlerimizin, kimliklerimizin ya da hayatlarımızın. Yalnızca biz vardık. Ona hangi aşamada âşık olduğumu bilmiyordum ama bu gerçekle ancak şimdi yüzleşebiliyordum. Birine âşık olmak için hangi parametrelere ihtiyaç olurdu? Yaşanmışlık şart mıydı? Sanırım değildi. Onu ilk kez gördüğümde zaten rüzgârına kapılmıştım. Bana sunduğu özgürlükle kanatlarıma kavuşmuştum ve uçuşum ilk yer onun yanı olmuştu. Tenime dokunduğunda ise her şey mühürlenmişti.

“Sana yenildim, mia cara.” Birden diz çökerek başını karnıma yasladı. Bana öyle sıkı sarılıyordu ki dengemi kaybetmek üzereydim. Saçlarını okşadım bir süre. “Yenilgiye uğradım Li-

dia.”

“Beni korkutuyorsun, Alessandro.”

Başını yukarı kaldırıp benimle göz göze geldi. “Sana araba sürmeyi öğretecektim. Ve kendini savunmayı. Sana çok fazla şey sunmak istiyordum. Yine de bunların sağlandığından emin olacağım. Hayatın boyunca hür bir kadın olacaksın.”

“Bir yere mi gidiyorsun Alessandro? Yine mi?”

Bana cevap vermek yerine pantolonumun düğmesini açtı. “Şimdi konuşmayacağız. Çok az vaktimiz var.”

“Seninle veda seksi yapmayacağım!” diye bağırdım. “Neler olduğunu bana derhal söyle!”

Alessandro kaşlarını çatarak gözlerime baktı. Ayağa kalktı ve boy üstünlüğünü kullanarak üzerime doğru yürümeye başladı. Geri geri giderken sonunda yatağa ulaşmıştım. Omzuma uyguladığı minicik bir kuvvetle yatağa devrildiğimde kaçmak üzere harekete geçecekken Alessandro birden üzerime uzandı ve ellerimi yatağa bastırdı. Çırpınarak ondan kurtulmaya çalışıyor ancak ağırlığıyla baş edemiyordum.

“Benden uzak dur! Seni istemiyorum!”

Eğilip yüzünü boynuma gömdü ve derin nefes aldı. “Yalan söylemek sana yakışmıyor karıcığım.”

Bileklerimi tek elinde birleştirerek yatağa bastırmaya devam etti ve boşa çıkan elini usulca aşağı indirerek pantolonumdan içeri soktu. Meraklı parmakları kadınlığıma ulaştığında ne yazık ki hain vücudumun ihanetiyle yüzleştim.

Alessandro’nun bakışlarındaki karanlık arttı. “Beni istiyorsun, mia cara. Hem de çok. Baksana, benim için ıslanmışsın.”

“Vücudumun verdiği tepkilere engel olamam seni manka-fa!”

“O halde izin ver vücudunla biraz vakit geçireyim.”

“Çok beklersin!” diyerek tekrar çırpınırken bir parmağının içime girmesiyle kaskatı kesildim. Dudaklarım aralanmıştı. Parmağı dışarı çıkıp tekrar içeri girdiğinde nefesim titremişti.

“Hâlâ istemiyorum...” dedim güçsüz bir sesle.

Alessandro hareket etmeyi kesti. Uzun süre gözlerime baktı ve sonra kulağıma doğru eğilerek, “Lütfen bana karşı koyma,” dedi. “Sana her şeyi anlatacağım ama şimdi sende kaybolmaya ihtiyacım var.”

“Bunu yapmam için bana tek bir geçerli sebep ver, Alessandro.”

Başını kaldırdı. Gözbebekleri öylesine büyümüşlerdi ki beni karanlıkla tehdit ediyorlardı. Alessandro dudaklarını araladı ama hemen konuşmadı. Göğsü bir körük gibi inip kalkmaya başlamıştı. Görmediğim bir düşmanla savaşıyor gibiydi. Sonra gözlerini kapatıp tekrar açtı. “Çünkü seni seviyorum, Lidia.”

Nefesim kesildi. Gerçekle bağlantım kesildi. Sadece duyduğum bu iki kelime vardı. Ancak Alessandro bana zaman tanımadı ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Ona iştahla karşılık verdim.

Öpücüğü derinleşirken yatakta yer değiştirmemizi sağladı. Kıyafetlerimizi hararetle çıkarıp odanın bambaşka köşelerine fırlattık. Ona dokunarak var oluyordum ve onun dokunuşuyla varlığımı sürdürüyordum. Güçlü göğsünde dolaşan ellerim aletine uzandığında Alessandro inleyerek elini saçlarımla arasına daldırmış ve beni öpmeyi sürdürmüştü. Tek elimle zar

zor kavradığım sertliğini her okşadığımda inleyişleri artıyordu.

“Oyun oynamak istemiyorum,” dedi inleyişlerinin arasından.

Ellerimi iterek kendinden uzaklaştırdı ve birden içime girdi. Öylesine dolu hissediyordum ki bu his çıldırtıcıydı. Eğilip bir göğsümü diliyle kutsarken eliyle diğer göğsümle ilgileniyordu. İçime ağır ağır girip çıkıyor ve ona alışmam için zaman tanıyordu. Dayanılmaz bir histi. O alışmamı bekliyordu ama ben çoktan yolu yarılamıştım. İnleyişlerim arttığında Alessandro hangi noktada olduğumu kavramış olmalı ki doğrularak açıyı değiştirdi ve içime daha sert girmeye başladı. Bir parmağıyla klitorisimde daireler çizmeye başladığında işim bitmişti. Çığlık atarak orgazma ulaştığımda Alessandro dinlenmeme izin vermedi ve beni ters çevirerek karınım altından tutup kalçamın havaya kalkmasına yardımcı oldu. Dizlerimin üzerindeydim ve yüzüm yatağa gömülmüştü. Kalçamı iki yandan kavrayarak içime öyle sert girdi ki tekrar çığlık atmıştım. Romantik değildik. Duygusal değildik. Sadece çok *açtık*.

İnleyişlerinin arasından, “Kahretsin!” diyen Alessandro, kalçama can yakmayan ama beni zevkle kıvrandıran bir şaplak indirdi. “Sana dokunduğumda ne oldu biliyor musun, Lidia? Her şey sustu. Kafamdaki her lanet olası ses sustu ve ben o cehennemin ortasında kalakaldım! Duyabildiğim tek şey, adımın dudaklarından ihtiyaçla dökülüşüydü. Sana her şeyimi vermek istedim!”

Saçlarımdan kavrayıp beni kaldırdığında sırtım göğsüne yaslanmıştı. İçime girip çıkmayı sürdürüyordu. Bir yandan göğüslerimi okşuyor, bir yandan boynuma sert öpücükler bırakıyordu. Bir ara dişlerini hissettiğime bile emindim. Kulağımın dibinde inlediği her an beni sınıra taşıyordu.

“Tekrar!” dedi darbelerinin arasından.

“Yapamam,” diye karşılık versem de Alessandro dinlemedi. Hızını arttırdı. Zirveye ulaşmam öyle hızlı olmuştu ki bir patlama anı gibiydi; birden gerçekleşmişti.

Sonra içimden çıkıp yanıma uzandı ve beni üzerine çekti. Tekrar içime girdiğinde üstte olan ben olsam da hâlâ tüm kontrol ondaydı.

Ellerimi göğsüne yerleştirerek yüzüne baktım ve kalçamı kıvırmaya başladım. Her hareketimde Alessandro inliyordu. Dudakları aralanmıştı. Teni terle kayganlaşmıştı ve gözlerindeki bakış tarif edilemezdi.

“Sen benimsin,” diyerek aletinın üzerinde yükselip alçalma-ya başladım.

Karşılık vermedi. Sadece beni kendine çekip dudaklarımdan öpmekle yetindi. Sonra ellerini kalçama yerleştirip beni hafifçe kaldırarak ritmi ele geçirdi. İçimin duvarları sıkışıyor ve onu tam anlamıyla sarıyordu. Geri çekilip göğsünden destek alarak gözlerine baktım. Alessandro’nun düşüşe yaklaştığını fark ettiğimde ritmi aksamaya başlamıştı. Birkaç kez daha gidip geldikten sonra gürleyerek boşaldı. Bedenim sessiz emirleri takip ederek ona eşlik etmeyi tercih etti ve onunla birlikte o uçurumdan atladım. İkimiz de boşalırken bu an sonsuza dek sürsün istedim.

Hareketlerimiz yavaşladı. Sadece sessizlik vardı. Sanki suyun altında gibiydim. Birbirimizin gözlerine o kadar uzun süre baktık ki nefeslerimiz bile düzene girmişti.

Alessandro yüzümü okşadığı sırada, “Sen gerçek misin Lidia?” diye sordu ama cevap bekliyor gibi değildi. “Ve bana

hangi geri dönölmez büyüü yaptın ki sana böylesine kapıldım?”

Kalbim, göğüs kafesime sığmıyordu sanki. “Asıl sen bana ne yaptın Alessandro? Sana neden karşı koyamıyorum? Neden senden uzaklaşmak isterken sana koşuyorum?”

Yanına uzandığımda o da yan dönerek beni kendine çekti. “Anlaşılan ikimiz de ne yaptığımızın farkında değiliz.”

Gülümsedim. “Sanırım öyle.” Yanağını okşarken aklıma gelen kelimeleri sıraladım. “Şu şeyi tekrar söylesene.”

Gözlerini açarak beni bir kez daha büyülemeyi başardı. Rengi birbirinden farklı gözleri tapılası güzelliklerdi. “Neyi?”

“Biliyorsun.”

“Ah, bilmiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Beni sevdiğini söyle işte.”

“Öyle miymiş?”

Koluna hafifçe vurarak, “Alessandro!” dedim.

Hızla üzerime çıkarak beni bozguna uğrattı. “Adımı söylemene bayılıyorum. Beni azdırıyor.”

“Azmak için bahaneye ihtiyacın var sanki.”

Sesli bir şekilde gülerken bakışları yumuşamıştı. Yüzünün bu halini dondurmak ve yalnızca kendime saklamak istedim.

“Konu sen olduğunda hiçbir bahaneye ihtiyacım yok Lidia çünkü seni seviyorum.”

Cevap vermek istemiştım. Karşılık vermek istemiştım ama konuşmak için dudaklarımı araladığımda Alessandro’nun du-

daklarıyla susturulmuştum.

Alessandro geri çekildiğinde üzerimdeki tatlı ağırlığı da hıfıflemişti. “Artık konuşmamız gerek.”

Bazen pes etmek yenilmek değildir.

Bazen pes etmek, kazanmaktır da aynı zamanda.

Bazen pes etmek, savaşmaktır da.

On Yedinci Bölüm

Alessandro

Birkaç Saat Önce...

Çıkamazda hissettiğim çok fazla an olmamıştı hayatımda. Bir hız treninin önüne atlamışım gibi hissediyordum. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki durduramamıştım.

Arabanın ön yolcu koltuğunda oturuyordum. Biri yanıma yaklaşıp elindeki silahla camı tıklattı. Direksiyonun başındaki Salvatore ile göz göze geldik. Böyle bir şeyin başımıza nasıl geldiğini anlayamıyordum. Bu nasıl bir amatörülüktü? Koltuğumun sallantıda olduğunu biliyordum ama aile içinde bu kadar çok düşman edindiğimin farkında bile değildim. Oysa bir liderin en büyük hatasıydı düşmanlarını seçememek.

Cam bir daha tıklatıldı.

Arka koltuktaki Laura, “Neler oluyor?” diye sordu. Sesinde tedirginlik ve korku vardı.

Cam tekrar tıklatıldı. Bu sefer daha sertti.

Yola çıktıktan kısa süre sonra bir terslik olduğunu hissetmiş-tik bu yüzden yakınlardaki tüm Soldatoları yanımıza çağırmış-tık. Otoyolda kalabalık bir grup halinde arabalarla ilerliyor-duk. Ancak tünele girdiğimizde etrafımız birden çevrilmişti. Sayıca üstünlük düşmandaydı. Bu da yetmezmiş gibi takviye olarak çağırdığımız birçok kişi hain çıkmış ve bizi karşılayan bu ekibe katılmışlardı. Hesap edememiştim. Hiçbirini hesap edememiştim. Oysaki acımasızlığı elden bırakmamalı ve en ufak hata yapanı cezalandırmalıydım. Yumuşamıştım. Salvatore'nin uyarılarını dikkate almamıştım. Lidia için makul biri olmaya çalışırken sorumluluklarımı göz ardı etmiştim. Onu koruyamadığım bir dünyayı kendi ellerimle inşa ettiğimden bir haberdim.

Kapıyı yavaşça açıp dışarı adım attığımda Salvatore de benimle birlikte inmişti. Çok kalabalıklardı ve kimin bizden olup kimin karşı tarafı tuttuğunu bile bilmiyordum.

Biraz önce kapıyı silahıyla tıklatan adam silahı doğruca başıma doğrulttu. Adi köpek.

“Sana demiştim,” dedi İgnazio. “Ben her zaman kazanırım. Pakhan ile görüşüp beni denklemden çıkaracaktın, öyle mi?” Dişlerini sıkarak sinsice güldü. “Sen çünkü veletsin Alessandro. Hakkında yayılan tüm söylentiler yalnızca düzmece. Sergilediğin tüm bu şölen ucuz bir piyesten farksız.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum doğrudan.

“Laura’yı alacağım ve seni alaşağı edeceğim.”

Geriye doğru arabaya baktığımda siyah film kaplı camların ardında saklanan Laura’yı düşündüm. Yeniden İgnazio’ya

döndüm. “Onunla ne yapacaksın?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Onu istemediği bir adama vermene müsaade etmeyeceğim, İgnazio.”

Tekrar beni tiksindiren bir şekilde güldü. “Lidia’yı alırken sorun yoktu. Birden iyi bir adam mı oldun yani?”

“İnan bana konu doğrular ya da yanlışlar değil.” *Lidia’ya bunu yapamazdım...*

İgnazio söylediklerimi önemsemeden, “Kızımın arabada olduğunu biliyorum,” dedi. Bakışları hemen arkamdaki Salvatore’ye yöneldi. “Onu dışarı çıkar.”

Başımı hedef almış silahı önemsemeden İgnazio’ya doğru yürüdüm. “Esas isteğin ne?”

“Anlaması pek güç değil.”

Silah sonunda alnıma dayandığında yürümeyi kestim. Sadece İgnazio’nun duyabileceği bir ses tonuyla konuştum. “Laura’yı denklemin dışına at. İstedtiğin şey benim sahip olduğlarım.”

İgnazio başını iki yana salladı. “Seni şuracıkta öldürmek hiç de zor değil. Bunun farkında değil miyim sanıyorsun sahiden? Ah çocuk! Ancak Pakhan’a bir söz verdim. Sen gittiğinde ve tüm Cosa Nostra benim olduğunda, iktidarımı alaşağı etme girişiminde bulunmaması için ona istediğini vermek zorundayım. Senin icabına sonra bakacağım.”

“Anlamıyor musun?” diye sordum. Laura’yı bu denklemden çıkarmak için iğrenç olarak nitelendirilecek o konuyu ele aldım. “Andrei, Laura hakkındaki gerçeği öğrendiğinde zaten

sana savaş açacak. Kabul et İgnazio, onu koruyamadın. Ancak Andrei'yi araya sokmadan beni alabilirsin. Bırak en azından Laura zarar görmesin.” *Çünkü Lidia'ya bunu borçluyum...*

İgnazio öfkeyle soluyordu. Etrafına bakındı. Çevremizde yüzlerce adam vardı ve hepsi -neredeyse hepsi- onun iğrenç dudaklarının arasından çıkacak birkaç kelimeyi bekliyordu.

Salvatore ikaz dolu bir sesle, “Alessandro,” dedi. “Ne yapıyorsun?”

Elimle *dur* işareti yaptım.

İgnazio biraz daha düşündü. Tam konuşmak için dudaklarını aralamışken arkamdaki arabanın kapısı açıldı ve Laura arabadan indi. “Buna izin veremem Alessandro.”

“Laura, derhal arabaya bin,” dedim.

Yavaşça yanıma gelip durdu. İgnazio bir bana, bir kızına bakıyordu. Sonra bakışları kızının üzerine sabitlendi. “Uslu dursaydın bunların hiçbirisi olmayacaktı,” dedi. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. “İlk fırsatta bir adama bacaklarını açtın.”

“Her anından keyif aldım,” dedi Laura. “Planların bozulduğu için hiç üzülmedim.”

“O halde planıma katkı sağlamak için neden bu kadar isteklisin kızım?”

Laura bana kısacık bir bakış attıktan sonra, “Lidia için,” dedi.

Bunu yapamazdım. Buna izin veremezdim...

“Onu dinleme,” dedim telaşla. “Haklı olduğumu biliyorsun İgnazio.”

Bakışları yeniden bana yönelen İgnazio, alnında biriken ter damlalarını boştaki elinin tersiyle sildi. “Seni şimdi öldürebilirim.”

Arkamdaki Salvatore ’den tehdit dolu bir ses yükseldi. “Alessandro yere düşmeden beynini dağıtabilirim.”

“Bu işi kuralına uygun yapalım,” dedi İgnazio.

Şimdi...

Lidia’ya olan biten her şeyi anlattıktan sonra uzun süre bana sarılıp ağladı. Kaybetmiştim. Hiç şüphesiz. Ancak onun sevgisini kazanmak her şeye bedeldi. Biz hiç anı biriktirememiştik ve biriktiremeyecektik de. Ancak Lidia masumiyetiyle beni büyülediği her an daha çok içine çekmişti. Dipsiz bir kuyu gibiydi ve ben onun derinliklerinde öylesine huzur bulmuştum ki tarif edemiyordum. Yaşarken farkında varamamıştım ama hastanede onu sabaha kadar izlediğim o ilk anda yeni bir takıntı kazandığımı biliyordum. Onun bende neye tutulduğunu asla keşfedemeyecektim. Belki yeni tanıştığı tutkunun esiriydi, bilemiyordum ama sebepsizce hislerinin gerçek olduğuna ve benim gibi bu duygu karmaşasına hazırlıksız yakalandığına inanıyordum.

Güçsüz değildim. Hiçbir zaman olmamıştım ama Lidia kısacık zamanda bende öyle çok şeyi değiştirmişti ki nefes alması bile zırhımdan bir parçayı yok ediyordu. Şimdi savunmasızdım ve onu korumak için kullanabileceğim tek kalkan varlığımdı.

“O burada mı?” diye sordu pencereye doğru bakarken.

“Tüm bu zaman boyunca burada mıydı?”

Başımı salladım. “Evet. Bana üç saat verdi ve o üç saat dolmak üzere.”

“Alessandro, bunu yapamazsın. Hem sen gittikten sonra babamın bize zarar vermeyeceğinin garantisi yok.”

“Korunacaksınız Lidia. Sen, Laura, Eva, annem ve Alessia güvende olacaksınız. Salvatore tüm hazırlıkları yaptı. Birazdan gideceksiniz.”

“Hayır!” diye bağırarak yataktan çıktı. “Buna izin vermeyeceğim Alessandro!”

Arkasını dönüp pencereye yaklaştı. Omuzları sarsılmaya başladı ve ağlamasının şiddeti arttı. Yavaşça ayağa kalktım ve yerdeki ceketimin cebinden bu an için hazır bulundurduğum enjektörü aldım. Kendimden nefret etsem de bunu yapmak zorundaydım. Ona arkasından yaklaşıp beline sarıldım. Sırtını göğsüme yasladı ve ağlamayı sürdürdü. Başımı eğip yüzümü saçlarına gömdüm ve eşsiz kokusunu derin bir nefesle içime çektim. “Seni seviyorum, Lidia.”

Çok küçük bir doz Lidia’nın kollarıma yığılması için yardımcı olmuştu. Çırpınmamıştı bile. Enjektörün ucundaki iğnenin canını acıtmış olması bile beni rahatsız etse de yapmak zorunda olduğum şeyi yapmıştım. Ona özgürlük sunmayı amaçlarken seçme hakkını elinden almıştım.

“Özür dilerim,” dedim saçlarını severken. Onu kucağıma alıp başına küçük bir öpücük bıraktım. “Umarım beni affedersin.”

Salonun tek kişilik koltuklarından birinde oturuyordum. Herkes evden ayrılmıştı. Alessia'nın da bayıltılması gerekmişti. Annem ise derin bir suskunluk içinde terk etmişti evi. Ona bu meseleyi soramamıştım. Hiç konuşma fırsatı bulamamıştım ama artık bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Yalnızca Salvatore ile vedalaşmıştım. Bana yıllarca kardeş gibi davranmış ve her adımında arkamda durmuştu. Şimdi ona hazinemi emanet etmiştim. Bir korsanın gemisini en güvendiği adamına devretmesi gibiydi. Ona bir saltanat vermemiş ancak omuzlarına büyük bir yük yüklemiştim.

Evin girişinden gelen adım sesleri sonumun yaklaştığının habercisiydi. İgnazio salona girdiğinde yüzünde gururlu bir ifade vardı. Koltuklardan birine yerleşip iyice yayıldı.

“Seyirci yok mu?” diye sordum.

“Cesedini taşımak için bekliyorlar. Leşini kapının önüne attığımda gereğini yapacaklar ve herkes bu açık mesajı algılayacak. Capellolar'ın devri bitti. Artık Marchettiler'in devri başlayacak.”

İstemsizce güldüm. “Bir veliahdın bile yok.”

“Sicilya'nın her yerinde tohumlarım var, merak etme. Ama bu seni alakadar etmez.”

Bu yeni bilgiyi Salvatore'ye iletme derdiyle yanıp tutuşsam da elimden bir şey gelmiyordu. İgnazio'nun adamlarından biri biraz önce üzerimi aramış ve her şeyimi almıştı.

“Hadi şu işi bitirelim,” diyerek ayağa kalktı ve belinden silahını çıkarıp bana doğrulttu. “Seni, senin evinde öldürme şerefine nail olmak beni heyecanlandırıyor Alessandro. Babanın soyunu ortadan kaldırmak da öyle. Kimsenin şüphesi kalma-

yacak. Cosa Nostra tam anlamıyla benim artık.”

Tam tetiği çekecekken, “Neden?” diye sordum.

“Ne demek neden?”

“Neden yıllarca bunu planladın? Konumun gayet iyiydi. Saygıyı hak etmesen de saygı duyuluyordun. Neden tüm ömrünü buna adadın?”

İgnazio’nun eli titredi. Sonra yüzünde kısacık bir an bir duygu kıpırtısı oldu. “Sen neden yenildin Alessandro?”

Şaşkınlık tüm zihnimi ele geçirirken bir farkındalıkla aydınlandım. “Aşk.”

Başını salladı. “Evet, aşk.”

“Annem mi?”

Eli tekrar titredi. “Evet. Ve baban, her şeyimi aldı. Annen gençti, çok güzeldi ve yalnızca benimdi ama babanın gücüne tutuldu. Ben de babanın sahip olduğu her şeyi ele geçireceğime dair yemin ettim. Ve işte buradayım. Başardım.” Bir adım atarak aramızdaki mesafeyi azalttı. “Artık hiçbir şeyin önemi kalmadı. Ben kazandım.”

Salonun girişinde bir hareketlenme fark edince bakışlarımın oraya kaymasına engel oldum. Her ne oluyorsa İgnazio’nun bilmemesi gerektiği hissine kapıldım. Sonra kalbimin ritim değiştirdiğini fark ettim. Bakmadan görmek gibiydi. Dinlemeden duymak, dokunmadan hissetmek gibiydi. Tenimde dolaşan görünmez dokunuşlar vardı sanki. Hâlâ İgnazio’ya bakarken ve hayatım birkaç saniyelik bir aralığa sıkışmışken salona biri girdi. Çok sessizdi. Sanki ruhani bir varlık gibi havada süzülüyordu. Usul usul İgnazio’nun arkasına yaklaştı.

“Söylemek istediğın son bir şey var mı?” diye sordu İgnazio.

İgnazio’nun kafasına silahı dayadıktan sonra Lidia’nın pürüzlü sesi kulaklarıma ulaştı. “Tek istediğım ölmek, baba.”

Bazı şeyler gerçekleşmesi gerektiği için gerçekleşir.
Değneğin kimin elinde olduğu önemli değil.

On Sekizinci Bölüm

Lidia

Elim titremiyordu. Tutuşum keskindi. Hayatımda ilk kez babamın karşısında dimdik duruyordum ve hayatı avuçlarımdaydı. Bu güç beni zehirler sanmıştım ama öyle olmamıştı. Geçirdiğim bu nöbet bir cinnet de olabilirdi ama hedefim yalnızca hayatımı mahveden babamdı.

Cosa Nostra'nın içinde büyürken her şeye alışmıştım; ölümler, savaşlar ya da ailenin her şeyin üstünde olması... Bu yüzden bir Don'un kızı ve Cosa Nostra'nın prenseslerinden biri olarak bana verilen göreve şaşırmamıştım. Babam, kendimi bildim bileli Catania Bölgesi'nin Don'uydu ve ben de bunun gereklilikleri çerçevesinde büyütülmüştüm. Aile her şeyden önce gelirdi.

Ve benim ailem Alessandro'ydu...

Salvatore'nin sürdüğü arabanın arka koltuğunda gözlerimi açtığımda Laura'nın dizlerinde yatıyordum. Eva, ön yolcu kol-

tuğundaydı. Hızla doğrulmuştum. Bu Luca'nın arabasıydı ve Luca'nın her zaman bir yerlere silah sakladığını biliyordum, onu defalarca izlemiştim. Elimi koltuğun emniyet kemerinin bağlı olduğu girintiye soktuğumda bir bıçağın sapına ulaştığımı fark ettim. Bu bıçağı buraya sakladığı zamanı hatırlıyordum. Zaten benim için bıraktığını da söylemişti. Hiç vakit kaybetmeden onu sürücü koltuğundaki Salvatore'nin boynuna dayamış ve beni eve götürmesini emretmiştim. Ve işte buradaydım. Bahçeye doluşan adamlar yaşadıkları güç zehirlenmesi sebebiyle gizlice eve girdiğini fark etmemişti. Arka bahçeden sürüklenerek eve ulaşmıştım. Laura'nın da peşimden geldiğini biliyordum ama ben hızlı davranmıştım.

“Lidia...” dedi Alessandro. “Yanıma gel.”

Silahı babamın kafasından uzaklaştırmadan beni öfkeden deliye döndüren kocamın yanına gittim. Her zamanki gibi tüm öfkem buhar olup uçarken Alessandro elini belime yerleştirerek beni kendine çekti. Silah tutan elim aşağı inmişti ama Alessandro hâlâ görev başındaydı.

Babam bize döndü. Bakışları nefret doluydu. Onun gibi bir adamın kızı olduğum için tiksiniyordum.

“Bize hiç değer verdin mi?” diye sordum. “Bize işkence ettiğin anlarda bir kez olsun üzüldün mü?”

Babam sessiz kaldı. Sanki bilinmeyen bir dilde konuşmuşum gibi tepkisiz kalmayı seçmişti.

“Şaşırmadım,” dedim. “Gidişin beni hiç üzmeyecek.” Yeniden silahımı doğrulttuğumda Alessandro kısık bir ses tonuyla, “Bunu yapmak istemezsin,” dedi.

“Neden istemeyeyim?”

“Kimse babasını öldüren kişi olmamalı. Ne kadar kötü olursa olsun.”

Bir damla gözyaşı yanağımda ıslak bir iz bırakarak yere damladı. “Ama ailemi korumak zorundayım.”

“Sen *korunmak* zorundasın, mia cara. Bırak bunu layığıyla yapayım.”

Başımı ona çevirdiğimde gözlerinin hâlâ babamın yüzünde olduğunu fark ettim. Alessandro’nun babamı devirmesi için sayısız fırsatı olmuştı, biliyordum ama her ne kadar kabul etmese de sağduyu sahibiydi. Benim babamı öldüren adam olma fikrinden hep uzak kalmıştı. Ama artık işler değişmiş gibiydi.

“Üzülecek misin, mia cara?” diye sordu. Mermiyi namluya sürme sesi kulaklarıma ulaştığında başımı iki yana salladım. “Asla.”

“Peki beni sevmeye devam edecek misin?”

Gözyaşlarım usul usul akarken babamın yüzüne son defa baktım.

Beni ve Laura’yı defalarca dövmüştü.

İşkence etmişti.

Kolumu, çenemi, burnumu ve kaburgalarımı sayısız kez kırmıştı. Estetik ameliyatlara izleri saklasa da ruhumdaki görünmez yaralar kalıcıydı.

Bazen sırf zevk için tokat attığı zamanlar olmuştı.

Bize hiçbir zaman sevgi göstermemişti.

Beni bir mal gibi satmıştı.

Alessandro benim şansımdı ama yerinde başkası olsaydı...

Asla sevgi görmemiş ve işkencelerle büyümüştüm. Babamla hiçbir duygusal bağım yoktu. Benim için sokaktan geçen bir adamdan farksızdı. O yüzden düşünülecek pek de bir şey kalmamıştı. Savaşma gücüm kalmamıştı. Tuttuğum kılıcı Alessandro'ya devretmek ve köşeme çekilmek istiyordum.

“Her zaman, Alessandro.”

“O halde gözlerini kapat, sevgilim.”

***Nasıl başladığı ya da nasıl bittiği değil,
nasıl sürdüğü önemlidir.***

Final

Alessandro

Bir Yıl Sonra...

Omuzlarımdan göğsüme uzanan narin elinin sıcaklığı tüm bedenime hoş hisler yayılmasına sebep olmuştu.

“Çalışmam gerek, Lidia,” dedim gülümseyerek. “İkinci bir darbe girişimini kaldıramam.”

Kıkırdayarak yanağıma bir öpücük bıraktı. “Bana ayıracak beş dakikan yok mu?”

“Biliyorsun, hiçbir zaman beş dakika sürmez.”

“O halde beş dakika sürmesini sağla. Hızlı ve sert.”

Sandalyemi hafifçe geriye kaydırıp kolundan çekerek kucağıma düşmesini sağladım. Siyah ipek geceliğinin içinde son derece çekici olan karım aklımı başımdan alıyordu. Amatör bir âşıkken yaptığım hatayı yapmıyor ve koltuğumun hakkını veriyordum ama işte bazen böyle küçük müdahaleler de

kaçınılmaz oluyordu.

Lidia'nın elini dudaklarıma yaklaştırarak yüzük parmağını öptüm. Parmağındaki alyansın varlığı gördüğüm her an içime tarifi mümkün olmayan hisler aşıliyordu.

Her şey sona erdiğinde ve ortalık durulduğunda onunla doğru şekilde evlenmiştim hatta öncesinde evlilik teklifi de etmiştim. Lidia, bekarlığa veda partisi bile yapmıştı ve o geceye eşlik eden erkek striptizci meselesini hâlâ aşamamış olsam da bu büyük bir sorun değildi.

Zamanla çok şey değişmişti. Onu daha da tanımış ve her şeyini çok sevmiştim. Lidia da kendini keşfetmişti zamanla. Ve benim tüm çekilmez huylarıma tahammül etmenin bir yolunu bulmuştu. Ona sözünü verdiğim her şeyi gerçekleştirmiştim. Artık ehliyeti ve pembe bir arabası vardı. Otoparktaki tek renkli araç onunki idi. Bir yere gittiğinde arkasında beş tane siyah araçla tam bir prenses gibi görünüyordu. Yakın dövüšte uzmanlaşmıştı. Çeşitli silahları kullanmayı öğrenmişti. Alessia ile beraber bir resim galerisi açmışlardı. Lidia inanılmaz bir ticari zekâyâ sahipti ve Alessia da bu tür şeylere vakit ayırmayacak kadar sanatçı ruhliydu. Bu yüzden ikisi çok güçlü bir takım olmuşlardı. En azından söyledikleri buydu.

Lidia'yı masama oturtup geceliğini yukarı sıyırdım. Bir zamanlar girilmesi yasak olan çalışma odamdaydık. Kapı aralık kalmıştı. Her an biri bizi basabilirdi ama şu an önemli olan çekmek üzere olduğum ziyafetti.

Lidia'nın külot giymediğini fark ettiğimde aletim pantolonumun içinde seğırdi. Eğilip çoktan ıslanmış olan kadınlığına dilimi sürttüğümde ve klitorisine ulaştığımda Lidia güçten düşerek masama yığıldı. Dilimle attığım her darbeye kıvrı-

nıyordu. İnleyişleri odayı doldurduğunda aldığım zevk paha biçilemezdi.

“Alessandro,” dedi ihtiyaçla. “Sana ihtiyacım var.”

Beni alacaktı ama önce beklemesi gerekiyordu.

Bir parmağımı içine kaydırduğımda Lidia çığlık attı. Hem klitorisini dilimle okşuyor hem de onu parmağım ile beceriyordum. İkinci parmağımı da içine sokup parmaklarımı kıvırdığımda vücudu masadan havalandı ve birkaç saniye içerisinde titreyerek boşaldı.

Oldukça hızlıydı...

Vakit kaybetmeden ayağa kalkarak pantolonumu aşağı indirdim. Onu hızla masadan indirip ters çevirdim ve sırtına bastırarak masaya eğilmesini sağladım. Bir bacağı dizinden tutup yukarı kaldırarak masaya yasladığımda müthiş bir aç sağladım. İçine girdiğimde uzun bir inlemeyle bu eşsiz hazzın tadını çıkardım.

“Daha fazla!” diye bağırdı.

“Ah Lidia... Sen benim sonum olacaksın.”

Geri çekilip içine daha sert girdim ve sonra hareketi tekrarladım. Sert ve istikrarlı bir ritim yakaladığımda artık ikimiz de inliyorduk. Sonra ellerini iki elimde tutarak beline yasladım ve saçlarını kavrayıp bedeninin hafifçe kalkmasına neden oldum. Değişen aç sebebiyle Lidia’nın derinliklerine daha çok temas ediyordum. Zevk omurgamdan birikiyor bir yükseğe tırmanıyordu. Her giriş çıkışında daha çok kayboluyordum. Her darbe bedenimi parçalara ayırıyordu.

Lidia’nın dudaklarından ihtiyaçla dökülen adım tetiği çeken

şey olmuştu.

Kükreyerek boşalırken o da bana katılmıştı. Beraber doruğa ulaştığımızda güçten düşerek koltuğuma yığıldım ve Lidia'yı da kucağıma çektim. İkimiz de nefes nefeseydik.

“Seni çok seviyorum,” dediğinde göğsüme yaslanan nemli sırtında hafif bir titreme olmuştu. Lidia duygularını hep çok yoğun yaşıyordu.

Onu sınıksıkı sararak ihtiyaç duyduğu her şeyi vermeye çalıştım. Tüm benliğimle onu sarıp sarmaladım. “Seni çok seviyorum.”

“Tekrar yapalım mı?” diye sordu henüz sakinleşmemiş soluklarının arasından.

Sesli bir şekilde güldüm. “Ama bu sefer yatak odamızda.”

Son

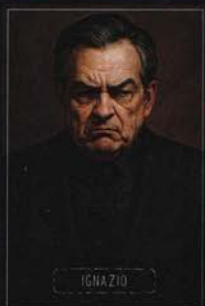
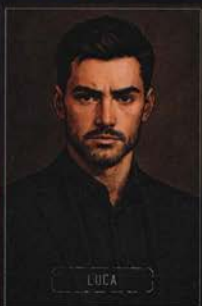
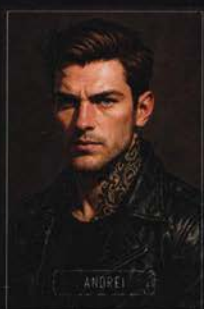
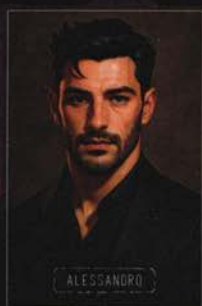

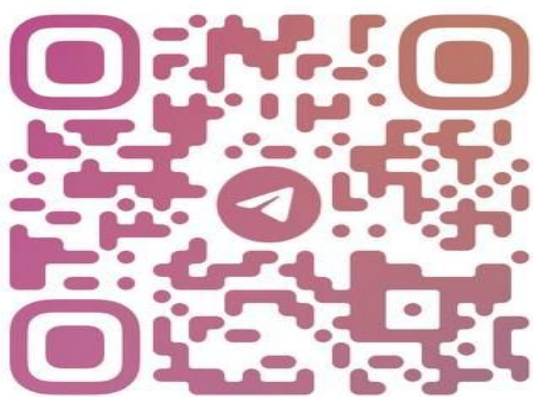
Sevgili okuyucu,

*Umarım Lidia ve Alessandro'nun birbirine hızla kapıldığı
ve hissettikleri duyguları bir mantık düzlemine
oturtamasalar da birbirilerine sımsıkı tutunduğu
bu tutkulu hikâyeyi sevmişsindir.*

*Karanlık Ruhlar Serisi, Laura ve Andrei'nin hikâyesi ile
devam edecek. Andrei'nin takıntısının sıradan bir takıntı
olmadığını ve Laura'nın sakladığı sırlarını okuyacağız.
Çok daha fazlası için sabırla bekle ve tutkuyla kal.*

Victoria Lim

@AYISIGIKITAP